

DEVRİMCİ emek

30

KDV DAHİL 20.000 TL

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEGIN OLACAK!...

GÜNEŞİ ZAPTEDECEĞİZ

GÜNEŞİN ZAPTI YAKIN...

Devrimci Emek
Aylık Sosyalist Dergi
Yıl:5/Sayı:30 / Mayıs 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 100.000 TL.
1 Yıllık.....200.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık 60 DM.
1 Yıllık120 DM

Hesap No
Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi 0078099-9

Adres
İnebey Mah. Küçükklanga Cad.
Hürgel Apt. No: 19 K: 4
Aksaray / İSTANBUL
Tel: (0212) 529 94 46

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Ginster Str. 22 44 225
Dortmund / Almanya

Baskı
Serler Matbaası
İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

İÇİNDEKİLER

12-15 Mart Sokak Savaşları	2
Güney Kürdistan İşgalinin Sonuçları	7
Türk Reformizminin Evrensel Başarısı "Tarihte Gücün Rolü" Keşfedildi.....	9
Şan Olsun 13 Mart Savaşçılarına	13
Yerel Ayaklanmalar	18
Eylemler	22
Newroz	23
Gündem	24
1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanında Kavgada	27
Haber-Yorum	29
Okurlardan	36
Çeviri	38
Anma	48

Sunu

Devrimci durumun tüm gerçekliğiyle ortaya çıktığı 3 aylık bir sürecin ardından yeni sayımızda buluşmanın sevinciyle merhaba.

Dergimiz sayfalarında sürekli olarak ortaya koyduğumuz, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşanmakta olan iç savaş Gazi barikatlarından yükselen ateşle hiç kimsenin reddedemeyeceği şekilde açığa çıkmışken reformist ve oportünistlerle devrime inanan komünistler arasındaki farkın iyice keskinleştiği bir süreci yaşıyoruz. Böyle bir süreçte gerek teorideki söylemler gerekse pratikte yaşananlar bu farkın belirginleşmesinde önemli bir rol oynadı.

Faşist TC devleti içine düştüğü durumdan çıkmanın yollarını ararken mücadelenin yükseltilmesi gereken günlerin de içini boşaltmaya devam ediyor. En son olarak Newrozda aynı planı uygulamaya çalıştı. Sonuç Newroz Nevruz olarak kabul gördü. Reformistlerse Newrozun kavgacı isyankâr ruhunu salonlara hapsetmek istediler. Fakat devrimci Kawa'nın ateşini Leninistler molotofları ile sokaklarda yaktılar.

20 Nisan'da Kamu Emekçileri alanlarda idi. İş bırakma eylemleri ile sermayeye gözdağı verirken burjuvazi tarafından kukla gibi oynatıldıkları artık su götürmez bir gerçek olarak Gazi ayaklanmasındaki "yurtsever" tavırları ile ortaya çıkan sarı sendikalar yine komik talepleri ile eylemlerin içini boşaltmaya çalıştılar.

Dünya proletaryasının birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta işçi sınıfın önderi olduğunu söyleyen oportünistler ve reformistler, bir karnaval alanında piknik yapmaya gidercesine 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya giderken Leninistler Gazi barikatlarında yükselen devrim bayrağını bilinçleri, inançları sloganları emekçilerin kanları canlarıyla adı konan mayıs alanına Taksim'e giriyordu. Sonuçta arasında dergimiz çalışanlarının da bulunduğu 17 gözaltı, eğilmeyen başlar engellenemeyen zafer işaretleri ile devletin acizliğini bir kez daha sergiledi Halen dergimiz genel yayın yönetmeni olan K. Önder İl polis tarafından arandığı gerekçesi ile savcı tarafından polise teslim edildi. Şu an Aksaray'daki işkencehanede polis tarafından ağır işkence altında. Bunun yanında İkitelli'de birisi daha önce dergimizin basılması sırasında gözaltına alınan 3 kişi gözaltına alındı.

Tüm bunlarla bizi yıldırmaya çalışanlar bilsin ki 1 Mayıs'ta pankartımızı 1 Mayıs Alanı'na taşıyanlardır bizi proletarya partisinin önderliği ile devrime taşıyacak olanlar. 13 Mart ve 6 Mayıs'ta idam edilenlerin açtığı yol yoldur. Onların açtığı yolda Gazi ve 1 Mayıs'ın bayrağını devrime taşımamıza hiç bir güç engel olamayacak.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle hoşçakalın.

DEVRİMCİ
emek

12 -15 MART SOKAK SAVAŞLARI

1) 12-15 Mart günlerinde, İstanbul Gazi Mahallesi ve 1 Mayıs Mahallelerinde patlak veren sokak savaşları, iç savaşta ve kitle bilincinde yeni bir dönüm noktasını gösteriyor. Uzun yıllardan sonra ilk defa, devletle, halk arasında bu kadar geniş kapsamlı bir savaş yaşandı. Gene ilk defa olarak kitleler, Devlete karşı gerçek bir direnme örneği ortaya koydular. Faşizme karşı direnme, kitle bilincinde ileri bir noktayı gösteriyor. O ana kadar Kürdistan'daki katliamlar karşısında sessiz kalanlar, açık infazlar karşısında ses vermeyenler, birden bire kendilerini barikatların arkasında, savaşın orta yerinde buldular. Böylece üç günlük sokak savaşları, kitlelerin bilincinde ve tavırlarında köklü bir değişiklik yarattı.

2) Sokak savaşları, barikat savaşları biçiminde gelişti. Barikat savaşları iç savaşın bir biçimidir. Şimdiye kadar iç savaşı yalnızca Kürdistan için kabul edenler ne kadar yanıldıklarını; iç savaşın Türkiye'nin de bir gerçeği olduğunu olaylardan öğrendiler. Devrimci durumu kabul etmeyenler, yayınlarında "ayaklanma"dan söz etmeye başladılar; iç savaşı kabul etmeyenler, iç savaşın bir biçimi olan "barikat savaşlarından" söz etmeye başladılar. Leninistlerin teorik olarak kavratamadığını, olaylar öğretmiştir. Mart eylemleri, nesnel ortamın doğru çözümlemesini yapıp, gelişmelerin yönünü ortaya koyan Leninistlerle; olaylar tarafından sürüklenenler arasındaki farkı ortaya çıkarmıştır.

3) Sokak savaşları, İstanbul'un ya da Türkiye'nin başka bir yerinde de meydana gelebilirdi. Devrimci sokak gösterilerine yol açan ekonomik ve politik durum son derece keskindir; keskin dönemlerde patlak veren sokak gösterileri kısa süre içinde şiddetli karakter gösterir. Bundan sonra aynı biçimde devrimci kitle eylemleri pek çok alanda ortaya çıkacaktır. Yalnızca toplumsal koşullar değil. Kitle bilincinin devrimci nitelik kazanması bakımından da yeni yeni alanlarda şiddetli çatışmalar oluşabilir. Belki de yeni bir sokak savaşı, tüm alanları tutuşturan bir kıvılcım rolü oynayabilir. Bu mümkündür. Uzun süredir belirtiyoruz; sınıflar savaşı, bundan böyle çok daha sert ve kanlı kavgalı olacaktır. İstanbul'da yaşananlar bunun çok açık birer belirtisi oldu.

4) Gazi Mahallesi ve 1 Mayıs Mahallesiindeki olaylarda yer alan kitleler, iktidar hedefinden yoksun olsa da, gelişmeler ayaklanma niteliğindedir. Gazi Ma-

hallesi ve 1 Mayıs çatışmanın merkezleri olmakla birlikte, ayaklanma özelliği gösteren sokak gösterileri, İstanbul'un bir çok yerinde de görüldü. Olayların etkisi ile çok kısa süre içinde birçok bölgede kitleler sokağa döküldüler ve yürüyüşe geçtiler. Gösteriler yer yer on binleri buldu. Okmeydanı, İkitelli, Kartal, Tuzla, Bahçelievler ve diğer bölgelerde halk açık olarak baş kaldırdı. Öyle ki olayları basturamayan hükümet tüm İstanbul'da sokağa çıkma yasağı bile düşündü. Başkaldırı daha çok isyan özelliği taşımıştır. Çünkü olaylar kendiliğinden başladı ve ani öfke gelişmelerde büyük rol oynadı. Bilindiği gibi isyan örgütsüz bir başkaldırıdır. Zaten bilinçli, hedefli devrimci halk ayaklanmaları önce isyanlar biçiminde başlar; isyanlar, sokak savaşları, gerilla savaşları devrimci sokak gösterileri süreklilik kazandığında, durumda nitelik sıçraması olur, ayaklanma ve devrim patlak verir.

5) Halkın isyanı, Ankara ve diğer kentlerde kendini gösterdi. Ankara'da kitlelerin kararlı tavrı, direngenliği, yiğitliği Türkiye'nin bir devrime gebe olduğunu tartışmaya yer bırakmaksızın gösterdi. Ankara'nın yanında, İzmir, Bursa, Eskişehir'de de kitleler sokak gösterilerine yöneldiler. Gösteriler her yerde çatışmaya dönüştü. Böylece kitleler Kürdistan'ın yanında Türkiye'de de ayaklanmaya doğru yönelim içinde olduğunu göstermiştir. Türkiye ve Kürdistan'da gerçek anlamda bir ayaklanma durumu var.

6) İktidarı hedefleyen devrimci halk ayaklanması- nın olması için İstanbul ve diğer alanlarda yaşanan olayların süreklilik göstermesi, yani daha bir dizi sokak savaşının, devrimci gösterinin, isyanın olması gerekiyor. Her kitle eylemi, her gerilla eylemi, her devrimci kitle terörü, emekçilerin bilincinde köklü değişiklikler yaratır. Devrimin olması için kitle bilincinde bu değişikliğin ortaya çıkması gerekiyor. Devrimin olması için nesnel olarak durumun devrimci olması ve öncünün etkinliği yetmez; kitlelerin de devrim için ölmeye hazır olması gerekiyor. Gazi Mahallesi ve 1 Mayıs Mahallesi halkı devrim için ölmeye hazır olduklarını göstermiştir. 1 Mayıs Mahallesi gibi, 12 Eylül öncesinde devrim mücadelesinde önemli bir rol oynamış, ancak faşizm altında sinmiş ya da sindirilmiş olan; bu yüzden birçok devrimcinin, davasından vazgeçip, dönkeleştiği bir bölgede, halk ölmüşken, küllenmişken; deyim yerindeyse kendi küllerinden yeneden doğdu. 1 Mayıs Mahallesi halkının örneği, kitle-

lerin gerekirse devrim için ölmeye hazır hale geldiğini, olayların nesneliliğinin onları bu noktaya ittiğini görmemiz gerekiyor.

7) 12-18 Mart arasında yüz binlerce insan harekete geçmiş, çatışmaya katılmış, direnişe geçmiştir. Bu durum, Türkiye'de devrimci potansiyelin ne kadar geniş olduğunu gösteriyor. Aynı durum Sivas katliamı sırasında da görüldü. Yüz binlerce insanı aniden sokağa döken herhangi bir merkezi otorite değildir, kitle kendiliğinden sokağa dökülmüştür. Kendiliğinden eylemlerin bir sınırı vardır; bir isyan ve herhangi bir kitle savaşı kendiliğindenliğin etkisi ile bir süre devam edebilir.; sonra dağılma ile yüz yüze gelir. Burada öncü politik örgütlenme ve askeri örgütlenmenin devreye girmesi gereklidir. Tüm devrimci güçlerin bir tek otorite etrafında birleşmesi ve yönlendirilmesi, ayaklanmanın ve devrimde zaferin güvencesi olacaktır. Kitleler yaşanan olaylardan, bu dersi çıkarıyorlar. Bundan böyle örgütlenme düşüncesi daha açık olarak kendini gösterecektir. Devrimin güçleri açısından da, devrimin başarısı için tüm güçleri birleştirmek gerektiği düşüncesi, olayların etkisi ile kendini gösterecektir.

8) İstanbul'da 12-15 Mart'taki eylemler göstermiştir ki yerel gibi görünen hiçbir olay, yerel olarak kalmıyor, kısa sürede tüm ülkeye yayılıyor; her taraftan dayanışma sesleri geliyor. Böylece eyleme kalkışan kitleler, yalnız olmadıklarını görüyor, sonuç olarak bundan cesaret alarak daha da ileriye gitmeyi gözde alıyor. Aynı biçimde bir alanda meydana gelen iyi bir örnek etkisini tüm alanlarda gösteriyor; kitleler iyi örneği kendi alanlarında da tekrarlamak için harekete geçiriyorlar. Bu açıdan Gazi ve 1 Mayıs örnekleri iyi

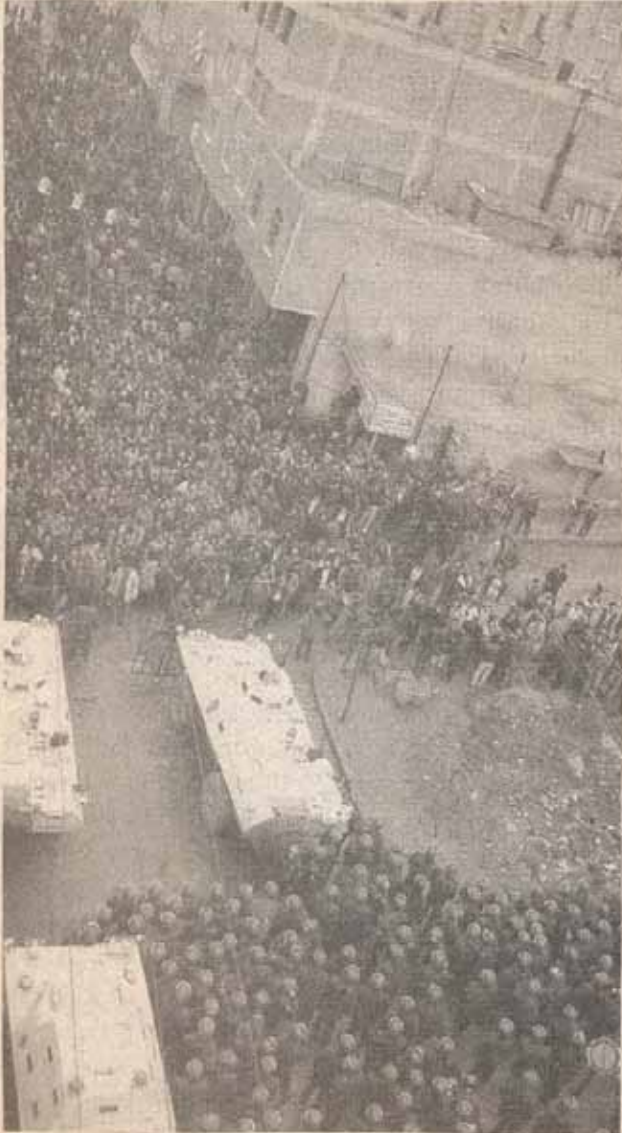
örnek olmuştur.

9) Son sokak savaşlarında silaha başvuran devlet güçleri oldu; halkın silahı ise taş, sopa ve molotof kokteyli oldu. Olaylar sürerken, gerek eylemciler, gerekse eyleme katılmayıp, destekleyenlerin bilincinde silahlanmak gerektiği ortaya çıktı. Silah olmadan, kurşunu ellerimizle tutamayacağız. Şiddet beraberinde karşı şiddeti getirmiştir. Devrimci şiddet şimdilik en basit silahlarla başladı, bundan böyle şiddet daha etkin silahlarla sürecektir. Bu dersi her devrimci her öncü kitle çıkarmıştır. Zora dayalı devrim düşüncesi hiç şimdiye kadar, kendini kitlelere kabul ettirmemiştir. Devletin faşist şiddeti öne çıkarması; kitlelerde de, devrimci şiddeti öne çıkarmasını yaratmıştır. Kitleler genel silahlanması bir zorunluluk olarak kendini dayatmıştır.

10) Son olaylar Alevilerin bilincinde de değişiklik geürdi. İlk olarak Sivas olayları, Aleviler açısından durumlarını gözden geçirmek gerektiğini gösterdi. Şimdiye kadar devletin yedeği olan Aleviler, Sivas katliamından sonra, devletin kendi düşmanları olduğunu gördüler, anlamaya başladılar. Son olaylar bu bilinci güçlendirdi. Son dönemlerdeki tüm kitle eylemlerinde Aleviler devrimcilerle birlikte davrandılar. Doğal olarak bu yer alma bütünlüklü olmamıştır. Sınıfsal saflaşma kendini Aleviler arasında da gösterdi. Alevilerin bir kısmı devletle işbirliği içinde olurken; ezilen kesimi ise devlete karşı mücadele saflarında yerini almıştır. Kendilerini, Alevilerin sözcüsü olarak sunanlar, gene Aleviler tarafından dışlanıyorlar. Devrimin sayıları yüksek olan Alevileri kazanmakla, devrime büyük bir potansiyel katmış oldu. Bunun yanında Alevi hareketi sınıfsal bir hareket olmadığı

için, bu alandaki gelişmeler çok dikkatle izlenmelidir. Devrim mücadelesine çekilmesi gerekenler Alevilerin işçi-emekçi kesimi olmalıdır.

11) İşçiler, son sokak olayları karşısında seyirci durumunda kalırken, sendikalar ise olumsuz tavır aldılar. Kendi meslek ve ekonomik sorunları karşısında dayanışma eylemlerine kalkışan işçiler halk kitleleri ile dayanışmada aynı örneği gösteremediler. Pasif durumda kaldılar. İşçilerin, kendi dışındaki gelişmeler karşısındaki bu meslek dar kafalılığı uzun süredir devam ediyor. Sendikalizm dediğimiz bu hastalık giderilmezse, devrimin öncüsü olma bir yana, kendisini, emekçi kitlelerden de soyutlanacaktır. Bu da, sermaye sınıfının işine yarar. Sermaye sınıfı ve işçi sınıfı saflarında etkinliğini belli bir ölçüde sürdürebilen reformizm, uzun süredir işçi sınıfına, yalnızca kendi ekonomik sorunları ile uğraşması gerektiğini empoze ediyor. Burada amaçlanan, devrimin biricik önder sınıfını, bu önderlik konumundan uzaklaştırmak ve kendinden bir sınıf durumunda tutmaktır.

İşçi sınıfı halen tüm ezilenlere pratik olarak önderlik edemiyorsa bunun temel nedeni, kendi meslek dar kafalılığını yenememesi, tüm halk kitlelerinin sorunları ile yakından ilgilenmemesi ve eyleme geçmemesidir. İşçi sınıfının tarihi görevi tüm ezilenlere pratik olarak önderlik etmek, kapitalizmi yıkmak, özel mülkiyeti ortadan kaldırmak ve sınıfsız toplum olan komünist topluma ulaşmaktır. Bugünden eyleme geçerek, tüm sömürülen kitlelere önderlik ederek, bugünü yarına bağlamalıdır.

İşçi sendikaları, son olaylar karşısında, her zaman ki uzlaşmacı burjuva yanlısı tutumlarını sergilediler. Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KÇSKK son olayları değerlendirirken, burjuvazi ile aynı pis ağız kullandılar: Provokasyon. Onlara göre olaylar provokasyondur ve bir takım "karanlık güçler" tarafından tezgâhlanmıştır. Gerçek olan şey, devletin emekçi kitlelere karşı uzun süredir başlattığı iç savaşın bir parçası olmasıdır. Saldırımı düzenleyenler "karanlık güçler" değil, devlet güçleridir. Bu da çok aydınlıktır, apaydınlıktır. Bu kadar açık olan devlet saldırısını, "karanlık" olarak göstermek, devleti temize çıkarmak ve kitlelerin hedefini saptırmaktır. Zaten burjuvazi olayları suni olarak, "Alevi-Sunni Çatışması" olarak gösteriyorken, bürokratik-burjuva sendikacılar aynı çirkef ağız kullanarak, sermaye sınıfı ile aynı safta olduklarını gösterdiler.

Burada çıkarılması gereken ders; devrimin aynı zamanda bürokratik uzlaşmacı burjuva sendikalarına karşı da verilmesi gerektiğidir.

12- Aydınların ve reformist-sosyalistlerin olaylar karşısındaki tavırları, ayaklanan kitlelerin karşısında bir tavır oldu. Bu burjuva uşaklarına göre, son olaylar, hükümetin "demokratikleşme" hedefini önlemek için düzenlenmiştir. Sınıf mücadelesi keskinleştikçe, mücadele, devrimci karakter kazandıkça, aydınlar ve reformist sol daha da gericileşmektedir. Son olaylar karşısındaki tutumları gerici niteliktedir. İşçi sınıfı, kendi saflarındaki bu burjuva uzantılarını defetmeden, onları teşhir etmeden, faşizmi ve sermayeyi yenemeyecektir.

Devrim iktidara doğru ilerledikçe, zafer ufukta gözüktükçe, küçük burjuva entel takımı, daha fazla burjuvaziye yanaşacak, burjuva egemenliğinin güvenliğinin yanında kendi güvenliklerinin de tehlikede olduğunu görüp, karşı-devrim saflarında savaşa gireceklerdir. Bu, şimdiye kadar tüm büyük devrimlerin deneyimi tarafından doğrulanmıştır.

13) Kendiliğinden olayların hızı, örgütlü mücadelenin hızını geçmiştir. Gazi Mahallesi ve 1 Mayıs Mahallesi olayları ve yol açtığı kitle kalkışması kendili-

ğinden patladı. Olayı duyan emekçiler çok süratli olarak eylem yerine ulaşmaya ya da buldukları bölgede eylem örgütlemeye giriştiler. Devrimciler, bu hızla çoğu yerde ayak uyduramadılar, olayların ve gelişmenin gerisinde kaldılar. Bunun başlıca nedeni, gerçek anlamda, ortamın bu kadar toplumsal olarak keskin olduğunu, her an herhangi bir alanda sosyal patlamaların, başkaldırıların olabileceğini kavrayamamak, ne işçi önderleri ne de devrimci önderler, ekonomik ve politik krizin derinliğini ve genişliğini kavramış değiller. Dönemin anlamını kavrayamayanlardan, dönemi karşılayan çalışma temposu ve devrimci ataklığı beklemek boşunadır. Devrim ve ayaklanma döneminde, evrim dönemine denk düşen bir çalışma temposu ve davranışı içinde bulunuyorlar. Mücadelede hız ve devrimci ritmi tutturmak için kapitalizmin yol açtığı yıkım ve kıyımı görmek, yalnızca devrim yolu ile bu döneme son vermek gerektiği öncelikle kavranmalı.

Sorunun bir de diğer yanı var: pratik olamamak. Kitleler olaylar karşısında pratik tavır alıyorlar, pratik düşünüyor ve harekete geçiyorlar. Sosyalistler ise düşünüyorlar, ölçüp-biçiyorlar, derken bir de bakmışız ki, olayların arkasında kalıvermişiz. Devrimin bir gerçeklik haline geldiği bir dönemde devrimci pratik her şey demektir. Bu durumda pratik olarak düşünen, yaratıcı ve girişken insanlara ihtiyaç vardır. Bizim yalnızca devrimci pratiğe ihtiyacımız var.

14) Devrim ve açık çatışma döneminden geçiyö-

ruz. İç savaş tüm alanlara doğru geliyor, şiddeti çatışmalar ülkenin dört bir tarafına yayılıyor. İç savaş kazanmak, devrimci durumu, devrime dönüştürmek için devrimci savaş yöntemleri ile birlikte bu yöntemleri yürütecek olan örgütlenmelerin de yaratılması ertelenemez bir zorunluluktur. Daha önce önerdiğimiz Devrimci Halk Milisleri, Devrimci Halk Komiteleri, İşçi Milisleri, Köylü Milisleri, İşçi Komite ve Konseyleri bir zorunluluk haline geldiği olaylar tarafından doğrulanıyor. Mücadelenin devrimci organlarının önemi her olayda yeniden ve yeniden anlaşılıyor. Ayaklanma organları olan milis komite ve konseyler, bugünü yarına bağlamanın, devrimci dönüşümünün araçlarıdır.

15) Gazi Mahallesi halkı üç gün-

lük sokak savaşı ile tüm halk kitleleri için iyi bir örnek oldu. Olayları tüm yönleri ile görmek gerekiyor. İyi örnek kendi içinde yanlış yönleri de barındırıyor. Polise ve askere karşı ilk önce kararlı bir direnme gösterildi. Polise karşı tavır devam ettirilirken, aynı kararlılık askerler karşısında gösterilemedi. Ordu komutanı ile pazarlık yapılırken ve cenaze töreni sırasında, ordu komutanının alkışlanması başka yerlerde de kendini gösterecek yanlış tavrıdır. Burjuva partiler ve diğer uzlaşmacı aydınların yapamadığını, bir ordu komutanının yapması düşündürücüdür. Ordu karşısındaki bu sakat anlayış, daha önce de görülmüştür. Eğer Türkiye faşist darbeler görmemiş olsa, ordunun gerçek karakteri ortaya çıkmamış olsa, bu yanılsama olabilirdi, ne var ki faşist ordunun katliamları ortadayken, hele Kürdistan'da ordu tarafından yapılan katliamlar ortadayken ve sürüyorken, Gazi'lilerin yanlış tutumu ne büyük bir yanılgıdır. Burada sempati ile karşılaşan aynı ordu değil midir ki, orda (Kürdistan'da) 13 General ve 35.000 kişi ile işgale kalkışan.

Ordu karşısında doğru tavrı gösteren Kürt halkının verdiği mücadele örneği her tarafta gösterilmelidir. Sermaye baskıyı yalnızca polis ile sürdürmüyor, ordu bu baskının temel güçlerinden biridir. Polisle birlikte ordunun dağılıp, parçalanması ileriye gitmek için ön koşuldur.

16) Doğru devrimci sloganların önem iyice anlaşılmıştır. Her sosyalist çevre bir dizi sloganla kitlenin

karşısına çıkıyor. Gazi olaylarında bir kısmı o an üretilen pek çok slogan kullanıldı. Bunların içinde en yaygın olanları: "kahrolsun faşizm", "kahrolsun faşist diktatörlük", "faşizme karşı omuz omuza", "faşizme karşı tek yumruk, tek barikat", "faşizm döktüğü kanda boğulacaktır" vb. anti faşist sloganlar olmuştur. Gazi dışındaki eylemlerde başka sloganlar da atıldı. Bunlar: "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Haklıyız Kazanacağız!" vb. Faşizme karşı pek çok slogan üretildiği halde, bütünlüklü ve iktidarı hedefleyen sloganlar yok denecek kadar azdır. Bu da devrimci hareketlerin, henüz iktidarı ele geçirmeyi kafa ya koymadıklarını gösteriyor. Kaldı ki, anti-faşist sloganların tümü doğru değildir. Bunlardan özellikle "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" sloganı, yanlıştır. Nedeni, bu slogan iktidardaki faşizmden değil, urmanan faşizmden söz ediyordaki ondan. Bu slogan daha önce atılan "Faşizme Geçit Yok!" reformist sloganı ile aynı içeriğe sahiptir. Devrimciler olayların etkisinde kalıp, yanlış sloganları atmamalıdır. Faşizme karşı "o-

muz omuza olmak" halkın birliğini anlatmıyor, urmanan bir tehlikeye karşı duruşu anlatıyor. Esas yönü budur. Bu ise faşizmin bir devlet biçimi olması gibi somut durum ile çelişiyor. Ortak olarak atılan "kahrolsun faşizm" sloganı doğru olmalıdır. Bu doğru söylem, başkaları ile desteklenebilir.

Eylemler devam edeceğine göre, olaylar devrimci yönde gelişim göstereceğine göre, eyleme yönelen kitlelere mutlaka iktidarı hedefleyen sloganlar götürülmeli. Şimdiye kadar propaganda düzeyinde attığımız "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak!" sloganı, devrimci gelişmenin bu açık dönemde artık, bir ajitasyon ve eylem sloganı olmuştur. Tıpkı, "Tüm İktidar Sovyetlere!" sloganının mücadeleinin farklı aşamalarında, farklı anlam kazanması gibi bizim devrim ve iktidar sloganı da mücadelenin yeni aşamasında yeni bir anlam kazanmıştır. Bundan sonra doğru devrimci sloganımız tüm kitle eylemlerinde daha inatçı ve kararlı olarak atılmalı, kitleler doğru sloganlar etrafında birleştirilmeli.

17) Kitleleri doğru sloganlar etrafında birleştirmek yetmez şimdi kitleleri ayaklanma etrafında birleştirmeliyiz. Ekonomik ve politik kriz ve keskin toplumsal koşullar ayaklanma durumu yarattı. Burada sloganlar yeterli değildir, söz yeterli değildir, ayaklanmayı örgütlemek doğru olmalıdır. Örgütlenme ve birlikler temel olarak ayaklanmayı örgütlemeyi önüne koymalıdır, ayaklanmayı hedeflemeyen her birlik ve örgütlenme, olayların gerisinde kalır ve olaylar kendiliğindenliğin etkisi ile yol alır. Devrimci halk ayaklanması bilinçli hazırlığı gerektirir. Marx'ın sözleri ile söyleyecek olursak: "Ayaklanma bir sanattır." O halde bir sanat gibi örülmelidir. Her kim ki devrimi hedefliyorsa, devrimin ayaklanma yoluyla olabileceğini düşünerek, ayaklanmayı pratik olarak örgütlemelidir. Şimdiye kadar devrimci durumu kabul edemeyenler, nasıl gelişimin gerisinde kaldıysa; şimdi ayaklanma durumunu kabul etmeyenler aynı biçimde olayların etkisi ile ayaklanma başladığında da ayaklanmanın gerisinde kalacaklardır. Ayaklanma durumunun olup olmadığını anlamak için, burjuvazinin telaşına bakmak yeterlidir, sermaye sınıfı, olası bir halk ayaklanmasını basurmak için tüm fiziki ve yasal gücünü, bunun yanında tüm politik ve toplumsal kurumlarını harekete geçirmiş durumdadır. Burjuvazi tüm kurumları ile saldırı halindedir.

Devrimci halk ayaklanması yoluyla burjuva ege-menliğine son vermek, devrimi zafere götürmek için koşullar olgundur. Koşulları devrime dönüştürmek için devrimci önderlik ve devrimci yöntemler tayin edici olacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

GÜNEY KÜRDİSTAN İŞGALİNİN SONUÇLARI

Toplumu eski yöntemlerle yönetme yeteneğini tamamen yitiren sermaye sınıfının, emekçi sınıflara ve Kürt halkına karşı sürdürdüğü sınıfsal saldırı çoktandır askeri saldırı biçimini almıştır. Tüm askeri ve polis gücünü savaş alanına süren burjuva güçler, modern iç savaşlar tarihinde görülen en yaygın, şiddetli ve uzun süreli iç savaş kazanmak için "ölüm-kalım mücadelesi veriyorlar. Bu amaçla, tüm ekonomik ve mali güçlerini iç savaş hükümetinin emrine verdiler. İç savaş hükümeti ve devlet egemenlik sisteminin bütünü yalnızca faşist terör, asker ve polis gücü ile ayakta kalabilir durumdadır. Ne var ki ekonomik sistem bu kadar büyük bir bunalım içinde iken, toplumsal çelişkiler bu kadar keskin ve sınıflar savaşı bu kadar yaygınken hangi burjuva hükümeti ayakta kalabilir. Ne kadar militarist güce dayanırsa dayansın hiç bir iktidar bu koşullarda yarından emin olamaz.

TC'nin o çok övündüğü büyük askeri gücü ve polis gücü, Kürt özgürlük hareketi karşısında güç ve prestij kaybına uğradı. Erozyon tüm olanakların seferber edilmesine rağmen devam ediyor. Önce, Kürt özgürlük güçlerini küçümsemek ve kendi güçlerini yenilmez göstermek için Kürdistan'da savaşan güçlerini "kolluk kuvveti" olarak lanse ettiler. Arkasından kurmayları, süren savaş "düşük yoğunluklu bir savaş" tanımını yaptı. Bu tanım ABD ve NATO'nun gerilla savaşlarının verildiği tüm ülkeler için kullandığı bir tanımdır. Sonra bu tanıma da "resmen" yalanladılar. TC, savaş halinde olduğu güçleri küçümserken, ordunun en büyük bölümünü Kürdistan'da savaş alanına sürüyordu. Resmi çevrelerin yalanlarına ne Türkiye'deki insanlar inandı ne de dünyadaki insanlar. Son olarak 20 Mart'ta TC, 13 general, yüzlerce subay komutasında 35.000 asker ile Güney Kürdistan'ın işgaline giriştiğinde, herkes gördü ki, devlete karşı savaşan Kürt

gerillaları hiç de küçümsemeyecek bir güçtür. İçerde askeri olarak güç ve prestij kaybına uğrayan TC, dünya gözünde ise tüm "inandırıcılığını" yitirdi. Modern devlet, kendini tüm dünyaya rezil etti.

Ne de olsa, TC bölgenin büyük bir gücüdür. Bu gücünü bir kere daha herkese göstermesi gerekiyordu. Özellikle önderliğine soyunduğu "Türk Dünyası"nın O'nun bu gücünü görmesi gerekiyordu. Çünkü, bölgede daha etkin bir rol almaya aday durumdadır. Her vesile ile Türkiye'nin büyüklüğü ve gücünün altı çizilir, emperyalizmin kendisine biçtiği yeni rolü hakıyla yerine getirecek kadar güçlü olduğu ifade edilir. İşte bu noktada Güney Kürdistan işgali bulunmaz bir fırsattı. Fırsat değerlendirildi; işgale girişildi, Kürtler katledildi, toplum şovenizmi dalgası ile ayağa kaldırıldı. Gel gör ki, işler düşünüldüğü gibi gitmedi, hesaplar daha Bağdat'a gitmeden bozuldu. Askeri bakımdan hedeflenen sonuca ulaşmadığı gibi, politik olarak büyük bir eleştiriye uğradı. İşgalci ve ilhakçı niyetini ne kadar gizlemeye kalktıysa da somut durum, tüm yayılmacı niyetini ortaya çıkardı. Daha önceleri de bugünkünden daha önemsiz işgallere girişmişti, büyük bir gürültü ile başlattıkları işgal harekâtı, gene büyük bir fiyasko ile sonuçlanıyor. Onca modern tekniğe ve eğitilmiş askeri birliklere rağmen, büyük bir kayıp verdiler. Resmi açıklamalarda belirtilen rakamlar bile böylesine modern bir güç için aslında yenilgidir. Büyük ve modern bir ordu ile rezil olan bir devletin gücü ve büyüklüğü artık ne kadar inandırıcı olabilir ki.

Gerilla ve silahlanmış bir halk karşısında, en modern orduların bile uzun süre dayanamadığını ve zamanla çözülüp gittiğini, Asya, Afrika ve Latin Amerika deneylerinden çok iyi bilen ABD ve Batılı müttefikleri kendisine söylemiş olacaklar ki, savaş hükümetinin şefi "bu harekâtı med-

ya ile kazanacağız" diyerek, işin başında askeri alandaki umutsuzluğunu, medyanın demagoji bombardımanı ile örtmeye hazırlandı. Sonuç tam böyle oldu. Askeri yenilgi, medya "zaferi ile" örtüldü. Böylece burjuva medyasının faşist-ırkçı tüm mayası bir kere daha ortaya çıktı. Hükümet ve medyanın öncülüğünde yürütülen propaganda sonucu zorlanan "Mehmetçikle el ele" kampanyası ile şovenizm ve Kürt düşmanlığı azgınlaştırıldı. Tam bir kudurganlık içinde sürdürülen kampanyanın asıl anlamı şuydu: Kürt halkına karşı el ele. Kampanya esas olarak devlet kurumlarında yoğunlaştırıldı. Bunun yanında her zamanki gibi saygın burjuvalar ve tabii ki tüm sivil faşistler ve dinci faşistler harekete geçtiler. Toplumun şoven kesimi de bu kampanyaya destek verdi. Başka bir ulusu ezmek ve yok etmek için sürdürülen kampanyaya destek vermekle Türk halkı bir kere daha alçaldı. Bu alçalma tam bir yüzyıldır sürüyor. Türk halkı, Balkan ve Arap halklarının kendi kaderlerini tayin savaşları karşısında da aynı alçalışı gösterdi. Şu an gene aynı şey yapılıyor. Oysaki, Kürt halkı sürdürdüğü özgürlük mücadelesi ile yalnızca kendisi onur sahibi olmayacak; aynı zamanda Türk halkını da içine düştüğü alçaltıcı durumdan kurtaracaktır. Her neyse, Türk halkı durumunu düşünene dursun, biz devam edelim. Tüm burjuva ve faşist güçlerin desteği ile sürdürülen askeri işgal, karşı devrimin güç ve prestij kaybı ile sonuçlandı. İşgal zaten var olan toplumsal yıkımı ve çelişkileri biraz daha derinleştirdi.

Askeri açıdan, modern bir ordu son derece hareketli olan gerilla karşısında uzun süre tutunamayacağı ve güç kaybının zamanla çözülme ile sonuçlanacağı kesindir. Türk ordusu dağı taşı bombaladı ancak verdirdiği kayıplar çok az oldu. Daha fazla kalması halinde genel kurmay başkanlarının da itiraf ettiği gibi: "Vietnamlaşma" ile karşı karşıya kalabilirlerdi. Daha fazla güç kaybetmemek ve daha fazla rezil olmamak için güçlerinin büyük bölümünü çektiler. Kürt gerilla komutanının söylediği gibi; "çekilmediler, kovuldular." Modern bir ordunun, son derece ha-

reketli olan, ne zaman, nerede saldıracağı belli olmayan gerilla karşısında başarılı olamayacağını, sadık dostları Barzani de defalarca söyledi. Saldırı için başlattıkları askeri harekât sonunda savunma durumuna düştü. Ne çetin doğa koşulları tank birliklerine geçit verdi ne de dağlarda üstlenmiş ve oraları avuçlarının içi gibi bilen gerillalar göz açtırdılar. Verilen kayıpları daha çok "hain mayın tuzaklarına" bağladılarsa da bu pek inandırıcı olmadı. Orada ölülerini gizlerken, burada cenaze törenleri düzenliyorlar. Harekât bölgesini dünyaya kapatarak gerçek durumu gizlerken, verdikleri askeri brifinglerle durumu idare etmeye çalışıyorlar. Sonuçta hiç kimse askeri brifinglere de inanmaz oldu. TC müttefikleri gözünde bile inandırıcılığını yitirdi.

Askeri harekâtın diğer cephesi olan Kuzey Kürdistan ve özellikle Dersim bölgesi 20.000 askere rağmen sonuçsuz kaldı. Uzun süredir yaşamadıkları bölgelere çıktıklarını söyleyerek bunu büyük bir başarı olarak gösterdiler. Böylece, aslında, kendilerinin dışında bir gücün bölgede egemen olduğunu da kabul etmiş oldular. Burada gerilladan çok halka saldırdılar. Kuşatma altında tuttıkları bölgede büyük katliamlar yaptılar. Yeniden köyler yakıldı, insanlar bölgeden uzaklaştırıldı. Askeri kuralların işlemediği bu savaşta TC ordusu Kürt katliamında hiçbir sınır tanımadı, insanlık sınırlarını aşan bir katliamla ne kadar zalim ve çirkef bir rejim olduklarını herkese gösterdiler.

Başarısızlığı başarı, yenilgiyi zafer; çirkefliği kahramanlık olarak göstermek, Türk ulusunun mizacıdır. Son işgalde de aynı şey yapıldı.

Askeri alandaki kahramanlık gibi kavramlar, Türk söyleminde tüm anlamını yitirir. Daha gerçek anlamında kullanılan ne kadar askeri tarihi kavram varsa, Türk anlatımında en rezil biçimde kullanılır.

Kürtlere karşı haksız savaşta kahraman olan Türk ordusu ve Türk ulusu değil; şansları eşit olmadığı halde, direnen savaşan ve başarı kazanan Kürt gerillalardır, Kürt ulusudur.

Zafer AYDIN

Türk Reformizminin Evrensel Başarısı

"TARİHTE GÜCÜN ROLÜ" KEŞFEDİLDİ!

"Zora dayanan devrimin oynadığı tarihsel role verdiği değer Engels'te zora dayanan devrimin gerçek bir övgüsü haline dönüşür." (1)

LENİN

"Eta li slaçayni tavarışı, nyet tavarışı, eta ni slaçayni!" (2)

STALİN

Gerilla savaşı üzerine sadece yazmakla kalmamış, aynı zamanda bizzat gerilla olarak savaşmış biri olan William J. Pomeroy'un⁽³⁾ *Guerilla Warfare and Marksizm* adlı derlemesi, ilk yayınlanışının üzerinden 30 yıl geçmesine rağmen, konusundaki (gerilla savaşı ve marksizm) en kapsamlı derlemelerden biri olma özelliğini hala korur. Pomeroy'un kırk sayfalık bir giriş de yazdığı bu derleme, iki ana kısımdan oluşur: Marx, Engels ve Lenin'in konuyla ilgili kitap ve yazılarından parçaların yer aldığı "Tarihsel Arka plan", ve 27 yazarın 33 makalesinden ve 7 örgütsel belgeden parçaların oluşturduğu "Çağdaş Teori ve Pratik". Kitap, alt başlığının da anlattığı gibi, *"Kurtuluş ve Sosyalizm Yolunda Silahlı Mücadeleler Üzerine Karl Marx'tan Bugüne Yazılanların Bir Derlemesi"* niteliğini taşır, bir kayıpla ki, yazılar 1968 ve daha önceki yıllara aittir.

1969-80 yılları arasında Türkçe çevirileri dört kez basılan⁽⁴⁾ bu değerli derleme, 12 yıllık bir aradan sonra 1992 Eylül'ünde yeniden kitapçı raflarında yerini aldı. Belge Yayınları'ndan çıkan bu yeni çevirinin yanı sıra, aynı ay içinde *Tümzamanlar Yayıncılık da Marx, Engels ve Lenin imzalı Gerilla Savaşı Üzerine* adlı bir kitap yayınlandı ki, her ne kadar künnyede belirtilmemiş olsa da, Pomeroy'un derlemesinin "Tarihsel Arka plan" kısmının çevirisiydi bu.⁽⁵⁾ Yazı seçimi, sıralaması ve en önemlisi de yazıların kısaltılış şekilleri kuşkuya yer bırakmıyordu; düzenleme Pomeroy'undu.

Her iki kitabın da yayınlandığından haberliydim, ancak inceleme gereği duymamıştım. Elimde kitabın orijinalinin 1984'te New York'ta International Publishers tarafından yapılan beşinci baskısı⁽⁶⁾ vardı ve çevirileri edinmeme gerek olmamıştı.

Okuduğunuz yazının iki yıllık bir gecikmeyle yazılması işte bu yüzden oldu. Ama yazının konusu-

nu oluşturan "kalpazanlık" öylesine tarihi bir önemde ki, bunu fark etmiş biri, gecikmiş de olsa suskun kalmamalıydı.

Anlaşılabacağı gibi, yazımız kitabın çevirileri üzerine. Ama öyle uzun uzadıya bir çeviri incelemesi olmayacak bu. Zaten kendim de çevirileri baştan sona okumuş değilim. Bu yazı için buna gerek de yoktu. Çünkü konumuz sadece bir tek kelimenin çevirisi. Evet, bir tek kelime; ama üzerine değil yazı, kitap bile yazılabilecek bir çeviri "yanlış" ile karşı karşıya oluşumuzu gölgelemiyor bu.

Pomeroy, derlemesine -son derece yerinde olarak- Engels'in *Zor Teorisi*'nden de bir parça koymuş. Gel gelelim, derleme Türkçe'ye geçerken şu bizim asırlık *Zor Teorisi* gitmiş, yerine "güç teorisi" diye bir ucube gelmiş. Bilimsel ve siyasal önemi bakımından tek başına bu çeviri yanlış bile bu yazıyı yazmak için yeterli olsa da, burada vurgulamak istediğim ve bunun basit bir yanlışlık değil bir kalpazanlık olduğunu bize gösteren noktalar var: İki ayrı çevirmen, iki ayrı yayınevi için aynı metni çeviriyor. Çeviriler aynı ay içerisinde -belki aynı günlerde- yayımlandığına göre, iki çeviriden birinin diğerini etkilemiş olması ihtimali çok zayıf. Ama her ikisi de *"force (zor)"* kelimesini "güç" diye çeviriyor... Onca yıllık zor teorisi, tam da Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da hem ezenlerin hem de ezilenlerin "zor"unun *artık "teori"de kalmadığı bir* dönemde "ç ü ç"leştiriliyor... Bunlar, bu çarpıtmanın sağlam siyasal temelleri olması gerektiğini hissettiriyor bize. Öyle ya, dost-düşman herkesin on yıllardır "zor teorisi" olarak kabul edip öyle çevirdiği, anlamının açıklığı tartışılmayan bir teorinin adını değiştirme ihtiyacını aynı anda iki ayrı çevirmenin hissetmiş olması basit bir olay değil. Çevirmen ve yayıncılara on yıllardır "zor" olarak çevrilen bir kelimeyi **1992 yılında** (bu önemli, zi-

ra devrimci durumun olgunlaşmış iç savaş düzeyine sığmadığı yıldır) "güç" diye çevirme cesaretini veren bir yakıcı ihtiyaç var demek ki...

Elimizdeki en önemli ipucunu, yani bu iki yayınının siyasal planda reformist çizgide bulduklarını da bu tabloya ekleyelim. Şimdi, "bu bir tesadüf olabilir mi yoldaşlar, hayır, bu bir tesadüf olamaz yoldaşlar" diyerek iz sürmeye başlıyoruz.

Önce bir hatırlatma...

ZOR TEORİSİ

Zor Teorisi, Engels'in Anti-Dühring adlı kitabının içinde yer alan üç bölümün başlığıdır: Zor Teorisi, Zor Teorisi (Devam), Zor Teorisi (Son). Aslında, bir teori olarak "zor teorisi" marksizm dışı bir teoridir. Dühring, Gumpłowicz, Kautsky gibi savunuculara sahip bu teori, toplumsal eşitsizliğin, sınıfların, devletin vb. oluşumunu "zor"a bağlar. Sözde, bütün bunlar, bir kısım insanın başka bir kısım insana zor kullanmalarıyla ortaya çıkmış şeylerdir.

Engels'e göre ise, zor maddi temel değil, maddi temel zoru belirler. Yani zorun gerekliliğini, olanaklılığını ve olanaklarını belirleyen, ekonomik sistemdir; yoksa ekonomik sistem zor tarafından belirlenmiş değildir. Engels, zor teorisini eleştirdiği bu bölümlerde, zorun kaynağının ekonomik koşullarda olduğunu gösterir.

Başta Dühring olmak üzere, söz konusu teorisinin savunucuları, burjuvazinin değil proletaryanın saflarında konumlanmış⁽⁷⁾ kişiler olduklarından, teorileri onları zorun mutlak kötü olduğu noktasına kadar götürüyordu. Bir sosyalist, toplumsal eşitsizliğin, sınıf ayrımlarının kaynağında zoru görüyorsa, o zora içi doğaldır ki, pek ısınmayacaktır! Engels ise zorun mutlak kötü olamayacağını, iktisadi evrime karşı (gerici zor) olabileceği gibi, iktisadi evrim yönünde de (ilerici zor) olabileceğini savunur.

Kısacası Engels, marksizm dışı bir zor teorisinin eleştirisinden, marksizmin zor teorisini oluşturmaya ulaşmıştır. Engels'in Dühring eleştirileri 1887-88 yıllarında yazıldı ve önce bölümler halinde parti organında yayınlandı. (Parti yayını üzerine etkili olan

Dühring yanlılarının bu makaleler dizisinin etkisini azaltmak için giriştikleri dalavereleri burada anlatmaya yerimiz yetmez.) Makaleler daha sonra Anti-Dühring adıyla kitaplaştırıldı ve ustaca polemikler olmanın yanında marksizmin *bir dünya görüşü olarak* ilk açıklaması olarak bugüne geldi.

Bu yazı çerçevesinde bizi yalnızca zor teorisi üzerine bölümler ilgilendiriyor. Engels'in, *Zor Teorisi* başlıklı bu üç bölümü alıp, "Tarihte Zorun Rolü - Bismarck'ın Kan ve Zulüm Politikası Üzerine Bir Çalışma" başlıklı bir dördüncü bölüm ekleyerek "Tarihte Zorun Rolü" adıyla ayrı bir kitap yayınladığını hatırlatalım.⁽⁹⁾ Engels, bu dördüncü bölümde, Dühring'e karşı savunduğu tezi Bismarck dönemine uygulamış, *"kan ve zulüm politikasının neden bir süre başarılı olmak zorunda bulunduğunu ve sonunda da neden yıkılmak zorunda olduğunu"*⁽⁸⁾ açıklamıştır.

"ZOR" NEDEN "GÜÇ" OLARAK ÇEVİRİLEMEZ?

Bu bölüme geçerken hemen yazının başlığı üzerine bir açıklama yapalım: "Zor Teorisi"nde de, "Tarihte Zorun Rolü"nde de "zor" aynı zor olduğu için (İng. force, Alm. gewalt), *Zor Teorisi*'ni "güç teorisi" diye çeviren kâşiflerimizin "Tarihte Zorun Rolü"nü de "Tarihte Gücün Rolü" diye çevirecekleri açıktı. Durumun, vehametli ölçüsünde gülünç de olduğunu vurgulamak için başlıkta bi-

Zor, maddi temeli değil maddi temel zoru belirler. Yani zorun gerekliliğini, olanaklılığını ve olanaklarını belirleyen, ekonomik sistemdir; yoksa ekonomik sistem zor tarafından belirlenmiş değildir.

rincisinin değil ikincisinin - muhtemel - "çevirisini" kullandım. "Tarihte Gücün Rolü"nü keşfetmeleri, kendi tutarlılıkları açısından gerekliydi.

Bir an için şöyle düşünüyorum: Her iki çevirmen de "zor" kelimesini biraz eski bulup -arı Türkçe kullanma kaygısıyla- aynı anlama geldiğini düşündükleri "güç" kelimesini kullanmış olamazlar mı? Bu iki kelimenin anlamdaş olmayışı bir yana -buna birazdan geleceğiz-, bu iyi niyetli varsayımım hemen iki darbe birden yiyor:

1) Belge Yayınları çevirmeni A. Sarıali'nin arı Türkçe kaygısı olsaydı, "zecrî" gibi (s.7) sözlüğe bakmadan anlaşılmayanlar da dahil çok sayıda eski Türkçe kelime kullanılır mıydı?

2) Onca yıldır **Zor Teorisi** diye bilinmiş bir **klasik** parçayı "güç teorisi" olarak çevirme cüreti, şu ya da bu üslûp kaygısının kaldırılabileceği (içten) ağırlık mıdır?

Çevirmenleri aklayabilecek bu girişimimizin başarısızlığı karşısında bana iz sürmeye devam etmek düşüyor: Almanca ve İngilizce'nin dünyada yayınlanmış en geniş sözlüklerinden, yerli-yabancı felsefe ansiklopedilerinden, Türk Dil Kurumu'nun çeşitli alanlara yönelik olarak hazırladığı sözlüklerden, konuyla ilgili bütün kavramları araştırdım.

İngilizce "force" ya da "Almanca" "gewalt" kelimelerinin sözlük anlamlarına bakmakla yetinen biri, "zor"u "güç" olarak da çevirebilir. Çünkü sözlüklerde bu kelimelerin karşılıkları olarak güç, zor, cebir, şiddet, baskı vb. hep birlikte yer alır. Bu karşılıklardan en uygununu seçmek çevirmene kalmıştır. Ve çevirmenlik, sözlükten başka şeyler gerektirir; söz konusu olan isterse dünyanın en geniş sözlüğü olsun. Hele çevrilecek metin bir marksizm klasiği olduğunda, çevirmenden, metnin bilimsel değerine denk bir titizlik ve birliğime sahip olmasını bekleriz. Tabii bunu genel olarak söylüyorum. Yoksa incelediğimiz örnekte sorunun titiz olmaktan falan kaynaklanmadığını biliyorum. Özellikle Belge Yayınları çevirmenin bunu dikkatsizlik ya da deneyimsizlikten yapmış olamayacağını, kafa yapısının barışa göre şekillendiğini biliyorum.

Zor, "**baskıcı güç**" demektir. Güç ise "**yapabilme**" anlamına gelir. Bu ikisinin birbirinden ayrı kavramlar olduğu açık. Bir de çoğu zaman güç ile karşılaştırılan kuvvet kavramı var; o da "**eyleme geçiren etken**" demek.⁽¹⁰⁾ Kuvvet yalnız güç ile değil, zor ile de karıştırılır.

Görüldüğü gibi, güç'ün zor'la ilgisi yok. Ama kuvvet'le güç'ü eş anlamlı sanan biri, zor'u da kuvvet'le eş anlamlı biliyorsa (zor kullanmak=kuvvet kullanmak), kuvvet'i biraz eski bulup onun yerine

Zor olgusunun toplumun gündemine bütün somutluğuyla oturduğu bir dönemde, reformistlerin bu olguyu kavramlaştıran kelimeyi bile marksizmden kapı dışarı etmeye çalışmaları ne kadar ilginç! Devrimci güçlerin yalnızca savunma için değil, aynı zamanda ve özellikle saldırı için zora, şiddete, silaha nesnel ve somut olarak ihtiyaç duydukları şu dönemde reformizm, Engels'in sözlüğünden "zor" kelimesini çıkarmaya çalışıyor.

güç'ü seçebilir. Oysa bütün bunlar yanlıştır ve marksist klasikleri çevirmeye kalkan birisinin bu "sanma"lara, "öyle bilme"lere hakkı yoktur. Gündelik kullanımda bu kavramların birbirine karıştırılmasına gösterebileceğimiz hoşgörüyü, Engels çeviren kişilere de göstermemiz yanlış olur.

Şimdi biraz toparlayalım. İngilizce-Türkçe sözlüklerden birini açıyorsunuz, "force" kelimesinin karşısında -biraz ayıklama yaparsak- iki karşılık görüyorsunuz, güç ve zor. Bu durumda bir çevirmenin yapması gere-

ken, elbette çevireceği parçayı defalarca okuyarak, parçanın ait olduğu makalelerin tam metnini bulup inceleyerek ve gerekiyorsa Engels'in, Marx'ın başka eserlerinden aynı konuyu araştırarak bu iki karşılıktan hangisinin "force theory"deki "force"a denk olduğunu saptamaktır. Kaldı ki örneğimizde buna bile gerek yok, her şey çok net. Bir insanın o metnin "güç" ile ilgili bir metin olduğunu ileri sürebilmesi için, başka "arayışlar" içinde olması gerek.

Zor Teorisi' nin -örneğimizdeki parçanın dışında kalan- sonuç bölümünde Engels, Marx'ın "**zor, yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir**" sözüne atıfta bulunur. Belli ki **Zor Teorisi'** nde sözü edilen "zor" ile her yeni toplumun ebeliğini üstlenen "zor" aynıdır. Şimdi, kâşif çevirmenlerimize uyarsak, Marx'ın o sözünü de şöyle "düzeltmemiz" gerekiyor: "Güç, yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir." İyi mi?

Aynı kafayla, başlığımızda belirttiğimiz gibi, Engels'in "tarihte gücün rolü" diye oldukça "tuhaf" bir konuda kitap yazmış olduğunu da kabul etmek zorundayız.

Bir deney de okuyucu yapabilir: Şimdi açın Anti-Dühring'deki ilgili bölümleri, "zor" kelimesi gördüğünüz yerleri "güç" diye değiştirerek baştan sona okuyun. Bakalım çevirmenlerimize hak verebilecek misiniz?

Son olarak şunu da belirtmek istiyorum: Marksizmin klasiklerinde "zor"un taşıdığı anlamı değiştir-

meye kalkan, buna cüret edebilen başka kaynağa rastlamadım. Marksizm içi olsun, marksizm dışı olsun, ulaşabildiğim hiçbir kaynak, gerilla üzerine kitap çeviren/yayınlanan bu sahtekârların yaptığını yapmamıştı. Hatta *Felsefe Ansiklopedisi* (Orhan Hançerlioğlu), *Filozoflar Ansiklopedisi* (Cemil Sena), ve Lenin'siz bir marksizmi temsil eden *Markсист Düşünce Sözlüğü* (Derleyen Tom B. Bottomore), zor teorisinden doğrudan doğruya "şiddet teorisi" olarak söz ediyorlar.

"ZOR" NEDEN "GÜÇ" OLARAK ÇEVİRİLİR?

Bernstein da 1896'da Neue Zeitung'ta Engels'in *Zor Teorisi*'ni çarpıtarak yayınlamış. Bu çarpıtmanın nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama 1992'de İstanbul'da yapılan çarpıtma buraya kadar anlattıklarım-dan iyice anlaşılmalı.

Zor olgusunun toplumun gündemine bütün somutluğuyla oturduğu bir dönemde, reformistlerin bu olguyu kavramlaştıran kelimeyi bile marksizmden kapı dışarı etmeye çalışmaları ne kadar ilginç! demek devrimci durum ve iç savaş koşullarında tarih ve politika yasalarının ayrıştırıcılık ve eleme mekanizması böyle somutlaşıyor: Devrimci güçlerin (zor'ların değil!) yalnızca savunma için değil, aynı zamanda ve özellikle saldırı için zora, şiddete, silaha nesnel ve somut olarak ihtiyaç duydukları şu dönemde reformizm, Engels'in sözlüğünden zor kelimesini çıkarmaya çalışıyor.

Çelişki gibi görünen bu durum aslında, çelişki değil. Zor güncel bir gereklilik haline geldikçe, o zamana kadar söz düzeyinde onu bilinmez bir geleceğin gerçekliği olarak kabul etmekte sakınca görmeyen reformizm mırın kırın etmeye gerçek yüzünü ortaya çıkarmaya başlar. Hele zor bir de salt güncel **gereklilik** olmaktan da çıkıp aynı zamanda güncel **gerçeklik** halini alınca etkeleri tutuşan reformizmin sınıf uzlaşmacılığı çirliçiplak kalır: Anlı şanlı örgütler, partiler sözüm ona "kirli savaş"a karşı barış için sistemin sol bahçesinde bloklaşırlar.

Sonra...

Faşist devleti sarsan **iç savaş**ı bilim dışı yargılarla "kir"letip, barışın gelmesini (=sistemin rahat bir nefes almasını) Talep etmek marksizm çerçevesine sığmazmış, ne gam! Politikan marksizme uygun değilse marksizmi politikana uygun hale getir...

M. Sinan ATEŞ

DİPNOTLAR:

(1) V.İ. Lenin, *Devlet ve İhtilal*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Ankara 1976, Sf.26

(2) Rusça: "*Bu bir tesadüf olabilir mi yoldaşlar, hayır bu bir tesadüf olamaz yoldaşlar!*"

(3) *Derlenenin bendeki baskılarında (New York 1984 ve İstanbul 1992) William J. Pomeroy üzerine bilgi yok. Başka yerlerden topladığım bilgilere göre Pomeroy, 1916 yılında doğmuş.*

*İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikan ordusunda Japonlara karşı savaşmış. 1944'te Filipinler'deymiş. Burada önemli dönüşümler geçirmiş ve 17 yıl bu ülkede yaşamış. Celia Mariano adlı bir incelemesi Filipinli bir kadınla evlenmiş. Celia, Japon işgaline karşı Filipinler'de verilen gerilla mücadelesinde 4 yıl fiilen yer almış bir direnişçiydi. Pomeroy Filipinler'deki 17 yılının ilk 7 yılını Celia ile birlikte önce başkent Manila'da yeraltında, ardından dağlarda Filipin Adaları Silahlı Ulusal Bağımsızlık Hareketi saflarında silahlı mücadele içinde geçirdi. Sonraki 10 yılını ise, yine Celia ile birlikte, cezaevinde... Pomeroy'un Türkçe'ye bu derlemenin dışında *Filipinler Gerilla Savaşı* adlı (Çev. İnci Girittioğlu, Toplum Yay. 1969) ve *Gerilla* adlı bir hikâye kitabı (çev. Şemsa Yeğin, Sosyal Klasikler Yay. 1978) çevrilmiştir.*

(4) Derlemeyi ilk olarak Metin Altıok'la Hasan Daldal birlikte çeviriyorlar. (*Gerilla Savaşı ve Marksizm*) ve kitap 1969'da Ekim Yayınları'ndan çıkıyor. 12 Mart sonrası dönemde ise bu kez Evren Yayınları Mümtaz Yavuz çevirisiyle (*Marksizmde Gerilla Savaşı*), sonuncusu, 1980'de olmak üzere üç baskısını yapıyor.

(5) William J. Pomeroy (derleyen), *Marksizm ve Gerilla Savaşı*, Çev. A. Sarıali, Belge Yayınları, İstanbul, Eylül 1992, Sf.432.

Marx, Engels, Lenin, *Gerilla Savaşı Üzerine*, Çev. Kemal Yalım, *Tümzamanlar Yayıncılık, İstanbul Eylül 1992, Sf.96*

(6) *William J. Pomeroy (editör), Guerrilla Warfare and Marxism*, International Publishers, New York 1984, Sf.336

(7) Bir üniversite hocası olan Dühring, Alman Sosyal Demokrat Partisi içinde de seçkin bir yere sahipti. Partide kalabalık bir taraftar kitlesi vardı.

(8) Friedrich Engels, *Tarihte Zorun Rolü*, Çev. Seyhan Erdoğan, Sol Yayınları, Kasım 1992 (Üçüncü Baskım)

(9) Orhan Hançerlioğlu, *Felsefe Ansiklopedisi*, Remzi Kitabevi, Cilt 7 ("Zor Kuramı" maddesi)

(10) Biraz daha derine inildiğinde, güç ile kuvvet'in esas olarak fizik terimleri olduklarını görürüz. Fizikte güç, birim zamanda yapılan işi anlatır. Kuvvetse bu gücü kullanabilme yeteneğini (yani enerjiyi) harekete geçiren etkidir. Görüldüğü gibi güç ve kuvvet ayrı kavramlar. Ve Türk Dil Kurumu tarafından daha 1942 yılında ayrılmışlar. Bkz. *Felsefe ve Gramer Terimleri Sözlüğü*, TDK, İstanbul 1942.

Onların Adları Onurumuz, Kavgaları Adımızdır! ŞAN OLSUN 13 MART SAVAŞÇILARINA

1982 Yılı'nın 13 Mart'ında, gecenin karanlık bir perde gibi İzmir şehrinin üstüne çöktüğü bir vakitte, Buca zindanlarının avlusunda hummalı bir hazırlık vardır. İzmir'in geniş ve uzun caddeleri boş, Buca'ya uzanan yolda ne bir motor uğultusu, ne dönen bir tekerlek var. Bütün sokaklarda sessizliğin nabızı atıyor ve faşizm halkın tüm umutlarının mayınlıyor birer birer. Hiç bu kadar sakin olmamıştı bu sokaklar ve kent. Bir mart gününde kir renginde bulutlarıyla hiç bu kadar dingin görünmemişti gökyüzü. Sadece rüzgârın uğultusu var sokakları dolduran.

Oysa, fırtınalı bir denizdir yaşanan günler. Günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor. Ve yaşamak bir cehennem kuyusudur o günlerde. İzmir'in caddeleri faşizmin postalları altına uzanmış; Tariş'in barikatları artık yok orada. Makineli tüfekler delik deşik etmiş şehrin tüm duvarlarını. İzmir sessiz, İzmir'in caddeleri yorgun.

Faşizmin cellâtları bir hırsız gibi girmiştir gecenin koynuna o gün. Avludaki fısıltı ve ayak sesleri yaşanan bir telaşı ele veriyor. Cellâtlar darağacını hazırlıyor; ışıkları gecenin karanlığına sızan odada faşist subaylar son görev bölümünü yapıyorlar. Bir hırsız gibi girmişler gecenin koynuna... Biraz sonra her şey hazır. Subay pencereden avluya baktı; cellâtlar darağacını kurmuş, askerler hazır kıta kendisini bekliyordu. Saatine baktı ve kararını verdi: Vakit gelmişti.

Sonra demir kapılar birer birer açılıp kapanırken gecenin koyu sessizliğini bozdular. Ölümün sesiydi bu taş duvarlar arasında yankılanan. Postal sesleri yağsız demir kapıların gıcırtdıklarına karışıyordu. Ve ölüm susturacağı üç yüreğin yanına vardığında önce Seyit'in sesi duyuldu: "**Bizi idama götürüyorlar. İdamlar bizleri yıldırılmaz!**" Dalga dalga yayıldı bu ses. Bir çığ gibi büyüdü ve tüm Buca'yı sardı. Gece hançerlenmiş, yürekler patlamıştı. Tüm cezaevi ayakta tek bir yürek, tek bir ses olmuştu. Sonra İbrahim, sonra Necati uğurlandı, dost, yoldaş sesler tarafından evrenin sonsuz yolculuğuna. Sloganlar geceyi paramparça etti. İzmir'in varoşlarında yankılandı tutsak yoldaşların sloganları.

13 Mart 1982. Bu tarih, faşizmin Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryasının üç komünist militanını idam ettiği gündür. Bu tarih, üç komünist işçinin faşizmin darağaçlarında bayrak bayrak dalgalandığı gündür. Fakat faşizmin bütün bu kudurmuşluğuna, sınıf ki-

nine rağmen onların ölüm karşısında devrimci proletaryanın kurtuluş bayrağını nasıl yükseklerde tuttuklarına; faşizmin cellâtları karşısında işçi sınıfının onurunu nasıl koruduklarına tarih tanıktır. Faşizmin zindanları, o zindanların taş duvarları, ölüm soğukluğundaki demir kapıları tanıktır onların idam gecesini nasıl karşıladıklarına. Ölümü hücrelerinde bir bayram anını bekler gibi bekleyen, görmedikleri yüzlerin dost sesleri tanıktır onların sloganlarla ölümün üstüne yürümelelerine. Ve kirli siyah gözleriyle cellâtlar tanıktır onların idam sehpaalarında ölümü yenmelerine.

Son sözlerinde, faşist cellâtların duymak istedikleri sözlerden eser yoktu ve hiç bir zaman olmadı. Ne yaşanmamış günlerin hasreti, ne de tadılmamış zevklerin özlemi vardı. Şimdi sevdiğimiz için vuruşmaya geldi sıra dendiğinde süngünün ve merminin karşısında tek silahları yürekleri ve inançlarıydı. Ama öyle bir silah o yürek ve o inanç, sessizce patlayarak en güçlü silahların bile hakkından gelmeye, cellâtlara diz çöktürmeye, ölümü yenmeye kadir. Tabure tek-melendi, patladı yürek. Diz çöktü düşman, yenildi ölüm. Şehir sustu, hava buz kesti. İzmir, İzmir olalı böyle bir gece yaşamamıştı. Yenilmiş zulmün başı üzerinde üç yiğidin ayakları geziyordu, Karaburun mağlûplarının Serez Çarşısı'nda zulmü yendikleri an gibi...

Üç proleter komünist, mahkemelerdeki tutumlarıyla, ölüm hücrelerindeki yaşamlarıyla, idam sehpasındaki tavırlarıyla yıkılmaz bir devrimci gelenek, eşsiz bir miras yarattılar kendilerinden sonra gelecek kuşaklar için ve mücadele bayrağını ellerine alanlar için. Bu devrimci miras ve gelenek, sınıf mücadelesi açısından son derece önemlidir. Çünkü, böyle bir geleneğe sahip olmayan, böyle bir mirası yaşatmayan; düşman karşısında onurunu korumasını bilmeyen hiç bir sınıf gerçek kurtuluş davasını başarıya ulaştıramaz. Ölülerine sahip çıkmayan onların anısına ve davasına bağlı kalmayan hiçbir sınıf, saflarından yeni savaşçılar çıkaramaz, cesur ve gözü pek kahramanlar yaratamaz.

Öyleyse nedir onların anısını yaşatmak ve nedir onların davasına bağlı kalmak? Bu can alıcı sorunun yanıtını, onların adını anma ve her yıldönümlerinde onlar adına toplantılar düzenleme derecesine indirebilir miyiz? Şüphesiz reformist ve oportünist akımlar, ölümlerimizin yaşamları pahasına yarattıkları devrimci gele-

nek ve mirastan bir tüccar kafasıyla yararlanmak için, burjuvaziden arta kalan bir taktikle, onların mirasını devrimci özünden ayırarak, onları boş, işe yaramaz ikonalar haline getirerek sahiplenmeye çalışır. Çünkü, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da reformist ve oportünist akımlar, on yılların tecrübesiyle, gayet iyi bilirler ki, işçi sınıfının ve emekçi halkın gönlünde taht kuran bu kahramanlara sahip çıkar görünmeden yaşam alanı bulmak olanaksızdır. İşte bu yüzden, dün Deniz Gezmiş'lere, Mahir Çayan'lara "küçük burjuva mace-racısı", "troçkist kırmacı" diyenler, bugün onların devrimci mirasının güçlü gölgesi altında yaşam bulmak için sahip çıkar görünme zorunluluğunu hissediyorlar. İşte bu yüzden ki, dün ideolojik-politik saldırılarla yıkamadıkları bugün devrimci özünü boşaltarak içten çökertmeye çalışmaktadırlar.

Ama durum bize bir başka şeyi; bu savaşçıların yarattıkları, miras, gelenek ve etkinin kimsenin cephe-den saldırıyı göze alamayacağı kadar güçlü olduğunu anlatır. Eğer, aradan yirmiüç yıl geçmesine rağmen -ve bir yirmiüç yıl sonra da durum değişmeyecek- o gün Deniz'lerle hasbelkader bir şeyler paylaşmış olanlar bugün kendilerine prim yapmak ve tutunma için, o paylaşılmış şeyleri pazarlıyorsalr, eğer hala onlarla aynı mekânı, rastlantı sonucu da olsa paylaşmış olmayı örgütsel ve kişisel saygınlık kazanmanın malzemesi olarak kullanmaya çalışıyorsalr; Deniz'ler hakkındaki o bildiğimiz görüşlerini tozlu raflardan indirip ağza almaya kolay kolay cesaret edemiyorsalr bu sadece ve sadece Deniz'lerin halkın, işçi sınıfının ve gençliğin gönlünde ve bilincinde yarattıkları derin ve muazzam etki sayesinde.

Ve Deniz Gezmiş'ler için söz konusu olan, Necati, İbrahim, Seyit yoldaşlarımız için, daha az olmamak üzere söz konusudur bugün. Onların inançlarıyla, uğruna can verdikleri ideoloji ve politikalarla her türlü teorik ve örgütsel bağı koparanlar, bugün hala bunu itiraf edemiyor ve gizleme ihtiyacı duyuyorsalr bu, üç komünist işçinin yarattığı geleneğin ve bıraktıkları mirasın muazzam gücü nedeniyledir. Eğer bugün hala onların anlarıyla avunuyor ve cepheden bir saldırıyı başlatmaya cesaret edemiyorsalr, kendilerini bekleyen akıbetin kesin bir yenilgi olduğunu bilmelerindedir. Bu olgu bile, tek başına, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaratılan güçlü devrimci geleneğin etkisi hakkında bize bir fikir vermeye yeterlidir.

Biz, devrim savaşçılarının anısını yaşatmaktan, onların davasına bağlı kalmayı, onların inancını yaşatmayı anlıyoruz. Biz, onların mirasına sahip çıkmaktan,

onların yolundan yürümeyi anlıyoruz. Biz onların adını ve eserlerini kavgamızda yaşatmaktan, marksizm-leninizmin devrimci özünü her koşulda korumayı ve onu geliştirmeyi anlıyoruz. Marksizm-leninizmin bu devrimci özünde burjuvaziyle hiçbir koşulda uzlaşma vardır. Bu devrimci özde, illegal örgütlenme ve mücadele biçimlerinden hiçbir şekilde vazgeçmeme vardır. Bu devrimci özde faşizme ve kapitalizme karşı iktidar mücadelesinin mutlak biçimde silahlı bir savaşımdan geçeceği bilinci ve buna hazırlık vardır. Yine bu devrimci özde, sınıfsız/sömürsüz bir topluma ancak proletarya diktatörlüğü aracılığıyla geçilebileceği bilinci vardır. Deniz'lerden, Mahir'lerden, Seyit'lere kadar uzanan geleneğin ortak çizgisi, marksizmin bu devrimci özüdür.

Bu bilinçle ve kendini sonsuz bir adamışlıkla hareket eden üç komünist işçi yoldaşımız, Partinin kendilerine verdiği faşist bir odağı imha etme görevini tereddütsüz kabul ettiler. Çünkü, onlar biliyorlardı ki, faşizmin anladığı tek dil devrimci şiddettir. Üç yoldaşımız faşizme karşı anladığı dilden konuşarak partinin verdiği görevi yerine getirdiler ve son nefeslerine kadar yaptıklarının doğruluğundan en ufak bir şüphe duymadılar. İşte bu nedenle, bugün biz, yasadışı örgütlenmeye sırt çevirenler, silahlı mücadelenin gerekliliğini ve zorunluluğunu inkâr edenler, burjuvaziye güvenerek yasallaşanlar artık geçmişin devrimci mirasıyla tüm bağlarını koparmıştır diyorsak bunda yerden göğe kadar haklıyız. Varsın bugün burjuvaziyle uzlaşma yolunu seçenler, yasadışı örgüt ve devrimci zor öğelerinden vazgeçenler devrimci miras ve gelenek önünde diz çöksün, ona cepheden saldırma cesaretini göstermesin. Biz bundan sadece sevinç duyacağız. Varsın böylesi reformistler, geçmişin devrimci miras ve geleneklerine sahip çıkar görünsün. Biz, onların sahtekâr yüzünü teşhir etme görevinden bir an bile vazgeçmeden onların bu davranışını devrimci miras ve geleneğimizin güçlülüğünün kanıtı olarak kabul edeceğiz. Onları teşhir edeceğiz ve devrimci proletaryaya, "bakın diyeceğiz, bakın, yoldaşlarımızın yarattığı değerler o denli güçlü ve o denli değerli ki, onlarla hiçbir bağı kalmayanlar dahi, onların yaşamlarına, mücadelelerine saygılı davranmadan edemiyorlar, onların önünde diz çökmeden duramıyorlar.

Ama, üç komünist işçinin yaşam ve mücadelesi bize başka bir şeyi daha; proletaryanın artık devrim önderlerini, komünist kadroları kendi içinden çıkarmaya başladığını da öğretiyor. Sadece pratik eylemleriyle değil, marksist-leninist teoriyi kavrayışlarıyla, işçi sını-

fının kurtuluş davasına bilimsel bir bilinçle sahip çıkışlarıyla artık proletaryanın kendi kurtuluş bayrağını kendi ellerine almaya başladığını anlatıyorlardı bize.

Onlar proleterdi. Tariş BMC Motor Fabrikaları işçileriydiler. Ve üç işçi önderi, üç devrim önderi haline gelmişti. Bu, bir yönelimdir; hem de devrimin garantisini içinde barındıran bir yönelimdir. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinde '80 öncesinde egemen olan, sonrasında ise halen daha varlığını koruyabilen bir olgu vardır. Devrimci hareketlerde önderlik, ağırlıklı olarak, küçük-burjuva sınıf kökenli kadroların elinde olmuştur. Söylemde işçi sınıfının önderliğine ne denli vurgu yapılmış olsa ya da pratikte işçi sınıfı içinde şu veya bu ölçüde çalışılmış/çalışılıyor da olsa, yine de , küçük-burjuva aydın kökenli kadrolar devrimci hareketlerde önderlikleri koruya gelmişlerdir. Devrimci hareketler için bu bir zaaf mıdır? Bizce önemli bir zaaftır. Önemi, pratikte kendisinden kaynaklı farklı farklı zaafalarda ortaya koymuştur. Özellikle yenilgi dönemlerinde kendilerini yakıcı biçimde hissettiren zaaflardır bunlar. Uzlaşmanın, teslimiyetin en kahredici olduğu yıllardır yenilgi yılları. Ve sermayeyle, sermaye düzeniyle hiçbir bağı olmayan proletaryanın bağrından çıkmış devrimciler sermayeye karşı direnişin garantisidirler. Elbettek proleter kökenli olmayan devrimciler de çok ideal bir direniş ve uzlaşmazlık örnekleri ortaya koyabilirler ki, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi tarihi bunların örnekleriyle doludur. Ancak hedeflenmesi ve ulaşılması gereken; uzlaşmazlığın genelleştirilmesidir. İşte bu mücadele istikrarlı olabilmek sorunudur ve istikrarlılık söz konusu olunca da bu, kuşkusuz işçi sınıfının genel tavrıdır.

Teorik olarak işçi sınıfının mücadelesiyle yürütmekle kalmayıp, gerçekte de işçi sınıfına dayanmanın getireceği üstünlük şüphesiz ağır baskı ve yenilgi dönemleriyle kısıtlanamaz. Her sınıf ve tabaka, mücadeleye kendi karakterini taşır. Eğer tek tek bireyler değil de sınıflar söz konusu edilecekse, şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki, küçük-burjuvazi gittiği yere bireyselliği, başına buyrukluğu, özgüvensizliği ve dar görüşlülüğü götürürken, işçi sınıfı ise kolektifliliği, çelik disiplini, kendine güveni ve modern düşüncü götürür. Bunlar, sınıfsal karakterlerdir; yani doğrudan, üretim sürecine tutulan yerden kaynaklıdır. Sürekli sözü edilen yaratmaya çalışan yeni insan tipinin temel karakteristik özellikleri, anlaşılacağı üzere, tam da proleter sınıfın nitelikleridir. Ve devrimin, bu niteliklerine sahip kadrolara ihtiyacı vardır.

İşçi önderlerinin devrim önderleri haline gelmesi-

nin, devrimin garantisini içinde barındıran bir olgu olması böylece anlaşılır hale gelir. İşçi önderlerinin devrim önderleri haline gelmesi, işçi sınıfının devrim kazanılmasının ötesinde, sınıfın devrimi sahiplenmesini ve bizzat yönetmesini ifade eder. Bu, insanlığın yarattığı en son ve en ileri sınıfın gerçek misyonunu en doğrudan biçimiyle sahiplenmesi anlamına gelir. İşte bu doğrudan sahipleniş sonucudur ki, proleter sınıf, devrimci hareketi kendi sınıfsal karakteriyle damgalar. Ve her türlü küçük burjuva zaafın ötesinde gerçekleştirilen bu damgalama sayesinde devrim, en tutarlı çizgide ilerleme garantisine sahip olmuş olur.

İşçi sınıfı önderlerinin devrim önderleri haline gelmesi, tarihsel gelişimin belli bir aşamasına ulaşıldığının göstergesidir. İlk başlarda, devrimci teoriyi, doğal olarak, teoriyle haşır neşir olan küçük-burjuva aydınlar sahiplenirler ve bu teoriyle işçi sınıfına giderler. Süreç içinde işçi sınıfı devrim mücadelesi saflarında yerini almaya, kendi davasını sahiplenmeye başlar. Belirli bir mücadele birikimi ve teorik-ideolojik gelişimin ardından, artık önder sınıf, kendi önderlerini yaratma olgunluğuna erişir. Geline bu aşama, sadece işçi sınıfının belirli bir olgunluk aşamasını ifade etmekle kalmaz, devrimci hareketin de belirli bir gelişmişlik derecesine tekabül eder. Ve asıl gelişme, işçi sınıfının kendi önderlerini yaratmaya başladığı, gerçek tarihsel misyonunu en doğrudan biçimiyle sahiplendiği bu aşamadan sonra yaşanır. Modern proletarya, artık devrimi, yukarıda ifade ettiğimiz nitelikleriyle damgalayacak; devrim önderliğini sahiplenecek derecede olgunlaşmış proletarya, devrimi kendi bildiği gibi olgunlaştıracaktır.

İşte Seyit Konuk-İbrahim Ethem Coşkun- Necati Vardar, bu gelişmişlik aşamasına varıldığının ilk müddecilerindendirler. Üç sanayi proleteri olarak devrim mücadelesine katıldılar ve en ileri sınıfın temsilcileri olarak en ileri ideolojiyi kavradılar. Yaşam pratikleri, üç işçinin üç işçi önderi ve üç komünist öndere dönüşme pratiği oldu. Ve onlar, yarattıkları uzlaşmazlık destanıyla bu dönüşümün devrim mücadelesindeki önemini gözler önüne serdiler.

Grev ve direnişlerde sınıfın önünde onlar vardı. Ücretli kölelik düzenine karşı açılan isyan bayrağı onların başları üzerinde yükseliyordu. Faşizme karşı sınıf kinini kusan militanlar onlardı. Faşistlerle anladığı dilden konuşan silahları tutan onların elleriydi. İşkence ve zindan direnişlerinde insanlık onurunun kudretini düşmanın yüzüne çarpan onlardı. 1 Mayıs günü mahkeme salonundakileri saygı duruşuna davet eden;

12 Eylül mahkemesinin salonunu 1 Mayıs alanına çeviren cüretkâr ses, onların sesiydi. Ve bayrak olup tarihin burçlarına çekilme anı gelip çattığında, dostlarını hayranlıkla, düşmanlarını korkuyla kasıp kavuran sloganları patlatan ve kendi taburelerini kendileri tekmeleyen irade, onların komünist iradesiydi. Üç proleterdi onlar. Ve sınıfsal karakterlerini marksizm-leninizmin yüce ideolojisiyle harmanlamış; üç proleter komünist olmuşlardı.

İleri işçilerin devrimci mücadelenin ileri kadroları olması eğilimi o günden bu güne güçlenerek devam etti. Bu eğilimin güçlenmesinin nesnel temeli, işçi sınıfının ve özellikle de modern sanayi proletaryasının kendi doğal gelişimidir. Ama proleter sınıfın kendi mücadelesini pratik önderlik boyutunda da sahiplenmesi bu doğal gelişime bırakılmamalıydı, bırakılmamıştır. Komünist hareket, proleter komünist önderlerin yetiştirilmesi konusuna özel bir önem verdi. Çünkü biliyordu ki, devrimci proletaryaya dayanmayan bir komünist örgüt çoraklaşmaya mahkûmdur. Bugün, Leninist Partinin saflarında proleter kökenli komünistlerin ağırlıklı oluşu bu anlayışın bir sonucudur. Bu sonuç, halk devrimine kendi damgasını vuracaktır.

Öte yandan, yine üç komünist işçi yoldaşımızın yaşam mücadelesi, reformist akımlar bir yana, devrimci siyasal akımların dahi, bilerek-bilmeyerek düştükleri ve bugün önemli ölçüde işlemeye devam ettikleri bir temel yanışı ortaya koymuştur. Bu yanış şudur; Devrimci siyasal akımların önemli bir kesimi, sınıf savaşımının silahlı mücadele biçimlerini ve gerilla taktiklerini, esas olarak, işçi sınıfı dışından gelen kadrolara dayandırarak, devrimci işçileri mücadelenin bu biçimlerinden uzak tutmuşlardır. Böylece onlar, işçileri ister iktisadi ister siyasal mücadele olsun, ama kesinlikle fabrika içinde yürütülecek mücadele alanıyla sınırlamışlardır. Hatta diyebiliriz ki, işçiler çoğunlukla, iktisadi-siyasi grevlerin, fabrika direnişlerinin ve benzeri eylem biçimlerinin öznesi olarak görülmeyle birlikte, kesinlikle silahlı savaşım biçimlerinin öznesi olarak görülmemiş, sınıf mücadelesinin bu biçimi, daha çok işçi sınıfı dışından gelen kadro ve üyelerin işi olarak algılanmıştır. Aslında bu durum işçi sınıfına, işçilere olan güvensizliğin dışavurumundan başka bir şey değildir. Yine bu durum, reformizmin şu eski ve ünlü tezinin, işçilerin iktisadi mücadeleyle yetinmesi gerektiği biçimindeki tezinin inceltilmiş halinden başka bir şey değildir. Kısacası işçiler işçi eylemleriyle yetinmeli, sınıf mücadelesinin öteki biçimlerini ise başkaları yapma-

lıydı. Açıkça ifade edilmese bile, bugüne kadar üstü kapalı savunulan düşünceler ve sergilenen pratik pek çok siyasal çevrenin bu anlayışla hareket ettiğini yeterince kanıtlamaktadır.

Oysa, gerilla savaşı en başta sınıf bilincine ulaşmış proleterler, işçiler ve işsiz kalmış işçiler tarafından yürütülmelidir. Çünkü ancak bu sayede gerçekten komünist adına layık bir parti, gerilla savaşımını kontrol edebilir, onu sınıf savaşımının baş yöntemleriyle uygun hale getirebilir ve sosyalizmin aydınlatıcı ve örgütleyici etkisiyle yüceltebilir. Eğer bu şekilde kontrol altında tutulmazsa, bir gerilla savaşı, tüm diğer mücadele biçimleri için söz konusu olduğu gibi, zamanla yıpranır, bozulur ve proletaryanın kurtuluş davasına zarar verecek hale gelir.

İbrahim, Seyit ve Necati, sanayi proletaryasının devrici unsurlarının, sınıf savaşımının gerilla mücadelesi biçimlerini yürütecek olgunluğa erişmekte olduğunu göstermişlerdir. Onlar, komünist birer işçi olarak, mücadele alanlarının ve ilgilerinin fabrikayla sınırlı olmadığını ve olamayacağını; komünist işçilerin mücadelesinin bütün biçimlerini yürütebilecek yetenek, bilinç ve olgunlukta olduğunu kanıtlamışlardır. Bolşevik işçi tipi budur, komünist bilinç ve karakter budur.

Üç komünist proleter, yaşam ve mücadeleleriyle bize devrimci bir gelenek ve miras bırakmakla kalmadılar, komünist bir yaşamın tüm örneklerini de gösterdiler. Reformist bir kesimin onların davasına ihanet etmiş olması onların anılarına ve mücadelelerine bir toz zerresi kadar gölge düşürmemektedir, düşüremez de. Onların bize devrettiği Leninizm bayrağı şimdi Leninistlerin elinde daha yükseklerde dalgalanıyor ve hep yükseklerde dalgalanacaktır. Onların adları onurumuz, kavgaları adımızdır. Leninizm yolundaki gençlik, onların adını kavgalarında sonsuza kadar yaşatacak. Devrimci proletarya, o büyük zafer günlerine bu kahraman evlatlarının kanı ve canıyla erişeceğini hiçbir zaman unutmayacaktır.

Şan Olsun İbrahim, Seyit, Necati Yoldaşlara!

Şan ve şeref, faşizmin cellâtlarına diz çöktüren tüm devrim savaşçıların olsun!

**YAŞASIN 13 MART
GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ!**

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!

Bu yazı Sağmalcılar Cezaevi'nde 13 Mart Savaşçıları anısına yapılan anma toplantısındaki konuşma metnidir.

13 MART KAVGAMIZDA YAŞIYOR!

Yağmurlu bir havada, kavga dolu yürekler vardı 13 Mart günü İnönü mahallesinde. Yoldaşlarımız bundan tam 15 yıl önce faşist devlet tarafından İzmir Buca'da idam edilmişlerdi. Onların sadece bedenlerini yokedebil-

mişlerdi, ama düşünceleri, Liseli İbrahim'in, İşçi Ahmet'in, bedenlerinde, beyinlerinde yeniden filizleniyor. Faşizmin karşısına yeni Seyitler, Necatiler, Ethemler kavga bayrağı ile çıkıyordu. 13 Mart Pazartesi günü de yoldaşlarımızı anmak için öğrenciler, işçiler, emekçiler, leninistler İnönü mahallesinde idi. Bir slogan yükseldi önce "13 Mart yaşıyor, savaşıyor" molotoflarla yol kesildi, halk şaşkınlıkla gencecik insanlara bakıyordu, gençtiler ama attıkları slogan büyüktü, "idamlar bizleri yıldırılmaz". 4,5 metre boyunda "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, 13 Mart G.K.B savaşıyor. 13 Mart G.K.B TKP/Leninist" pankartı açılıyor, hemen peşinden partimizin kırmızı beze sarı Orak, Çekiç, Yıldızlı bayrağımız gencecik ellerde yükseliyordu. Bayraklar yanda, pankart ortada, "Yaşasın Partimiz TKP/Leninist", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları ile yürüyordu, 13 Mart 15 yıl aradan sonra İstanbul'da. Devrimci, Komünist bir ruhla alanlardaydı. Çünkü onlar teslimiyeti öğretmediler bi-

ze. Onlar kavgayı, onuru, savaşmayı, hangi şartlar altında olursa olsun komünist ruhla ölmeyi öğrettiler. Yoldaşlarımızın öğrettiği kavga alanlarda, sokaklarda, fabrikalarda, okullarda aynı inatçı tavırla büyüyor, yükseliyor.

Ne kadarda çoğalmıştı Seyitler, Necatiler, Ethemler, en öndeydi onlar, kavgada yanımızda, içimizde, sloganlarımıza sardık, kavgamızda taşıyoruz üç işçi önderini yarınlarmıza. Kavgamızın adı oldular, yok edemiyordu faşizm, yok oluyordu gün geçtikçe kendi tarihi, oysa 13 Mart Savaşçıları her gün yeni yeni filizler veriyordu ülkemizin dört bir yanında, Sosyalizme, sınıfsız bir top-

luma kadar sürecek bu kavga. 13 martta haykırduğumuz gibi "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak".

100-150 metre yürüdükten sonra "Devrim Yolunda Leninist Saflara" sloganı ile pankartımızı oraya astık ve dağıldık. 13 Mart yine sokaklarda kutlanmıştı. Genç Leninistler Onları kavgaları ile anmıştı.

Yaktıkları devrim meşalesi genç 13 Martçıların ellerinde devrime taşınyordu. o inançla o ruhla yükseliyordu kavga. Biliyorduk kızıla boyanacaktı şafak, bayrak elden ele taşınacaktı zafere. Zafer hep direnenlerin olmuştu tarihte. Direnci, inatçı kavgayı hep savaşarak ölen yoldaşlarımız, devrim savaşçıları öğretmişti. Reformizme oportünizme yer yoktu bu kavga da. Devri etle tırnakla kazanılacaktı. Ülkelerimizde ve proletaryanın kurtuluşu sosyalizmde, komünizmde, sınıfsız sömürsüz bir toplum ya-

ratmak için çıktığımız bu yolda. Faşizmin ve sermayenin kökü kazınmadan yok edilemeden kurtuluş yok ezilen ve sömürülenlere. Bu inançla çıktı Seyitler, Necatiler, Ethemler, bu inançla aldılar devrim bayrağını ellerine. Bıraktıkları devrettikleri, kavga, ruh bugün 13 Mart GKB'nin ışığı oldu, tüzüğü oldu. Her Leninist kavgaya bu inançla giriyor, bu inançla savaşıyor. Türkülerinde, marşlarında, yoldaşlarını yaşıyorlar. İşkencelerde, mapuslarda "13 Mart Yaşıyor, Savaşıyor!" diye haykırıyorlar faşizmin yüzüne. Ne işkenceleri, ne kurşunları kar etmiyor genç komünistlere. Düşmana inat pankartlar açılıyor alanlarda, sloganlar yazılıyor duvarlara ve söylediğimiz gibi 13 Mart kavgamızda yaşıyor.

**13 MART SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

**13 MART YAŞIYOR,
13 MART GKB SAVAŞIYOR!**

**YAŞASIN 13 MART GKB,
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/LENİNİST!**

Genç Bir Leninist

GAZİ MAHALLESİNDEKİ DEVLET KATLIAMLARINA İKİTELLİ'DEN DEVRİMCİ CEVAP

Gazi mahallesindeki ilk saldırıların devletin sivil faşist güçleri tarafından gerçekleşmesi ve arkasından devletin resmi faşist polisleri tarafından Gazi Mahallesi halkına karşı giriştiği katliamlar, gerek Kürdistan'da gerekse Türkiye'deki halklar tarafından protesto ve açık sokak kavgaları ile Gazi'deki sokak savaşları ile bütünleşti. Biz de İkitelli'deki Leninistler olarak ilk akşam Gazi Mahallesi'ne gittik. Gazi Mahallesi giriş ve çıkışlarının kontrol altında alınmıştı. Buna rağmen bir çoğumuz içeri girmeyi başarırken bir kısmımız da dağınık halde kaldık. İlk akşam İkitelli'de etkin bir gösteri yapamadık. Harekete geçip, eylem için İkitelli Cemevine gelen yüzlerce insanı gerek Cemevi yönetimi gerekse kendine devrimciyim diyen kıvılcımlı...'ler yaptıkları demagogilerle dağıtmayı başardı. İkinci akşam Devrimci Çalışma Komiteleri'nin aktif olarak kahvelere ve evlere giderek yapmış oldukları çalışmalarla insanları katliamlara karşı

harekete geçirmeleri ve bunun sonucu başlayan sokak gösterileri... Önce otuz kişilik toplulukla cemevinin önüne gelindi. Cemevinin önünde yirmi kişilik bir grup karşıladı gelenleri, sonra içeride tartışma başladı. Baştan beri tavrımız belliydi; yürünecekti. Önce yine kıvılcımcı anlayışın devrimcileri(!) karşı çıktı. Hararetli bir tartışmadan sonra kitleye çekilen bir ajitasyon ile yürüyeceğimizi, buna da engel olamayacaklarını söyledik. Bu esnada kullandıkları kelimeler ve bir arkadaşımızın üzerine yürümeleri bir anda ortamı ateşlendirdi. Onların yaptıklarına cevap verilse halkın önünde kavga çıkacaktı. Böyle bir şey hiç de iyi olmayacaktı. Onları kendi kendilerine bıraktık. Bu defa da kendi içlerindeki tartışma çok iyi oldu. Bir taraf yürümekten yana (yeni insanları), diğerleri yürümenin katliam olacağı korkusu ile yürünmemesi tutumundaydı. Sonra kendi gazetelerinde olayı sahiplenen bir başka gazete okurları "Alinteri": ilk tavrı-

ları çok ilginçti. Yürüyüş kararımıza çok ilginç bir cevap "Gazi Mahallesi'nden bir yaralı arkadaş gelmiş onu ziyarete gidelim. Çünkü yürüyüş yapacak kitle yok" hemen cevabımız açtı: "HAYIR!" Cemevinin önünde bulunan elli kişilik bir grupla "Gazi Halkı Yalnız Değildir!" sloganı ile yola çıkıldı. Kıvılcımcılar hariç diğerleri yürüyüşte yer aldılar. Bir anda yürüyüşün sayısı artmaya, yüzleri, beş yüzleri bulmaya başladı. Kahvelerden, evlerden, sokaklardan anneler, teyzeler, yaşlı, genç herkes bir kıvılcım bekliyormuş, korteje katılmaya başladı. "Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Suskun Toplum İstemiyoruz!" gibi sloganlarla büyüyen yürüyüşün hedefi otoban (E-6) idi. Sayı her sokakta artıyordu. Inter Star'ın önü kesildi, geliş ve gidiş yarım saat yol trafiğe kapatıldı. Sonra yola devam edildi. Mahalle arasından tekrar parsellere doğru yürüyüşe geçildi. Bu arada jandarmalarda gelmişti ama çok azdılar. Çünkü diğerleri Gazi Mahallesi'ndeydi. Müdahale edemiyorlardı, kitlenin ruh hali çok iyiydi. Gazi'nin hesabı sorulacaktı kitle böyle söylüyordu.

Hedef İkitelli'ye yeni açılan karakoldu. Jandarma barikat kurmuştu. Barikat bir iki yüklenmeden sonra yarıldı. Karakolun önüne gelindiğinde "Faşist Polis Hesap Verecek!" sloganları ortalığı yırtıyordu ve polis karakolu taşlanmaya başladı camlar indi, kitle sokağa doğru yürümeye tekrar başladı. Durağa çıkılacaktı. Devrim yolunda savaşarak yaşamını yitiren devrim savaşçıları için saygı duruşu ve dağılacaktı. Artık kitle 1500-2000 kişi olmuştu. Durağa çıkıldı, saygı duruşu yapıldı ve şiirler okundu. Yeni bir tar-

İkitelli'de faşizme karşı düzenlenen gösteri oldukça coşkuluydu.

tışma başladı. Kitle İkitelli'de bulunan sivil faşistlerin yuvası Bizim Ocak'a gidiyordu. Her taraftan bir ses geliyordu gidilmesin, ateş edilir, katliam olur. Fakat her taraf buram buram kavga kokuyordu. Sloganlar "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "İkitelli Faşizme Mezar Olacak!" diye başladı hedef faşistlerin yuvası idi. Salı pazarına gelindiğinde jandarma barikat kurdu yine. Fakat insanlar kararlıydı kortej jandarma barikatına yükleniyordu ve aşıldı, kitle koşmaya başladı. Eline taş, sopa geçiren ocağa doğru koşuyordu. Ocağa gelindiğinde bir tane sağlam cam bırakılmadı, Ocak binası tahrip edildi. Yürüyüş sırasında önceden bilinen faşistlere ait işyerleri de tahrip edildi. Ocağın işi bittikten sonra kitle Milli Gençlik Vakfı denilen gerici faşistlerin yuvasına yöneldi. Yürüyüşteki sayı düşmeye başladı. MGV'nin önünde yine barikat kuruldu. Kitle zorluyordu, bu defa devletin güçleri de kararlı bir şekilde direnmeye başladı. Kitle bayağı azaldı. Gerçi MGV'de taşlardan nasibini aldı, ama tamamen tahrip edilemedi. Bir yan sokaktan Cemevinin önüne gelindi. Tekrar devrim savaşçıları için saygı duruşu yapıldı. Konuşmalardan sonra (100 kadar insan kalmıştı) dağıldık. Öbür gün kepenklerin büyük bölümü kapanmış, insanlar buluşma yerine gelmeye başlamıştı. Gazi Mahallesi'nde olaylar devam ediyordu. Bu esnada Sultanahmet'te basın açıklaması olacağı haberi geldi. Topluca oraya gidilmesi için diğer anlayışlardan arkadaşlarla konuşuldu. Alnteri ve Devrimci Emek Dergisi okurları olarak Sultanahmet'e gitmeye karar verdik. Her zaman ki gibi yine, Kıvılcımcılar karşı çıktılar. Onlar DİSK'ten gelecek haberi beklemek için vakıfta kaldılar. 200 kişilik bir grup Sultanahmet'e dolmuşlarla gittik. Basın açıklamasından sonra Gazi Mahallesi'ne topluca gidileceği kararı alın-

İkitelli halkı Cağaloğlu'nda katliamları protesto etti.

mıştı. Fakat orada binlerce insan olmasına, bütün anlayışlar bulunmasına rağmen Devrimci Emek okurları dışında kimse kalmamıştı. Kitle inatla Gazi Mahallesi diyordu. Polisin dağılım emrine herkes uymuş dergimizin okurları Gazi Mahallesi'ne gidileceğine dair söz verildiğini bu nedenle de dağıllamayacaklarını söylüyordu. Tertip Komitesi bizim arkadaşları dağıtmak için elinden geleni yapıyordu. Kitle o kadar kalabalık değildi. Dağılmak zorunda kaldık. Dağıldıktan sonra arkadaşlarımıza Gülhane Parkı civarında polis saldırdı. Gözaltı yoktu fakat hayvan gibi vuruyorlardı faşist köpek sürüleri. Oradaki eylemden sonra İkitelli'ye geldik. Vakıfta yeni bir tartışma konusu başlamıştı. Bu akşam yürünsün mü, yoksa beklenilsin mi? Yürümekten yanaydık; halk da öyle. Sıradan insanların yürüelim demeleri karşısında hâlâ yürümenin ölüm olacağını söyleyen Kıvılcımcılar en güzel cevabı halktan aldı: "Siz oturun devlet öldürsün" Yine sokağa çıkıldı. 90-100 kişilik bir grup yürüyüşe geçti. "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız! Mücadele Birliği Platformu" pankartı ile yürüyüşe geçildi. Hava sağnak yağışlı idi. Ara sıra yağış artı-

yordu. Kitle 300 civarını aşmadı. Yine İkitelli gezildi sloganlar atıldı. Jandarma yine müdahale etti barikat oluşturdu. Burada bir eksikimiz oldu, jandarmanın her barikatında jandarma fazla zorlanmadı yol güzergâhı değiştirildi. Aslında yapmamız gereken barikatları zorlamaktı, barikatlar aşılmalıydı. Bu anlamda eksik davrandık. Bu da biraz ilk akşamki kadar kitleyi yakalayamamış olmamızdandı.

Bütün gelişmeler bize gösterdi ki, halk gerçekte devrimcilerin yanında ve devrimcilerle omuz omuza. Yeter ki önderlik, öncülük doğru yapılsın. İkitelli'deki eylemlerin başından sonuna kadar öncülüğü elden bırakmayan Leninistler, hem devrimci dayanışmaya hem de faşizme karşı mücadeleye iyi bir örnek oldular.

İkitelli'den Bir Devrimci Emek Okuru

NOT: E. Alnteri Gazetesi, İkitelli eylemlerinin haberini verirken "Alnteri Okurlarının öncülük ettikleri"ni iddia etti. Resimlerde görüldüğü gibi pankartlar kimlerin bulunduğu ve öncülük ettiğini ortaya koyuyor. Ancak E. Alnteri Gazetesini devrimci ahlaka uymaya çağırıyor ve yaptığı yanlış düzeltmesini bekliyoruz.

1 MAYIS MAHALLESİ

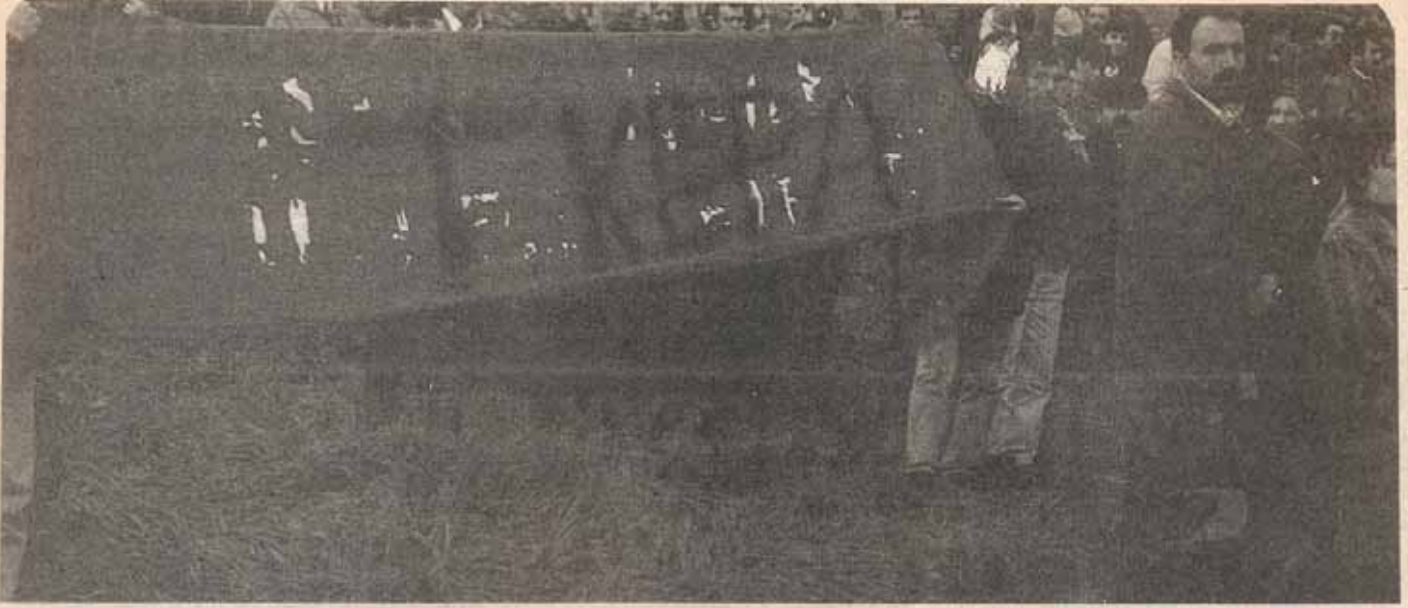
FAŞİZME MEZAR OLACAK!

13 Mart 1982. İzmir'de sabahın zifiri karanlığıyla 3 karanfil, 3 yiğit proleter güneşe gömülüyorlar... Necati Vardar, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun... Yaşamlarının baharında yılmaz bir savaşın, yiğit neferleri olarak güneşe koşarken bir direniş destanı yaratıyorlar...

Ve 13 Mart 1995'te 13 Mart günü, tarihe ikinci bir kez "direniş günü" olarak imzasını atıyor... Mart'tan başlayan Gazi ayaklanması 13 Mart günü yarattığı direnişle bir anlamda zafere taçlandırıyor. Demokratik Halk Devrimine adım adım yaklaşırken, her ayaklanma bir darbe daha vuruyor, faşizmin can damarına. 13 Mart günü Gazi'den gelen darbe tüm yurtda coşkuyla selamlanırken, Faşist TC'nin kolluk güçleri tarafından yapılan katliam protesto ediliyor, güneşe gömülenlerimizin ardından "Devrim Andı" içiliyor. Yurdun dört bir yanından yükselen ayaklanmaya 15 Mart günü 1 Mayıs Mahallesi de katılıyor. Sabah 10'dan itibaren 1 Mayıs Mahallesi son durağında toplanmaya başlıyoruz. Yavaş yavaş insanlar toplanıyorlar. Gazi'den gelecek son haberleri bekliyoruz. Mahalle meclisi geliyor. "Polis bölgeyi abluka altında tutuyor, direniş devam ediyor" diyorlar. Yürüyüş başlıyor. Yaklaşık 1000 kişilik bir kortej oluşturuluyor. Yürüyüş önce Örnek Mahallesi Göztepe güzergâhında başlıyor. Her evden, her

sokaktan akın akın insanlar katılıyorlar. Sloganlar susmak bilmiyor. "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta!", "Gazi Yalnız Değildir!" Yürüyüş devam ediyor. Kortej Örnek Mahallesi girişine geldiğinde Polis barikatıyla karşılaşılıyor. Hemen sloganlar yükseliyor her ağızdan: "Yılgınlık Yok Direniş Var!", "Ya Devrim Ya Ölüm!" Mahallenin ileri gelenleri birer birer konuşmalar yapıyorlar. Halkı geri dönmeye ikna etmeye çalışıyorlar. Yaklaşık yarım saatlik bir bekleyişten sonra, reformizm bir kez daha maskesini düşürüyor. Halka ilk geri adım attırılıyor. Kortej geri dönüp yürüyüşe devam ediyor. İnsanların yüzlerinde bir hoşnutsuzluk, bir kızgınlık beliriyor. Coşku bir an sekteye uğruyor. Ama yılgınlık yok! Nasıl ki faşizmi yıkmak için savaşırken kapanan yollar bize engel olamıyor, yenisini açıyorsak, reformizme karşıda aynı dirençle savaşıyoruz. Onlar örnek girişinden yolu kapayıp, bir sürü dalavere ile halkı geri çeviriyorlarsa, bizde yılmadan yola devam edip Ümraniye'yi zorlarız. Kortejin ters dönmesiyle en arkada kalan gençlik koştura koştura kortejin önüne geçiyor. Belli ki "Bu sefer size bırakmayacağız inisiyatifini" diyorlar. Sloganlar keskinleşmeye başlıyor. Vurgulanması gereken asıl temalar duyuluyor. "Yaşasın Halkların Mü-

cadele Birliği!", "1 Mayıs Faşizme Mezar Olacak!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Faşist Devleti Yıkacağız!", "Ya Devrim, Ya Ölüm!" Arkada yükselen bu sloganlarla coşkumuz artarken, düşman ve reformistler neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Kortej İstiklal Mahallesi sınırına gelince yine polis barikatıyla karşılaşılıyor. Bu kez kararlıyız, geri dönmek yok. "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı yükselirken ellerimizde taşlarımızla barikatın üzerine saldırıyoruz. Kalkanlarını siper alarak kaçan polisleri yaklaşık 20 metre kovaladık. Daha da kovalayacaktık, ama bu sırada inşaatlara gizlenmiş sivil polisler üzerimize ateş etmeye başladılar. Fırsatı değerlendiren resmi polislerde toparlanıp ateşi sürdürdüler. Herkes yerlerde yatıyor. Kimileri vurulmuş. Etraftan bağrıışmalar, feriyatlar yükseliyor. Ateş kesilir kesilmez, yaralılarımızı kaldırıyoruz. Ambulanslar geliyor. Bir kişi olay yerinde can veriyor! Yaralılar hastaneye kaldırılıyor. Hemen barikatları oluşturuyoruz. Reformistlerimiz feriyat-figan ortalıkta koşturuyorlar. Zaten ateş edilmesiyle korkan, sinen halka bir de onlar çığırtkanlık direnişini kırmaya çalışıyorlar. Yaklaşık 5-6 bin kişilik kitleden 1500-2000 kişi kalıyor. Barikatları sağlamlaştırıyoruz. Evlerden masalar sandalyeler geliyor, barikatlar için. Bir kadın çocuğunun ranzasını sök-

müş suntalarını bize veriyor. Bu arada polis kendi önüne asker barikatını kuruyor. Devlet işini biliyor. İyi oynuyor. Polisi saldırtıp halkı kırdırıyor, sonra da araya askeri sürüp ortamı yumuşatıyor. Halkın askere karşı olan iyi niyetinden faydalanıyor. Ama askerin de devletin kolluk güçleri olduğunu halkımız kabul etmek istemiyor. Barikata çıkıyorum. **"Dostlar! Askerin ne işe yaradığını görüyoruz, askere gitmeyin. Analar, oğullarınızı askere göndermeyin. Faşizmin kolluk güçlerine siper etmeyin!"** diyorum. Bir ananın sesi yükseliyor kalabalıktan. **"Gitmeyin askere yavrum, gitmeyin!"** diyor. **"Taşla, sopayla, gittiniz, kurşun yediniz, bu böyle olmaz silah bulun, tarayın köpekleri"** diyor. Ve 80 küsur yaşlarındaki bu anamızın bile gördüğü gerçeği bizim gözleri bağlı kulakları tikalı reformistlerimiz göremiyorlar. Sloganlar susmaksızın devam ediyor: **"Faşizme Karşı Silah Başına!", "Halkların Katili Faşist TC Devleti!", "Ya Devrim Ya Ölüm!"** Günün ilerleyen saatlerinde mahallenin ileri

gelenleri tekrar sahneye çıkıyorlar. **"Bu kadar yeter bitirin direnişi"** diyorlar. Ama onları dinleyen yok. Sokağa çıkma yasağı ilan ediliyor. Bizde barikat ateşimizi yakıyoruz. Saat 6'dan itibaren sokağa çıkma yasağı başlıyor. Ama herkes sokaklarda. Bu sırada birkaç kişi geliyor. Mahalle sakinlerinden olsa gerek. Attığımız sloganlara karşı çıkıyorlar. **"Bu Alevilere yapılan bir saldırdır. Aleviliği öne çıkarmak lazım. Olayı saptırmayın"** diyorlar. Onlara bu saldırının emekçilere, demokrat, devrimci insanlara yapıldığını anlatmaya çalışıyoruz. Dinlemiyorlar, bağırıp çağırıyorlar. Daha fazla muhatap olmuyoruz. Bir arkadaş Gazi'den gelmiş olanları anlatıyor, başka bir arkadaş ajitatif konuşmalar yapıyor, ama bütün bunlar kitlenin yavaş yavaş dağılmasını engelleyemiyor. Yaklaşık olarak saat 3'ten beri bekleyen 1500-2000 kişilik kitlede yavaş yavaş dağılıyor. Saat 6.30'da kala kala 200-250 kişi kalıyoruz. Barikata terk etmiyoruz. Marşlar söylüyoruz, sloganlarımızı haykırıyoruz. Ama sayı birer ikişer azalı-

yor. 7.30 geldiğimizde 40-50 kişi kalıyoruz. Oturuyoruz, konuşuyoruz. Elimizde barikata savunabileceğimiz hiçbir şey olmadığı için ve sayımızda parmakla sayılacak kadar azaldığı için barikatları terk edip ertesi gün cenazede buluşmaya karar veriyoruz. Son bir kez toplanıp marşlar söyleyip, sloganlarımızı atıyoruz ve şehitlerimiz adına devrim andı içiyoruz. Saat 8.30 gibi barikatları terk ediyoruz.

1 Mayıs mahallesindeki direniş olumsuz bitti. Daha olumlu olabilirdi. Ama varolan hiçbir örgütlü güç direnişe önderlik edemedi. Silahlı bir birlik yoktu. Eğer elimizde silahımız olsaydı, daha farklı sonuçlanırdı. Ama önemli olan yaşananlardan dersler çıkarabilmektir. İç savaş ortamında yaşarken, Demokratik Halk Devrimi'nin yolunda daha birçok ayaklanma var. Her ayaklanma bir adım! Ve her ayaklanma ispatlıyor ki, bu iş silahsız olmuyor.

**FAŞİZME KARŞI
SİLAH BAŞINA!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

FAŞİSTLERDEN HESAP SORDUK... SORACAĞIZ!

Faşist TC Devleti uzunca bir süredir iç savaşa yönelik kendi cephesini hazırlıyor. Ve hazırladığı oranda halkların üzerine saldırılarını arttırarak sürdürüyor. Faşizm, ordusu, polisi, medyası, siyasi partileri ile halklarımız üzerine yürüyerek halklarımızın özgürlük mücadelesini ezmeye çalışıyor.

Faşizm cephesinde bir süredir hazırlanan, örgütlenen, palazlandırılan sivil faşist kesim de palazlandıkça saldırılarını artırıyor. Maraş, Çorum, Sivas saldırılarını devlet önderliğinde gerçekleştirenler bugün daha büyük saldırılara hazırlanıyor. Etkili oldukları her yerde fırsat buldukça saldırıyorlar. 1980 yılından sonra uzun süre susan ülkücü faşist çeteler de bir süredir sivil faşist cephede yerlerini aldılar. Bu çeteler çeşitli şekillerde gençleri örgütleyip silahlandırarak devrimin karşısına çıkarıyor. Bu örgütlenme sırasında her tür yöntem kullanılıyor. Faşizm cephesinin her alanına karşı uygulanan devrimci şiddet, sivil faşist alana karşı da hızla örgütlenmeli ve uygulanmalı, zira faşizmin anladığı tek dil devrimci şiddettir.

Bu anlayışla hareket eden kom-somolumuz 13 MART GKB ile LGB; Levent, Etiler bölgesinde ülkücü faşist örgütlenmeyi sağlayan, gençleri gerektiğinde silah zoruyla faşist yuvalarına çeken, devrimci demokrat kitle üzerinde baskı kurmak amacıyla faaliyet yürüten Etiler ülkü ocağı yöneticilerinden, aynı bölgede ikamet eden ve aynı bölgede taksicilik yapan Yunus Türkyılmaz isimli faşisti tespit etmiş ve 3 Mayıs günü faşist çetebaşını kafasına tek el ateş etmek suretiyle cezalandırmıştır. Sivil faşistlere yönelik uzun süredir sürdürdüğümüz mücadele bundan sonra da sertleşerek sürecektir.

Tüm halk gençliği bu mücadeleye omuz vermeli, faşistlere yönelik saldırı ve savunma mekanizmaları oluşturulmalıdır. Her faşist çete başı tek tek tespit edilmeli, her türlü yöntemle faaliyetleri durdurulmalıdır.

Tüm Türk-Kürt gençlerini faşizmin her alandaki baskı ve saldırılarına karşı 13 MART GKB saflarında yer almaya, bu saflarda savaşmaya çağırıyoruz.

**KAHROLSUN FAŞİZM!
GENÇLİK GELECEK,
GELECEK SOSYALİZM!
YAŞASIN PARTİMİZ**

**TKEP/LENİNİST!
13 MART GKB - LGB**

13 MART EYLEMLERİ

* 13 Mart Savaşçılarının 12 Eylül cuntası tarafından katledilişlerinin 13. yılında 11 Mart'ta 13 Mart Genç Komünistler Birliği tarafından İnönü Mahallesi'nde bulunan Milli Gençlik Vakfı bombalandı.

* 11 Mart sabahı Ümraniye Çayırönü üstgeçidine "13 Mart Savaşçılarını Yaşıyor, 13 Mart GKB Savaşıyor TKEP/LENİNİST 13 Mart GKB" yazılı pankart asıldı. Değişik bölgelerde pullama ve yazılamalar yapıldı.

* 12 Mart günü Bağcılar Mahallesinde Milli Gençlik Vakfı bombalandı.

* 13 Mart'la ilgili DÖB tarafından okullarda pullamalar ve kuşlamalar yapıldı. Söğütlüçeşme Lisesi'nde "13 Mart Savaşçılarını Ölümsüzdür Devrimci Öğrenci Birliği" imzalı pankart asıldı.

* Tokat Niksar'da 13 Mart 1995 günü Niksar Kalesi'ne 13 Mart Savaşçılarını Yaşıyor Savaşıyor! - TKEP/LENİNİST pankartı asıldı. Ve aynı içerikte yazılamalar yapıldı.

* 6 Mayıs 1995 günü "Denizler Mücadelemizde Yaşıyor! - TKEP/LENİNİST" imzalı bombalı pankart asıldı. Pankart yaklaşık 3,5 saat asılı olarak kaldı.

NEWROZ WE PİROZ BE!

Yeniden canlanıyor bahar, toprak buram buram alinteri kokuyor İkitelli'de, işçi emekçi semtinde. Önce güneşi selamlıyor toprağı sonra hafiften bir yağmur mart ayı, belli oluyor güneşle yağmur ama bugün toprağın yeniden uyanış günü, kışa el sallıyor bahar. Tarih 21 Mart sessizlik kaplamış sokakları, işçiler yavaş yavaş geliyor fabrikalarından, öğrenciler okullarından, merhabalaşıyor insanlar, hafif bir rüzgar dağıtıyor işçilerin selamlarını, montunun yakasını örtüyor diğer bir işçi. Bugün Newroz bundan asırlar önce Mezopotamya'da bir halk düşmanının sarayını yerte bir ediyor demirci Kawa ve bir ateş yandırıyor Dehak'ın sarayında. Öyle bir ateş ki, özgürlüğün rengi, baskılara karşı bir ses yükseliyor Mezopotamya'dan, işte asırlar önce yakılan bu özgürlüğün sesi işçi ve emekçi semti olan İkitelli'den cevap alıyor. Saat 16.00'da yol molotoflarla yakılıyor. "Newroz We Piroz Be!" sesleri Kawa'nın yüreğindeki sesle birleşiyor. Kawa'nın ateşi gibi bir ateş yolda yandırıyor. Baskılara, sömürüye karşı bir ateş. Leninistlerin İkitelli'den yaktıkları bir ateş. Kavga bir anda Mezopotamya'dan İkitelli'ye yükseliyor. Bir de "Newroz We Piroz Be - 13 Mart GKB TKEP/LENİNİST" yazılı bir pankart süslüyor kavga ateşinin yanını, sloganlar yükseliyor İkitelli'den Mezopotamya'ya doğru, Kürdistan'a doğru "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!",

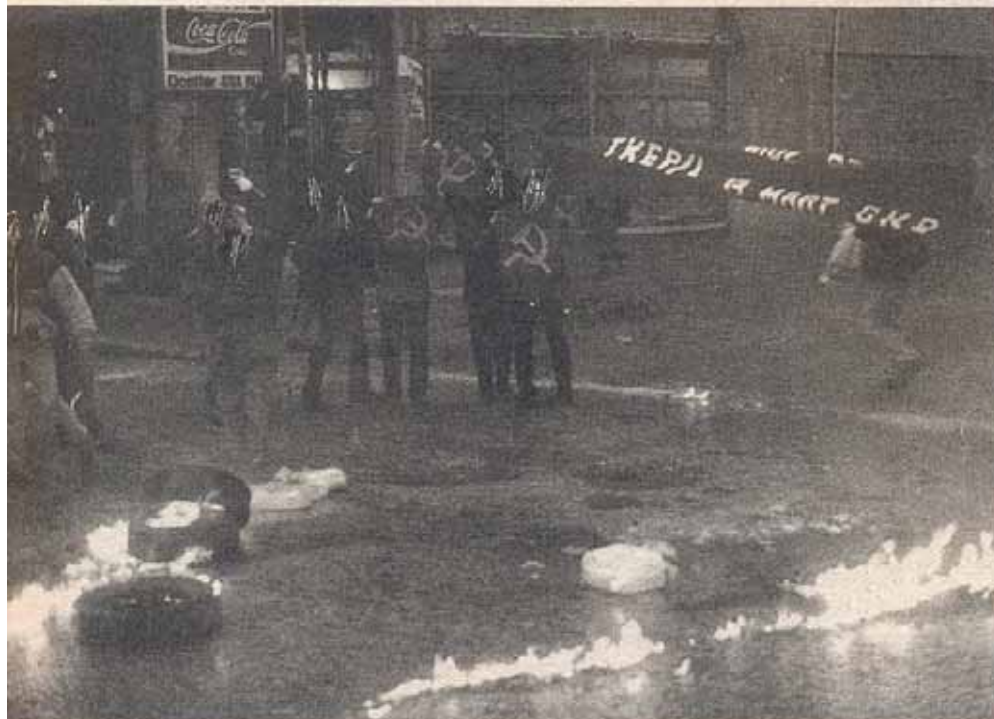

"Kürt Halkına Uzanan Elleri Kıracağız!", "Kürt Halkı Yalnız Değildir!" diye yine bayraklar var en önde orak çekiç yıldızlı TKEP/L bayrakları. Sloganlar devam ediyor. "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!", "Yaşasın 13 Mart GKB!" her gösterimizin sonunda olduğu gibi "Devrim Yolunda Leninist Safflara!" sloganı ile bitiriyoruz meşru gösterimizi. Sokaklarda ses bombaları atılıyor ateş içine yüksek bir ses yükseliyor İkitelli sokaklarında. Analar var, çocuklar, gençler alkışlıyorlar leninistleri.

Leninistler salonlarda, kapalı yerlerde, devletin gösterdiği yerlerde değil ateşin, kavganın ortasında kuttadılar Newrozu. Çünkü Newroz kavga günü, hesaplaşma günü. Çünkü halkın kanını döken, faşist devlet belirleyemez bizim nerede kuttayacağımızı,

onu ancak ateşi yakanlar bilir. Kavga salonlarda değil, alanlarda. Hem de faşizmin topyekûn Kürdistan'da Kürt halkına ve gerillalara karşı giriştiği katliamların böyle bir gününde. Kürt halkının ve gerillaların metropollerden alacakları bir eylem haberi bile morallerini yükseltiyor. İnançlarını arttırıyor. Zaman salonlarda haykırma zamanı değil, zaman savaş zamanı.

Newroz we piroz be!
Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!
Yaşasın 13 Mart GKB!
Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!
Bir Genç Leninist

LENİNİSTLER TAK

1 Mayıs proletaryanın uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. 1866'daki Chikago grevinden bu yana dünya proletaryasının, kanını emen burjuvaziye kinini haykırdığı, kendi taleplerini dile getirdiği, burjuvazinin yüreğini ve ruhunu korkuyla doldurduğu gündür. 100 yılı aşkın bir süredir proletarya her yıl 1 Mayıs'ta üretimi durdurur, sokaklara dökülür, burjuvaziye son hesaplaşmanın günlerinin çok yakınlaştığını hatırlatarak burjuvaların uykusunu kaçıtır.

1866'da başta Chikago ve New York işçileri olmak üzere Amerikalı işçiler 8 saatlik işgünü için eyleme geçtiler. Direniş kanla bastırıldı. Ama I. Enternasyonal'in kararıyla 1 Mayıs bütün dünya proletaryası için uluslararası anlamda mücadelenin yükseltildiği, vatansız proletaryanın enternasyonal dayanışmasının daha bir öne çıkarıldığı ve mücadelelerinin ve amaçlarının birliğinin sergilenip burjuvaziye karşı kavganın yükseltildiği bir gün olarak kabul edildi.

Biz de de TC'nin kuruluşu öncesinden beri 1 Mayıs bu anlamda ele alınıp mücadelenin yükseldiği bir kavga günü olarak kutlandı. Türkiye'de sermaye kendi iktidarını kurduğundan beri 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya çalıştı. Bu amaçla kâh bahar bayramı ilan etti, kâh resmi tatil kabul etti, kâh yasakladı, kâh provokasyonlarla katliamlara yöneldi.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde 1 Mayıs açısından Taksim alanının büyük bir önemi var. DİSK'i burjuvazinin yasaklarına rağmen kuran işçi sınıfı, bu sendika eliyle ilk defa 1976 yılında Taksim alanında yüzbinlerin katıldığı görkemli bir kutlama yaptı. 1977'de ise gösterilere katılanların sayısı 500.000'in üzerindeydi. Tekelci sermayenin ağız salyali köpekleri 500.000 kişinin üzerine silahları, panzerleriyle yürüdü. 1977 1 Mayıs'ı Türkiye işçi sınıfı tarihine kanlı 1 Mayıs olarak geçti. Ancak bu katliam sonucu işçi sınıfı kanlarıyla suladığı Taksim alanının adını 1 MAYIS ALANI olarak değiştirdi. Hemen ertesi yıl 1978'de 1 Mayıs Alanı bir kez daha 500.000'in üzerinde muazzam bir gövde gösterisine tanıklık etti.

Daha sonraki yıllarda 1 Mayıs alanı 1 Mayıs'larda faşizmin işgali altında tutulduğundan ve ülkelerimiz emekçileri faşist diktatörlüğün en vahşi yöntemleri altında suskunluk içine girdiğinden uzun yıllar öksüz ve yalnız kaldı. 12 Eylül'den sonra ilk 1 Mayıs kutlaması kapalı salonlarda yapıldı. Ancak 1989, emekçilerin atılıma geçtiği yıldır ve "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına!" şiarı 10.000'leri harekete geçirdi. Faşizmin azgın köpekleri yine kitlelerin üzerine ölüm kustu. Bu kez M. Akif Dalcı'yı düşen. 1 Mayıs alanı tekelci sermaye ile devrimci güçler arasındaki 1 Mayıs kavgasının ve halkın önündeki prestijinin bir sembolüydü artık.

1990'da yine faşizmin kan içici vahşi yüzü vardı 1 Mayıs Alanına gidenlerin karşısında. Bu kez Gülay Beceren'di vurulan. 1991'de burjuvazi yeni bir oyun tezgahladı. 1 Mayıs gösterileri sermayenin işçi sınıfı içerisindeki ajanları olan sarı sendikalar ve burjuva sendikal anlayışlar tarafından düzenlenmeye başladı. Devrimci kitle ancak böyle bölünebilirdi. Bu oyun başarılı da oldu. 1992'de başka bir oyun; miting izni yalnızca SP. adını alan karşı devrimci bir ihbar ve ihanet güruhuna verildi. 93'te Türk-İş'li burjuva sendikacılar 1 Mayıs gösterilerini Abide-i Hürriyet Meydanı'na sıkıştırmaya çalışırken; 94'te DİSK'in açılmasıyla, sahneye DİSK'in sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını tamamen reddeden, yerine çağdaş sendikacılık adı altında sınıfa ihaneti, burjuvaziye hizmeti ikame eden anlayış çıktı. Türk-İş, Abide-i Hürriyet'te, DİSK Pendik'te gerçekleştirdi ihanet gösterilerini.

Sendikaların tavrı buydu. Ya sosyalistlerimiz; kendilerine sınıfın öncülüğü misyonunu biçen kerameti kendinden menkul öncülerimiz? Bunların tutumu çok mu farklıydı? İşte üzerinde durulması, eleştirel mantığın süzgecinden geçirilip ortaya serilmesi gereken asıl sorun bu.

Son yıllarda yaşanan 1 Mayıs gösterileri komünistlerle reformistler arasında turnusol kağıdı gibiydi. 91'den itibaren reformistlerin tavrı belirginleşmeye, Taksim alanı burjuvaziye terkedilmeye başlandı. Hemen hepsi, "1 Mayıs Taksim'de kutlanmalı, ama" deyip, "kitlelerden kopuk olmamak lazım" bahanesiyle

YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

ÇAĞRI

Cezaevleri geçmişten beri toplumsal muhalefetin bir parçası ve direniş odağı olmuştur. Burjuvazinin tüm ve keyfi uygulamalara rağmen devrimci tutsaklar bir direniş geleneği yaratmış ve bedeni tutsak alınsa bile, düşüncelerinin tutsak alınmasına izin vermemişlerdir.

Sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı kurmak için yola çıkan her devrimci bir gün, yıkmak için yola çıktığı devletin polisi tarafından gözaltına alınıp, tutsak edilebilirler. Bir devrimcinin görevi ne koşulda olursa olsun insanlık onurunu korumak, bulunduğu alanı mücadele alanı olarak görmek, faşizmin karşısında asla geri adım atmamaktır.

Devrimci tutsaklar üzerinde dönem dönem, toplumsal olayların yükselişine bağlı olarak baskılar, hak gaspları ve saldırılar yoğunlaşmaktadır. Devletin cezaevi politikası, topluma karşı uygulanan politikalarından bağımsız değildir. Ülkelerimizde yaşanan iç savaş koşulları, cezaevleri konusunda da devletin politikalarını sertleştirmekte ve saldırılar, hak gaspları devletin cezaevlerine yayılmaktadır. Devrimci insanları sindirmeye kişiliksizleştirmeye, ezmeye yönelik tavırlara karşı tutsaklar açlık direnişleri, fiili direnişlerle karşı koymaya çalışıyorlar. Ancak tutsakların mücadelesine dışarıdan destek verilmeli, onların mücadelesini mücadelemizin bir parçası olarak görmek ve destek vermek zorundayız. Devrimci tutsakların yakınları, aileleri onların haklı mücadelelerine destek vererek, sahiplenerek, seslerini devrimci tutsaklarıinkiyle birleştirmek ve tüm tutsak yakınları "mücadele birliği" şiarı etrafında güçlerini birleştirmelidir.

baskılarla sindirmeye, yok etmeye çalıştığı cezaevi mücadelesi ve kişiliksizleştirmeye çalıştığı devrimci tutsaklar; yarın daha yoğun olarak insanlık dışı yaptırımlarla karşı karşıya kalabilirler. Bu gidişe "DUR" demek için; tüm tutsak yakınları, duyarlı ve demokrat insanlar harekete geçmeli ve bu sorunu kamuoyunun gündemine sokmalıdır. Erzurum Cezaevi'nde yaşananlar yakın bir zamanda diğer cezaevlerine taşınabilir. Buca, Aydın Cezaevleri'nde sürekli hale gelen hak gaspları, Yozgat Cezaevi'ndeki keyfi saldırılar yakında tutsakların karşısına farklı boyutlarda çıkarılabilir. Tüm bunları yakından izlemek, kamuoyuna taşımak, yapacağımız eylemliliklerle tutsakların haklarına sahip çıkmak temel amacımız olmalıdır.

* Birlikte yapacağımız bu çalışmayı birlikte değerlendirmek, birlikte çözüm yolları üretmek, somut olarak tavır

geliştirebilmek, tüm devrimci tutsak yakınlarının bu konuda duyarlı olan kişi ve kurumların birlikte harekete geçmesiyle mümkündür.

* Bu konuda basın yayın araçları bilinçli bir sessizliği ve suskunluğu tercih etmişlerdir. Bosna'da yaşananları adım adım izleyen ve haftalarca manşet yapan burjuva basın burunun dibinde Erzurum Cezaevi'ndeki vahşeti bile görmezlikten geldi, yayınlamadı. Buca, Aydın Cezaevleri'ndeki açlık grevleri sadece küçük spotlarla duyuruldu. Konya Cezaevi'nde kırk günü aşan ve tutsakların bir çoğunun ölüm sınırına yaklaştığı açlık direnişi bile burjuva basının ilgisini çekmedi. Bu konuda basını zorlamak ve cezaevi konusunu gündeme sokabilmek gerekir. Bu konuda bütün olanaklar zorlanmalıdır.

Geç kalmadan harekete geçelim.

GÜCÜMÜZ ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ,

ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ ZAFERİMİZDİR!

CEZAEVLERİNDEN

Cezaevlerinde durmaksızın artan saldırılar sürüyor. Talepler aynı insani yaşam koşulları baskılar cezaevinden cezaevine farklı şekillerde ortaya çıkıyor. Amaç aynı kişiliksizliği, onursuzluğu dayatmak kabul ettirmek.

Yozgat'ta sürekli saldırı var. 47 gün süren açlık grevi direnişi isteklerin kabul edilmesi ile sonuçlandı. 19 kişi ağır durumda.

Erzurum'da tutsakları itirafçılaştırmak için sistemli işkence uygulanıyor. Elektrik, askı, falaka vb. 100 tutsak şimdiden itirafçılaştırıldı. 80 öncesi Diyarbakır'ını aratacak uygulamalar yaşanıyor. Direniş işkence ile kırılıyor. 14 kişi tecritte 8 aydır işkence altında.

Konya'da 43 gün sürdü açlık grevi, kazanılan haklar bir hafta geçmeden geri alındı.

Aydın Buca 50'li günleri zorladı açlık grevi halen yoğun bakımda olan tutsaklar var 50 günlük açlık greviden sonra geçen hafta saldırılan Aydın'da 20 kişi hücrelere konuldu.

Ve Bursa, Çanakkale, Gebze, Ankara, Muş, Batman ve Diyarbakır

650 Cezaevinde onbinlerce siyasi tutsak üzerinde artan baskılar sürüyor. Yeni Eskişehirlerin yaratılmaması, Erzurum'un tüm cezaevlerine yayılmaması için hemen şimdi!

GÖRÜŞ GÜNÜ KONUŞMASI

Oğul ben senin görüş gününe
dağları devşirerek geldim
- bizim oranın dağlarını -
sevincimi ırmaklarda arıtarak
- bizim oranın ırmaklarında -
sabah yeliyle örerek saçlarımı
- bizim oranın sabah yeliyle -
O şimdi özlemiştir dedim
sesimi bizim oranın
çiçeklerine değdirerek geldim:

Nasılsın?

İşte yıllardan sonra oğul
yüzyüzeyiz yine seninle
Aramızda duruyorsa bu tel örgü
sende benim alnıma bakmalısın
dağılana dek birer birer bulutlar
görünene dek bizim oradan
senin için taşıdığım gökyüzü
Bu tel örgü durduramaz çünkü
Ne senin bakışını ne benim
Yeter ki gözlerimiz susmasın:

Nasılsın?

Oğul ben senin görüş gününde
ninniler söylemek isterdim
- avutmak için uykusuz gecelerini -
Türküler söylemeyi isterdim
- düğününe sakladığım türkülerini -
Nice ağıtlar düğümlendi boğazımda
- birer harman yangınıydı her biri -
söylemeyi isterdim yasak olmasa
bana kendi dilimizi kullanmak
Ama bu da durduramaz oğul
Ne senin söyleyeceğini ne benim
Yeter ki bir tek sözcüğe sığsın:

Nasılsın?

Bir tek sözcükle alırım ellerini elime
- üşüdükçe ovalayıp ısıtmak için -

bir tek sözcükle basarım
bağrıma seni
- en öksüz vaktinde
kuşluk vaktinin -
bir tek sözcükle
duyururum öğüdümü
- gördüğün zulüm
mayanı berkitsin -
bir tek sözcükle ulaşır
sana dileğim
- gün devrilsin ama sen
devrilmeyesin -
Boşuna bunca zulüm
bunca yasak ve engel
onları aramıza koyanlar
utansın:
Nasılsın?

DE-TAK EYLEMLERİ

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DE-TAK) tarafından tutsaklarla dayanışma amacı ile bir şenlik düzenlendi. Şenliğe 250 civarında insan katıldı. Şenliğin amacı ile ilgili bir konuşma yapıldıktan sonra mesajların okunmasına geçildi. Yozgat, Bartın, Ankara, Amasya, Sağmalcılar Cezaevi TKEP/LENNİST, Sağmalcılar Cezaevi DHKP-C, TDKP, TDP, MLKP-K, Gebze Özel Tıp Cezaevi Devrimci Sol davası tutsaklarının mesajları okundu. Şenliğe Genç Ekin Şiir Grubu, Genç Ekin Müzik Grubu, Koma Agire Jiyan Müzik Topluluğu katıldı. Şenlik başlamadan önce DE-TAK tarafından cezaevlerinde son yaşanan sadırlara ilişkin bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması tutsak ailelerine yapılan çağrı ile bitirildi.

DE-TAK tarafından Yozgat Cezaevi'nde yapılan saldırılara ve o zaman sürmekte olan açlık grevine ilişkin Cumhuriyet Gazetesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması ile birlikte Hasan Ocak ile ilgili de bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamadan sonra

de basın açıklaması yapıldı. Açıklamada İstanbul İktisadi ve Sosyal Üniversitesi'nde Muharrem Yılmaz, Fatma Yıldırım ve Ferhat Coşkun'un gözaltına alındığı açıklanarak gözaltındakilerin ağır işkence altında olduğu söylendi ve derhal serbest bırakılmaları istendi.

"Yaşasın Devrimci Tutsak Ailelerinin Mücadele Birliği!", "Mücadeleniz Mücadelemizdir!", "Gözaltında Kayıplara Son!" sloganları atıldı.

CHP İl Binası'nda sürdürülen Hasan Ocak Bulunsun İşgali'ni desteklemek amacıyla CHP İl Binası önünde DE-TAK Genç Ekin Müzik Grubu, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla bir destek gösterisi yapıldı.

Gösteri sırasında Avusturya İşçi Marşı söylendi "Gözaltında Kayıplara Son!" sloganları atıldı.

DE-TAK ve TİYAD'lı aileler tarafından Sağmalcılar Cezaevi önünde, cezaevindeki baskıları protesto eden bir basın açıklaması yapıldı. "Mücadeleniz Mücadelemizdir - Devrimci Tutsak Aileleri Mücadele Birliği" pankartı açıldı.

DE-TAK tarafından İstanbul İnsan Hakları Derneği'n-

DE-TAK, 1 Mayıs'ta "Gözaltında Kayıplara Son" pankartı ile 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'deydi. Kutlama sırasında polis saldırısı sonucu 17 kişi gözaltına alındı, işkence gördü. Saldırıda gözaltına alınan Devrimci Emek Dergisi Genel Yayın Yönetmeni K. Önder İl hala siyasi şubede işkence altında tutuluyor.

DE-TAK, Cezaevlerindeki son duruma ilişkin bir rapor hazırladı. Raporunda saldırıların arttığı vurgulanarak kendisine «İnsanım» diyen herkes bu saldırılara karşı koymaya çağırıldı.

DE-TAK, Ankara Cumhuriyet Gazetesi'nde Yozgat Cezaevi ile ilgili bir basın açıklaması yaptı.

DE-TAK tarafından Emekçi Kadınlar Derneği'nde Erzurum Cezaevi'nde yaşananlara ilişkin basın açıklaması yapılarak Saldırlara Karşı Mücadele Birliği şiarı ile karşı durulması çağrısında bulunuldu.

DE-TAK, İstanbul'da Galatasaray postanesinin önünde gözaltında kayıplara son verilmesi için yapılan protesto gösterisine katıldı.

RÖPORTAJ

Yozgat E Tipi Cezaevi'nde TKEP/LENİNİST davası tutsağı Mutlu YILDIRIM'ın annesi Ümmühan YILDIRIM ile Yozgat Cezaevi ve ailelerin verdikleri mücadele ile ilgili röportajı yayınlıyoruz.

Ü.Y.: – Öncelikle şunu belirtmeliyim ki biz çocuklarımızla gurur duyuyoruz. İnsan oldukları için onların yayındayız.

DETAK: – Tutsaklar niçin açlık grevi yaşıyor?

Ü.Y.: – Çocuklarımızın tek talebi insanca yaşamak cezaevi yönetimi uyguladığı baskılarla onları kişiliksizleştirmeye, onursuzlaştırmaya çalışıyor. Ancak onlar onurlu olduklarını cezaevi yönetimdekiler gibi kişiliksiz olmadıklarını şu an 40. gününde olan açlık grevi direnişi ile onlara gösterdiler siyasi kişiliklerini yok etmeye çalışanlar bunu başaramayacaklar.

DETAK: – Yozgat Cezaevi'nde saldırılar ne zaman başladı?

Ü.Y.: – Zaten var olan işkenceye bakı gittikçe fazlalaşmaya başladı. Çocuklarımızı dövüp yaraladılar. Hakları prokovatif davranışlarla alınmaya çalışıldı. 3 Ay önce bu tür davranışları görüşmek üzere CHP Genel Sekreteri Adnan Keskin ile görüştük. Tamam hallederiz dedi.

DETAK: – Peki sonra?

Ü.Y.: – Ardından saldırılar iyice arttı. Tüm halkları ellerinden alındı çocuklarımızda bunu protesto etmek ve haklarını geri almak onurlarını korumak için 21.4.1995 tarihinde açlık grevine başladık.

DETAK: – Peki idarenin tavrı ne oldu?

Ü.Y.: – İşkenceler belli olmasına rağmen idare kabul etmiyor diyorlar çocuklarımız yalan söylüyor diyorlar. Bizim çocuklarımız yalancı değil bizim çocuklarımızı onlar tanıyamaz biz tanırız. Biz kimin haksız olduğunu biliyoruz. Onların yaptığı işkenceler çocuklarımızı açlık grevine götürdü.

DETAK: – Açlık grevi üzerine ne yaptınız?

Ü.Y.: – Önce anlaşma sağlamak için parlamenterlerle görüşme yaptık. Bu arada Zeki Güngör ile devamlı görüşme halinde idik. Bu arada cezaevi idaresi ve savcısı ile de devamlı görüştük. Ancak görüşmeler sırasında çok ciddiyetsiz davrandılar. Hak gaspında bulunmuyor, işkence yapmıyor, hatta görüşe giden biz aileleri taciz etmiyorlarmış. Hatta savcı tüm gazetelerde çıkan ve haberini kendisi yaptığı tünelin hiç çıkmadığını bu yüzden hak gaspı olmasının mümkün olmadığını söyledi. Oysa herkes biliyor ki tünel çıktı ve tutsaklar bundan dolayı dövüldüler. Cezaevinde işkenceyi kendilerine A Takımı diyen Cezaevi 2. Müdürü Ümit Bilgin, Başgardiyen Hacı Kuran ve Recep İlhan, Yusuf Şaşmaz, Mehmet Atlı, ve İlhan Güneş isimli gardiyanlardır. İşkenceyi bunlar yapıyor. Başsavcı bunu biliyor fa-

kat sesini çıkartamıyor. Bu gardiyanlar bizi de tehdit edip bu teröristleri sahiplenmeyin dedi. Polis ile işbirliği halinde bizi taciz ediyorlar.

Biz idare ile görüşmelerden de sonuç alamayınca 24.04.1995 tarihinde süresiz açlık grevine başladık. İçimizde 85 yaşında ana babalar var. Sonunda ölüm orucuna dönüştüreceğiz. Biz çocuklarımızı birileri işkence yapsın diye doğurmadık, sonunda ölüm olsa da buna izin vermeyeceğiz.

DETAK: – Anlaşma yönünde görüşme olmadı mı?

Ü.Y.: – 5 Avukat gitti ancak cezaevi idaresi talepleri kabul etmedi. Ancak kabul edecekler. 40 günlük açlık grevi sonunda kaybedecek bir şeyimiz kalmadı.

DETAK: – Yozgat'taki saldırılar diğer cezaevlerinde de artarak sürüyor. Devletin amacı baskılarını yoğun bir şekilde uygulayacağı yeni Eskişehirler yaratmak. Bu arada tüm bunlara karşı evlatlarını sahiplenilen analar babalar terörist olarak suçlanıyor. Bu konuda söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Ü.Y.: – Çocuklarımızı bizi utandıracak hiçbir şey yapmadı. Onların yanındayız, onları hiçbir şekilde kimsesiz bırakmayacağız. Tüm baskılara karşı çocuklarımızı sahiplenip onları ezmeye çalışanlara bunu göstereceğiz.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma İçin Hesap Numaramız:
Ümit Onursal Özat, İş Bankası Sirkeci Şubesi
Hes.No: 1047 30000 627418

İM'İ ZAPTETTİLER!

Taksim 1 Mayıs alanından vazgeçtiler. Hele 92 1 Mayıs'ında karşı devrimci Doğu Perinçek şürekasının peşinden gitmeleri tam bir utanç belgesiydi. Daha sonraki yıllarda da tutumları farklı olmadı; kimileri Türk-İş'in, kimileri DİSK'in peşine takılıp "kitlelerden kopuk olmamak" gerekçesiyle kitle kuyrukçuluğu yapmaya devam ettiler.

Ülkelerimizin içinden geçmekte olduğu devrimci durumun bütün nesnel koşullarıyla olgunlaştığı ve burjuvazinin tek yanlı olarak dayattığı iç savaşın bütün cephelerden sertleşerek sürdüğü bir ortamda Leninistler, sermaye cephesinin karşısında tek başına da olsa, bir avuç insanla da olsa doğru olanı yapmaya çalıştılar. Elllerinden geldiği, güçlerinin yettiği kadar Taksim 1 Mayıs alanına yönelik eylemlerini gerçekleştirdiler. Bazen de karşı devrimin olağanüstü önlemleri nedeniyle girişimleri başarısız oldu.

1995 1 Mayıs'ında nesnel süreçteki olgunlaşmanın yanı sıra bir başka olgu daha ortaya çıkmıştı. Kitlelerin süreklilik kazanan kendiliğinden eylemleri artık yerel ayaklanmalara, Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde olduğu gibi sokak savaşlarına dönüşmüştü. Artık doğru devrimci sloganların öne çıkarılması kitlelerin bu sloganlar etrafında birleştirilmeye çalışılması yetmiyor. Kitlelere doğru devrimci eylem örneklerinin gösterilmesi ve bu eylemler ve hedeflerde kitlenin birleştirilmesi gerekiyor. Bir avuç Leninist bu bağlamda 95 1 Mayıs'ında Taksim 1 Mayıs alanına çıkmanın ne kadar önemli olduğunun bilinciyle harekete geçti.

1 Mayıs günü ellerinde pankartları, yüreklerinde sermayeye ve faşizme olan kinleriyle çıktılar 1 Mayıs alanına. "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey EmegİN Olacak!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!" şiarları 1 Mayıs Alanında çınlamaya başladığında Taksim'i işgal eden faşizmin ağzı salyalı köpekleri, bir an neye uğradıklarını şaşırtdılar. Hemen arkasından bir avuç Leninistin üzerine zincirlerinden boşanan yüzlercesi saldırdı. İnsanlar yerlerde sürükleniyor, tekmeleniyor, joplarla kafaları parçalanıyor, ama susmuyorlardı. "Kahrolsun Faşizm!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Yaşasın 1 Mayıs!" şiarlarını haykırıyorlardı. Polis pankart açan gruptakileri toplayıp götürdüğünde yeniden başladı sloganlar. Yeniden saldırdılar. Bir grup daha arabalara doldurdu. Yeniden sloganlar ve kitle dağıldı. 1 Mayıs Alanı yüzden fazla Leninist tarafından zaptedilirken, alanda ve alana açılan caddelerde bulunan binlerce insan sevinç içinde koştular sloganların geldiği yöne.

95 1 Mayıs'ı Leninistlerin zaferiyle sonuçlanırken, Demokrasi Platformu denilen reformist, uzlaşmacı platform Kadıköy meydanında bir miting düzenledi. Sözüm ona sınıfın öncüleri de 1 Mayıs bayramını(!) İstiklâl Marşı eşliğinde kutlamaya gitti Kadıköy'e.

Burjuvazi 95 1 Mayıs'ının sessiz ve sakin geçtiğini gösterebilmenin bütün hazırlıklarını yapmıştı. Ama Leninistler onun bu oyununu da bozmuş, bu planını da boşa çıkarmıştı. Fakat faşist basını ve televizyonu da bu konuda uyarılmıştı. Ve kendi kontrolü altındaki basında 1 Mayıs Alanında yaşanan sermayenin hezimetini kamuoyunun gözlerinden kaçırmak için yapılan gösteriyi yok sayıyor, haber olarak dahi göstermiyordu.

Gerek sermaye cephesinin, gerek faşist basının, gerek burjuva sendikacılığının, gerek Demokrasi Platformu ve her tür reformizmin desteğine rağmen Leninistlerin ortaya koyduğu tavır ve gerçekleştirdikleri 1 Mayıs gösterisi, 1 Mayıs Alanındaki zaferle sonuçlanmıştır.

Bu Leninistlerin ilk zaferi değil, sonuncusuda olmayacak

Deniz'lerden 13 Mart Savaşçıları'ndan, Teğmen Ali'lerden teslim aldığımız bayrak, burjuvazinin bütün kalelerinde dalgalanmaya kadar savaş devam edecek.

YAŞASIN 1 MAYIS!

YA DEVRİM, YA ÖLÜM!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAKI..

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINDA...

KAVGADA...

1977'deki 1 Mayıs katliamı ile birlikte 1 Mayıs devrim tarihimize bir kavga günü olarak yazılmıştır. 1 Mayıs mücadelenin yükseldiği, kitlelerin faşizme ve sermayeye karşı harekete geçirildiği bir gün olmalıdır. 1977 1 Mayıs katliamının yaşandığı Taksim Alanı, devrimciler açısından kavga geleneğini sahiplenme anlamında büyük önem taşıyor. 1 Mayıs alanına bu yönü ile sahip çıkmak ve burjuvaziye teslim etmemek için 1 Mayıs günü Taksim Alanı'nda olmak gerekiyordu. Ancak '89 1 Mayıs'ından bu yana 1 Mayıs devletin istediği biçimde, sarı sendika ağalarının ve reformizmin yardımıyla Taksim Alanı'ndan hem yer olarak uzaklaştırılıyor hem de mücadele günü olmaktan çıkarılmaya çalışılıyor. Özellikle Gazi ve 1 Mayıs mahalleleri ayaklanmalarının ardından, kavganın ateşinin 1 Mayıs Taksim Alanı'nda taçlandırılması gerekirken; tüm

devrimcilerimiz sendika ağalarının peşinde devletin gösterdiği alanda (Kadıköy Meydanında) halay çekmeye, 1 Mayıs "Bayramı"nı kutlamaya gittiler. Leninistler ise "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganlarıyla Taksim

Alanı'nı burjuvaziye dar etmeye yöneldiler.

Devlet kolluk güçleriyle Taksim Alanı'nı 1 Mayıs günü çepeçevre sarmış ve Kadıköy'de yapılacak mitingin rahatlığıyla (kitleler yüzerek boğazı geçip alanı zorlayamayacaklarına göre) 1 Mayıs'ı olaysız yaşadık diyebilmenin koşullarını hazırlamıştı. Ancak Leninistler bu planı bozdular.

1 Mayıs günü saat 15.00'de takriben 100 kişilik

bir katılımıla, Taksim Atatürk heykelinin hemen önünde "Yaşasın 1 Mayıs - Devrimci Emek", "Gözaltında Kayıplara Son - Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri", "Yaşasın 1 Mayıs - Emekçi Kadınlar Birliği" pankartlarıyla "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganlarıyla alana girdik. Polisler ne olduğunu anlayamamanın şaşkın ifadesi içindeydiler. İnsanlar çevremizde toplanmaya başladılar. Taksim, "Yaşasın 1 Mayıs!", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!", "Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak!" sloganlarıyla çınliyordu. Eylem başladıktan sonra polis şaşkınlığından kurtulup saldırıya başladı. İlk hedefleri pankartlarımızdı. Onlarca polis tek bir pankartı alabilmek

de sürükleyerek arabalara bindirmeye çalışıyordu. Fakat bu hiç de öyle kolay gerçekleşmiyordu. Polis araçlarının önünde, sloganlarımızla, zafer işaretlerimizle Leninist direniş geleneğinin kitabına yeni sayfalar ekliyorduk ve yediğimiz darbelerden hiç bir acı duymuyorduk. Çünkü yüreğimizdeki devrim inancı ve elimizde yükselen Leninizm bayrağı gösteriyordu ki, Taksim Alanı'nı, işçi sınıfının mücadelesinin bayraklaştığı alanı, '95 1 Mayıs'ında faşizm için cehenneme çeviriyorduk.

Ancak 17'mizi, her birimize düşen onlarca polisle arabalara bindirebildiler. Polis otobüsünün içinde götürülürken başlarımızı eğmemiz ve zafer işareti yapmamamız

için; insanları topluyor, dağılmamızı söylüyordu. Ancak aksine her saldırılarında halk eyleme daha fazla katılıyordu. "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganlarıyla cevabını alan polis, takviye güçlerle saldırılarını yoğunlaştırdı. Tüm Leninistler pankartlarını ve 1 Mayıs Alanı'nı faşizme teslim etmeyeceklerini, dirençleriyle, haykırışlarıyla gösteriyordu. Kadın arkadaşlarımız saçlarından sürüklenerek götürülürken "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganıyla faşizme cevabını veriyordu. Kafasında cop darbeleriyle yarıklar açılmış arkadaşlar alınlarındaki kanı silip, tekrar polisin üstüne yürüyordu. Polis ketetlenmiş kitlenin arasına girerek pankartları tutanları kitleden ayırıp, yerler-

için uğraşmaları da boşunaydı. Biz araçla götürülürken alanda "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganları devam ediyordu. Devlet çaresizdi. 1 Mayıs Taksim'de 1 Mayıs Alanı'nda kavga ateşiyle olması gerektiği biçimde yaşanıyordu. Devletin kolluk güçleri çaresizliğin verdiği bu öfkeyle, aracın içinde bize saldırmaya devam ediyordu. Araç, Beyoğlu Ekipler Amirliği'nin önünde durduğunda polisler, indirilirken slogan atmaya devam etmememiz için bir sürü tehdit savurmaya başladılar. Fakat tehditleri boşunaydı. Araçtan indirilen her arkadaş, karakola ancak sürüklenerek sokulabili-

in; insanları topluyor, dağılmamızı söylüyordu. Ancak aksine her saldırılarında halk eyleme daha fazla katılıyordu. "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganlarıyla cevabını alan polis, takviye güçlerle saldırılarını yoğunlaştırdı. Tüm Leninistler pankartlarını ve 1 Mayıs Alanı'nı faşizme teslim etmeyeceklerini, dirençleriyle, haykırışlarıyla gösteriyordu. Kadın arkadaşlarımız saçlarından sürüklenerek götürülürken "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganıyla faşizme cevabını veriyordu. Kafasında cop darbeleriyle yarıklar açılmış arkadaşlar alınlarındaki kanı silip, tekrar polisin üstüne yürüyordu. Polis ketetlenmiş kitlenin arasına girerek pankartları tutanları kitleden ayırıp, yerler-

Leninistler
kavga bayrağını
ellerinde
taşıyorlar
ve kavga
onların
omuzlarında
yükseliyor!

yordu. Sokak "Halka Kalkan Elleri Kıracağız!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!" sloganlarıyla yankılanıyordu.

Sürüklenerak getirildiğimiz Beyoğlu Ekipler Amirliğinde yere çöküp, arkamızı dönmemizi söyleyen polis; söylediğinin yapılmadığını görünce, bizi zorla yere çöktürmeye çalışıyordu. Yere yatıp üzerimizde zıplıyorlardı. Ancak daha üzerimizden iner inmez tekrar ayağa kalkıyorduk. Bu çabalarının boşa olduğunu görünce vazgeçtiler. Bizler 1 Mayıs marşını söylemeye başladığımızda, öfkelerinden kuduran polisler, saldırıyor, bizi susturmaya çalışıyor, ancak bunu başaramıyorlardı. Bizleri aramak,

kimlik tespiti yapmak da onlar için epeyce zor oldu. Her birimiz için 5'er 6'ar polis bu işle uğraşıyordu. Çünkü hiç kimse kendini aratmıyor, kendi eliyle kimliğini polise teslim etmiyordu. Akşama kadar saldırıları sürdü. Çoğumuz yaralıydık, hastaneye gitme talebimiz, açlık grevinde olduğumuz için su talebimiz reddediliyordu. Çaresizlikleri kudurgan bir saldırıya dönüşmüştü. Gece boyunca marşlarla, sloganlarla karakol başka bir 1 Mayıs Alanı olmuştu.

İçimizden tek tek insanları alıp muhbirlik tek-

lif etmeleri de acizliğin başka bir örneği idi. Aldıkları cevap ise açıktı. Tüm gece saldırıları sürdü. Ertesi gün saat 15.00 civarında çıkarıldığımız Beyoğlu adliyesi savcılığında 15 kişi tahliye edilirken, Devrimci Emek Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Kadir Önder İl, İstanbul Siyasi Şube tarafından arandığı gerekçe gösterilerek, yine Devrimci Emek Dergisi çalışanı Servet Gülsün çok komik bir gerekçeyle, asker kaçağı olduğu gerekçesiyle göz altına alınmıştır. Servet Gülsün'ün gözaltına alınma gerekçesi komiktir çünkü

Servet Gülsün kadındır. Kadir Önder İl halen siyasi şubede tutulurken, Servet Gülsün ise götürüldüğü Fatih Merkez Karakolunda psikolojik ve fiziksel işkenceye maruz kaldıktan sonra ertesi sabah bırakılmıştır.

Devrimci Emek okurlarının 1 Mayıs 95'de 1 Mayıs alanında gerçekleştirdikleri eylem faşizme bir kere daha göstermiştir ki, Leninistler devrim bayrağını ellerinde taşıyorlar ve kavga onların omuzlarında yükseliyor. 1 Mayıs alanını hiçbir koşulda burjuvaziye teslim etmeyeceğiz.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!**

Bir Devrimci Emek Okuru

AYAKLANMA ANKARA SOKAKLARINA TAŞTI

Ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşanmakta olan iç savaş her geçen gün boyutlanıp kızgınlaşmakta ve son süreçte sokak savaşı örneğine dönüşerek devrim yolunda sağlam adımlarla ilerlemektedir.

Bunun son örneği İstanbul G.O.P.'da kahvehanelerin taranmasıyla başlayan olaylardır. Sokağa dökülen halk burjuvazinin çarpıtılarak Alevi-Sünni çatışması yaratmak istemesine rağmen doğrudan faşist TC'yi temsil eden Gazi karakoluna saldırıya geçmiştir. Sonrasındaysa faşist TC'nin kolluk güçleriyle barikat savaşlarına girmiş ve direnişe geçmiştir. Paniğe kapılan burjuvazi Gazi savaşçılarına karşı silahla saldırmış ve onarcasını öldürüp yüzlercesini de yaralamıştır.

Ankara'da ise ilk tepkiler üniversitelerden gelmiştir. Hemen ilk gün Hacettepe ve ODTÜ'de forumlar konularak Gazi halkının yalnız olmadığı vurgulanarak Gazi direnişi selamlanmış ve faşist katliam lanetlenmiştir.

Ankara'da ikinci girişim Demokrasi Platformu'ndan gelmiştir. Tahmin edileceği gibi buradan olumlu bir sonuç çıkmamıştır. Çıkan şeyse temsilcilerin başbakanlığa siyah çelenk bırakılması ve kapalı alanda bir basın açıklaması ile olayı geçiştirebileceklerini zannetmeleriydi. Böylece de öfkeli ve kinli topluluğa tepkiyi biz verdik siz oturduğunuz yerde oturun diyerek eylem yapılmasının önünü almaya çalışmışlardır.

Buna karşılık Ankara Demokrasi Platformu ve bazı derneklerin aldığı karar ile 14 Mart 1995 Günü saat 12.00'de Kızılay'da bir basın açıklaması yapılacağı duyuruldu. 14 Mart günü insanlar akın akın Kızılay'a doğru geliyorlardı. Kalabalık kısa sürede 10.000'lere ulaşmıştı. Sloganları kararlı yürekleri kavga için çarpan 10.000 kişi buradan meclise doğru harekete geçti. Atılan sloganlar devletin demagojilerine rağmen (Alevi-Sünni çatışması yaratmaya çalışmasına rağmen) katillerin kimler olduğunu açıkça vurguluyordu. "Katil Devlet!", "Katil Polis!", "Gazi Halkı Yalnız Değildir!", "Gazi'nin Hesabını Soracağız!", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!" sloganlarıyla ikinci tüp geçide kadar yüründü. Burada karşımıza faşist TC'nin barikatu çıkmıştı. Kitle öfkeli ve kararlıydı. Ve bu andan itibaren slogan "Gazi Barikatu Aştı Biz De Aşacağız!" oldu. Bu bir kararlılığın işaretiydi. Bunu gören faşistler geri adım atmak zorunda kaldılar. Ve barikatu Millî Eğitim Bakanlığı'nın önüne çektiler. Reformistler kitleyi kontrol edemeyiz korkusuyla hemen basın açıklamasını okuyup kitleyi dağıtmak istediler. Onlar her ne kadar eylem bitmiştir deseler de oraya gelenler Gazi'nin hesabını sormaya gelmişlerdi ve Gazi'nin hesabı öyle bir basın açıklamasıyla sorulamazdı. Gazi nasıl aştıysa barikatları, nasıl direndiyse öyle

direnilecekti. Gazi, yolu açmıştı bize düşen o yoldan yürümekti artık.

Basın açıklamasının okunması ve dağılmasının söylenmesi faşist polis için bir işaret olmuştu. Ve saldırıya geçtiler. Saldırı bahanesi bir pankartın indirilmeye çalışılmasıydı. Bu saldırıya anında yanıt geldi. Sloganlar, bozuk para, taş ve sopalarla polise saldırıldı. Buna karşılık ise faşist polis tazyikli su sıkarak saldırıya geçti. Bu bir savaştı, insanlar ellerine geçirdikleri her şeyle karşı koyuyorlar ve direniyorlardı. Birileri göğsünü açarak yürüyordu. Panzerin karşısına atacak bir şey bulamayanlar tekmeliyorlar slogan atıyorlardı panzere karşı. Bizim tüm inancımıza ve isteğimize rağmen yeterince donanımlı ve hazırlıklı değildik. Ama düşman yeterince donanımlı ve hazırlıklıydı. İlk karşı koyuştan sonra geri çekilmeye başlandı. Polis saldırısıyla kitle ikiye bölündü. Bir grup Güven Park'a giderken ikinci grup Yüksel Caddesi'ne girdi. Buralarda tekrar polise karşı bir direnişe geçildi. Taş yağmuru altında kalan polis ancak kitleyi panzerlerle dağıtabildi.

Yeterince örgütlülük olmamasından dolayı tekrar bir araya gelinip direnişe geçilemedi ve kitle dağılıp gitti.

Çatışmalarda 60'ın üzerinde insan yaralandı, panzer altında kalarak ezilen 7-8 kişinin durumu ağırdı. Diğerleri hafif yaralıydı. Faşist polis de hak ettiği derisi almıştı. 20 polis taş ve sopalarla yaralandı. İlk kez böyle bir şey başına gelmişti. Korku ve paniği yaşıyorlardı. Aradan günler geçmesine rağmen hala Kızılay'a panzerleriyle gelebiliyorlar ve ancak beşer onarlı gruplar halinde gezebiliyorlar.

İş savaş ortamında kitleler artık nasıl mücadele edileceğini öğrendi. Bir daha ki sefere daha hazırlıklı, daha kararlı olarak düşmanın karşısına çıkmak üzere hazırlığa başlandı bile.

Burjuvaziye içine düştüğü korku ve panik içerisinde olayları bir "provokatör"e yüklemeye çalışıyor. Eğer burjuvazi olaylarda "provokatör" arıyorsa karşısındaki binlere onbinlere baksın yeter. Gözlerinde kitle bu düzeni yıkıp demokratik halk iktidarını taçlandırarak olanların hepsi birer "provokatör"dür.

Korkunun ecele faydası yoktur. Burjuvazi gördüğü bu kadar şeyden korkuyor. Ama sen daha ne gördün bay burjuvazi. Bu gördüklerin göreceklelerinin karşısında bir hiç kalacak.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

**ANKARA'DAN BİR
DEVİRİMCİ EMEK OKURU**

SENDİKAL MÜCADELEDE SINIF İNİSİYATİFİ!

Zonguldak Eğitim-Sen içerisinde tüm devrimci ve sosyalist çevrelerin katılımıyla sendikal mücadelede sınıf inisiyatifi oluşturulmuştur.

Amaçlarının Eğitim-Sen yöneticilerinin uzlaşmacı reformist ve eylem kırıcı tavırlarına karşı taban örgütlenmesini yaratarak mücadeleye sınıf damgasını vurmak ve SENDİKAL MÜCADELEDE SINIF İNİSİYATİFİNİ tüm kamu emekçileri sendikalarında yaygınlaştırmak olduğunu açıklayan SENDİKAL MÜCADELE SINIF İNİSİYATİFİ'nin çıkış bildirgesini yayınlıyoruz.

Eğitim Emekçisi Arkadaş!

Bir süreç yaşandı yaşanıyor. Yakın zamanda yaşanan sendikal birleşme ve sonrası olarak adlandırabileceğimiz bir süreçte; bizler eğitim emekçilerinin birliğinin eğitim emekçilerine güç kazandıracağını vurgulamakla birlikte, anlayış farklılıklarından dolayı ayrılık koşullarının kalkmadığını belirterek pratikte, mücadelede sınıanmayan, ilkel olamayan birlikteliklerin mücadeleye hizmet etmeyeceğini, sendikalarımızın bu tutum içinde olduğunu belirterek pratikte sendikal mücadeledeki tikanıklığın böyle aşılamayacağını, sorunun birlik değil, sendikal anlayış sorunu olduğunu ancak doğru sendikal anlayış ile mücadelemizde mesafe kaydedebileceğimizi belirtmiştik. Sendikal mücadelede yakın zamanda gerçekleşen olaylarla birlikte yaşanan gelişmeler; genel olarak sendikamızda, özelde Zonguldak'ta hakim olan, sendikal mücadeleyi tıkayan uzlaşmacı, statükocu, pasifist tavırlar bizleri haklı çıkarmıştır. Bu süreçte birçok olay yaşandı. Bizce sendikal mücadelemizin gidişatında köşe taşı özelliği gösteren yakın zamanda yaşanmış bazı olayları ve alınan tavırları sergileyerek sendikamızın içinde bulunduğu durumu gözlerinizin önüne sermek istiyoruz.

20 Aralıkta haklarımızı almak için iş bıraktık, yürüdük. Ardından iktidar şaltdırdı. Birçok yerde soruşturmalar açıldı. Bazı yerlerde eğitim emekçileri sürgünler ve açığa almalarla karşı karşıya kaldı. Birçok yerde yeniden öfkemizi haykırdık, yaptırımlarını durdurdular. Ancak genel olarak sessiz kaldığımız yerlerde uygulamalarını sürdürdüler. Bunlardan biri de Zonguldak. Ağırıklı olarak örgütsel inisiyatif ve coşkuyu taşımayan, kimin ne yaptığının belı olmadığı, ancak, kitlesel olumluluk taşıyan eylem sonrasında açılan soruşturmalara, örgütlenme eksikliği ve yönetimin olaya bakışından kaynaklanan olumsuz tavırlarıyla güvensizlik ve yilgınlığa dönüştü. Bugün çelişkili, tutarsız tavırlar ile sahipsiz bırakılan insanlarda yeni bir eylem için motivasyon kalmadı.

Süreç içinde yaşadığımız diğer bir gelişme de Ankara'da şubat ayında yapılan kurultayda oldu. Kurultay önüne amaç olarak mücadeleyi değil, iktidarın dayattı-

ğı konfederasyonlaşmayı koyarken; kurultaya konuk olarak getirilen sendika ağası Bayram Meral'in haddini bilmez şarlatanlığına tavır alan ve teşhir eden sınıf bilinçli öncü emekçilere başta Tüm Bel-Sen ve Tüm Maliye-Sen yöneticileri olmak üzere Eğitim-Sen'in yöneticileri ve bizzat Eğitim-Sen başkanı Yıldırım Kaya, "Sendika ağası dedikleriniz yüz yıldır Türkiye işçi sınıfının tarihini yazanlardır." diyerek sahip çıktı.

Diğer gelişmeler ise mart ayında yapılması düşünülen eylemler takvimi ve sonrasında yaşandı. Mart ayının sonunda ülke genelinde yapılması düşünülen üç günlük iş bırakma eylemine katılmayacağını söyleyen sendikamız; Gaziosmanpaşa ve Ümraniye'de yaşanan devlet katliamından sonra da KÇSP'deki uzlaşmacı sendikalar ile birlikte tavır alarak, 18 Mart'ta yapılacak yürüyüşü provokasyon, yurtseverlik, sağduyu edebiyatıyla erteleyenler arasına katıldı. Böylece iktidardan aferin alanlar arasına girdi. Şubemizde ise bu konuyla ilgili toplantı, karar bildirildikten sonra yapılmış, insanlar ile dostlar alışverişte görsün muhabbeti yapılmıştır.

Yaşanan olayları ve olumsuzlukları çoğaltmak mümkün. En son örnek Devrek'te iki arkadaşımızın sudan gerekçelerle sürgünü. Şube yönetiminin tavrı hukuksal olarak sahip çıkmanın ötesine geçmemiştir. Benzer tavırlar sürüyor, bürokratik-statükocu sendikacılık kıpırdamıyor.

Bizler bu sendikal anlayışın karşısındayız. Bizler bu anlayışları her fırsatta eleştirdik, teşhir ettik. Sözümlüz kesilse de, susturulmaya çalışılsak ta susmadık. Bugün tüzüğümüzden bile çıkarılan sınıf ve kitle sendikacılığını hep savunduk. Pusulamız sınıf ve kitle sendikacılığı ile hep mücadelenin içinde olduk. Binbir emekle, özveriyle bedeller ödeyerek yarattığımız sendikalarımıza sahip çıktık ve çıkacağız. Bizler sendikal mücadelemizi sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda uygulamak ve örgütlemek kararındayız, bunun için mücadele ediyoruz. Her türlü sarı, reformist, ekonomist sendikacılığa karşıyız. Anadilde eğitimi savunuyoruz. Haksız savaşa, infazlara işten çıkarmalara özelleştirmelere her türlü anti-demokratik uygulamaya karşıyız. Anti-faşist, anti-kapitalistiz. Gericiliğe karşıyız. Sendikal mücadelemizi ülke sınıf mücadelesinden ayrı düşünmüyoruz. Bize yön veren ilke ve amaçlar işte bunlardır. Bizler bugün yönetimi elinde bulunduranların eylemsizliği hakim kılma çabalarını aşarak haklı ve meşru eylemlerimizi SENDİKAL MÜCADELEDE SINIF İNİSİYATİFİ olarak örgütleme görüşündeyiz. Bugün sendikamıza sahip çıkmanın, sendikamızdaki kötü gidişe dur demenin zamanıdır. Yaraya neşter vurmanın zamanıdır. Eğitim emekçilerini sendikal ve sınıfsal mücadele için saflarımıza çağırıyoruz.

DUYARLI KAMU EMEKÇİLERİNE

1989'dan beri süren mücadeleyi hep birlikte sürdürdük, cezaları, baskıları ve kayıplarımızı vererek geliştirdik. Sınıf ve kitle sendikacılığı bakışıyla "Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı" diye haykırırken sendikalarımızı kendi gücümüzle meşru kıldık. Bugün verdiğimiz mücadele yok edilmeye çalışılmaktadır.

Son sözde yasa tasarısı ile devletin bize dayattığı yıllardır işçi sınıfının kanunu bir sülük gibi emen sendika bürokrasisini, kamu emekçilerinin mücadelesi ile meşru kıldığı sendikaları üzerine yerleştirerek, memur hareketinin dinamizminin yaratacağı sendika mafyası ile yok etmektedir.

Hükümet SHP kanadıyla memur hareketi içindeki "yorgun demokrat"lara, reformistlere bir uzlaşma eli uzanmıştır. Karayalçın Ankara yürüyüşü sonrasında eylemlerin azaltılması, memur sendikalarının her sektörde tekleşerek konfederasyona dönüşmesi gerektiğinin altını çizdi. Bunun karşılığında devlet grevsiz sendika hakkı vermeyi, yasal olarak tanımayı ve toplu sözleşme yolunu açmayı önerdi.

Bu görüşmeden sonra eylemler radikalliğini kaybetmeye, gündemi konfederasyonlaşma ve özellikle eğitim çalışanları sendikalarının birleşme dalgası doldurdu. Devletin dayattığı konfederasyonlaşma ifadesini KÇSKK'da somutlamıştır.

KÇSKK devlet politikalarının uygulayıcısı olmuştur. Son Gazi olaylarında "yurtseverlik sorumluluğu ve sağduyu" gerekçesiyle 18 Mart'ta karşısında, işçi ve emekçilere, halklara dönük saldırılar karşısında devletle aynı tarafta yer almaktadır. Bu uzlaşmacılık ve ihanettir. Bu kararı ilkönce polis alkışlamıştır.

Bir sendika, işçi ve emekçilerin, halkların sorunlarına ilgi göstermiyorsa, en başta kendi varlığını inkâr ediyordur.

Eğit-Sen'in son iki yılında iyice açığa çıkan reformist kanadın öne çıkardığı politikalar baştan kendisini bu politikalar etrafında örgütleyen Eğitim-İş ile birleşmesinden sonra yeni sendika Eğitim-Sen'in genel politikası haline gelmiştir. KÇSKK içinde bu eğilim hakimdir.

Eğit-Sen bu politikasını 20 Nisan eyleminde de göstermiştir. TC Devleti her zaman birleşik güçten korkmuştur. Çalışanları suni ayrımlarla parçalamıştır. Eğitim-Sen tam da devletin istediği gibi eyleme katılmayarak eylemin gücünü azaltmış, eylem kırıcılığı yapmıştır. 20 Nisan'da 20 Aralık'taki ruh yaratılamamıştır.

Kurumsallaşmadığı gibi çeşitli bahanelerle 20 Nisan'a katılamayacağını öne sürerken diğer sendikala-

rın bağımsız olarak 6 Mayıs Ankara yürüyüşü ile devletin eğitim çalışanları için öngördüğü ayrı sendika politikasına yeşil ışık yakmaktadır. Kamu emekçilerinin mücadelesi bir bütündür. Eğiti emekçileri için ayrı sendika, ayrı mücadele eğitim çalışanlarının şimdiye kadar verdiği mücadeleyi hiçe saymak bürokrasiyi hakim kılmaktır.

Sendika yöneticileri devletin "grevsiz sendika" önerisi için kamu emekçisini ikna etmeye çalışıyor. Düzenlenen kurultaylarda konfederasyonlaşmayı eleştirenlere söz hakkı verilmiyor. Bugüne kadar ki kazanımların arasındaki temel güç olan kamu çalışanları etkisizleştirilmek isteniyor.

Bizim gündemimizi sendika mafyasının kolu olmaya aday uzlaşmacıların istemleri oluşturmamalıdır. Memur sendikalarının ve sendikacılarının politikası "sendika yasası" "yasa çerçeve" içine sıkıştırılmıştır. Bunu reddediyoruz.

Dayatılan politikalara karşı bizler, KÇSKK'nın dağıtılmasını, hemen bir kurultay toplanmasını ve grevli toplu sözleşmeli sendika, toplumsal sorunlara duyarlı bir sendika, sınıf dayanışmasını eylemde gösteren bir sendikal anlayışa uygun olarak eylem planı çıkarılmasını istiyoruz.

Haklarımızı, grevli sendikayı elde etmenin tek yolu politikleşmek ve sınıfla mücadele birliğini oluşturmaktan geçer. Önümüzdeki dönem yaratılmaya çalışılan bürokrasiyi aşip, sınıf bilinci öne çıkarılıp, politikleşme dönemidir. Kamu çalışanları inisiyatifi kendini, devletin yasaları ve bürokrasisinin denetiminden bağımsız olarak örgütleyerek, emek safi içinde ifade eder. Kurduğumuz sendikalar bizim için yasaldir.

Kamu çalışanları inisiyatifi emek safında yer alan kamu emekçisinin örgütlenmesinin mücadelesinin kazanımlarını elde etmesinin ekonomik politik ve ideolojik mücadelenin iç içe geçirilerek geliştirilmesinde görür.

Kazanımları korumanın ve geliştirmenin tek yolu birleşik eylemdir.

Dayatılan politikaların peşinden sürüklenmeyi kabul etmiyoruz.

Eylemden geçmeyen birliktelikleri kabul etmiyoruz.

Sendikamız zaten var. Grev ve Toplu Sözleşme hakkımız için mücadele ediyoruz.

Konfederasyonlaşma diye yeni sendika ağaları yetiştirmeyi kabul etmiyoruz.

KAMU EMEKÇİLERİ İNİSİYATİFİ

EMEĞİNİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK

Ben bir konfeksiyon işçisiyim. Sabah kalkıyor ve kahvaltı yaptıktan sonra evden çıkıyorum. Dışarıya ve geçtiğim sokaklar çok sessiz ve sakin. Bu arada benim gibi işe giden insanlar görüyorum. Bazıları kravatlı, temiz giysiler içinde, bazılarınınsa giysileri yırtık sökülük. Bu arada düşünüyorum yaşam birileri için çok iyi birileri için ise çok kötü. İş yerine geliyorum. İşçiler servislerden iniyorlar. Onları alttan yukarı süzüyorum. Bazıları uykusunu alamamış. Bazılarının morali bozuk, kimileri de öksürüyor. Ustabaşı yüksek sesle bağırtıyor; "Uyuşuk uyuşuk yürümeyin, haydi işbaşı oldu" diyor. Makin sesleri ile işe başlıyoruz. Sonra patron ve adamları geliyor. Hepsinin görünüşleri hayvan gibi. Ustabaşı hemen gidip talimatını alıyor ve işçilerin başına geri dönüyor. Onun görevi işi takip etmek, işçilere bağırarak, daha fazla iş çıkartmak.

Bizim işçiler hemen teybi açıyorlar. Arabeskten başka bir şey dinledikleri yok. İşyerinde akşama kadar sevgilisini düşünüp kavga çıkaran insanlar var.

Konfeksiyon işçilerimiz gerici ve çok bilinçsiz Her şeyi Allah'tan bekliyorlar. Öğle yemeğine giderken bir sığır sürüsü gibi koşuşturuyorlar, bazıları oturuyor, bazıları ise ayakta kalıyor. Yemek safhası gürültüyle başlayıp gürültüyle bitiyor böylece dışarı çıkılıyor. Bazılarının morali bozuk ve sinirli. Hemen yanlarına gidiyorum, sohbet ediyoruz. Bu olanların neden kaynaklandığını anlatıyorum. Artıdeğeri ifade ediyorum. Bana haklısın diyen işçiler var. Onlarla ayrıca görüşüp işçi komitelerinden işçi milislerinden bahsediyorum. Akşam işten çıktıktan sonra görüşebildiğim arkadaşlarla görüşüp neler yapabileceğimizi konuşuyoruz. Eve girerken kahveler dikkatimi çekiyor. Hepsi tıklım tıklım dolu. Sokaklar çocuk kaynıyor. İçlerinde beni tanıyanlar var Bazen onlarla sohbet ediyorum, benden para ve şeker istiyorlar. Tabi bunları her zaman veremiyorum. Ama tek isteğim ve inancım bu düzeni yıkmak ve onlara özgürlüğünü vermek. Eve girer girmez beni çocuklar karşıyor. Hemen sohbet ediyoruz konuşuyoruz, şakalaşılıyor, sonra televizyonu açıp akşam haberlerini izliyoruz. Eğer dışarıda işim olmazsa oturup kitap okuyorum. İşte böylece kocaman bir gün gelip geçiyor. Aybaşı geliyor ve ben evime bu maaşımla bir kilo et bile alamıyorum. Bunu deneyi çok açık patronlar parasına biraz daha para koymayı düşünüyorlar. Villalar almayı, işlerinde rahat bir şekilde oturmayı,

dünyanın en güzel yerinde tatil yapmayı ve cennetlerini düşünüyorlar. Benim kadar alınteri akıtmadıkları halde. Devletin, başbakanı, yardımcılarını ve politikacıları da en az onlar kadar paralı ve aynı rahatlığı paylaşıyorlar. Bunların hepsi insan düşmanı. Bunlar paradan başka insan tanımıyorlar. Her şeyi insanlar buluyor ve üretiyor. Onlar ekiyorlar tohumları, onlar yapıyorlar fabrikaları sözün kısası. Bunlar gelin emekçiler, işçiler bu cenneti beraber paylaşalım demezler.

Biz hep birlikte okuyalım kitapları, dergileri. Birlikte çıkaralım yollara, caddelere, yükseltelim mücadelemizi. İnsanlar ezilmesin, sömürülmesin, çocuklar bir daha ağlamasın, ölmesin. İnsanlar sokakta katledilmesin.

Selam Olsun AĞİT yoldaşlara!

Bu dünyada özgür olmayan bir insan dahi kalsa sürecektir mücadelemiz!

Yaşasın İşçi ve Emekçilerin Mücadele Birliği!

Emekçinin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Devrimci Emek Okuru

Bir Konfeksiyon İşçisi

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ YÖNETİCİSİ SONGÜL YÜCEL DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR.

Düşünce özgürlüğü, demokratikleşme, insan hakları çığırkanlığının yapıldığı bu dönemde yurtdışındaki bir kültürel etkinliğe katılmak üzere pasaport almak için Emniyet Müdürlüğüne başvurmuş Genç Ekin Sanat Merkezi kurucularından SONGÜL YÜCEL'in sudan gerçeklerle tutuklanması bu söylenenlerin hiçbir nesnel temelinin olmadığını kanıtlar.

Genç Ekin Sanat Merkezi nezdinde düşünceye, insan haklarına, devrimci, demokrat sanatçı ve aydınlara yapılan bu saldırıyı protesto ediyor, SONGÜL YÜCEL'in derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

Genç Ekin Sanat Merkezi, Mezopotamya Kültür Merkezi, Ortaköy Kültür Merkezi, BEKSAV, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Evrensel Kültür Merkezi, Emekçi Kadınlar Birliği Kültür Sanat Merkezi, Stran Kültür Sanat Merkezi, Arya Kültür ve Sanat Organizasyonu, Bulunmaz Tiyatro, ÇASOD, İnsancıl Dergisi, Ada Dergisi, Emekçi Kadınlar Birliği Bülteni, Kültür ve Sanatta Tavr Dergisi, Emekçi Kadınlar Derneği, İHD Denetim Kurulu Üyesi Şaban Dayanan, İHD Kültür Komisyonu Üyesi İbrahim Akyürek, Gülbahar, Ayşenur Zarakolu, Cezmi Ersöz, Cengiz Gündoğdu, Fatma Utaş, Aydın İlqaz, Devrimci Emek, Kızıl Bayrak Gazetesi, Hedef, Jiyana Nü, Özgür Gelecek, Starke Rizgari, Devrim, Halkın Hukuk Bürosu Avukatları.

İKİTELLİ'DE OKURLARIMIZA GÖZALTI

Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşamakta olduğumuz devrimci durum ve iç savaş koşullarında devlet bir yandan Avrupa'ya şirin gözükme için düşünce özgürlüğü, insan hakları diye bağırırken, diğer yandan da içine düştükleri çaresizliği gösterircesine işkenceyi, açık infazları, katliamları arttırmış devrimci-demokrat-yurtsever insanlar üzerindeki baskılar yoğunlaştırılmıştır. Gün geçmiyor ki, gözaltında kayıplara tanık olmayalım...

Saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde, İkitelli'de 3 devrimci insan gözaltına alındı. Fatma Yıldırım, Muharrem Yılmaz, Ferhat Coşkun. Gözaltına alınan kişilerden Muharrem Yılmaz daha önce Devrimci Emek dergisinin basılması sırasında gözaltına alınmış 10 gün boyunca işkence görmüş bir devrimcidir. Aldığımız bilgilere göre gözaltına alınan kişiler, alındıkları 28/04/1995 tarihinden itibaren yoğun işkence altındadır. Bu kişilerin hayatlarından endişe ediyoruz. Gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılmalı ya da savcılığa çıkartılmalıdır.

Aileleri adına
Devrimci Tutsak Aileleri
Komiteleri (DETAK)

K. ÖNDER İL DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR

1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması sırasında 16 kişi ile birlikte gözaltına alınan Devrimci Emek Dergisi Genel Yayın Yönetmeni K. Önder İl, bir gün sonra savcılığa çıkarıldı. Savcılıkta diğer 16 kişi bira kırırken K. Önder İl "arandığı" gerekçesiyle Terörle Mücadele Şubesi'nce tekrar gözaltına alındı.

Dergimiz Devrimci Emek'in Genel Yayın Yönetmeni K. Önder İl'in aranyor olması, tamamen mesnetsiz, asılsız, uydurma bir iddiadır. Genel Yayın Yönetmenimiz K. Önder İl'in hayatından endişe ediyoruz. Terörle Mücadele Şubesi tarafından keyfi olarak tutulmasının ne anlama geldiğini kamuoyu, bu güne kadar yaşanan kayıplar ve işkenceler nedeniyle biliyor.

Genel Yayın Yönetmenimiz K. Önder İl derhal serbest bırakılmalıdır.

DEVİRİMCİ EMEK DERGİSİ

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ POLİS TARAFINDAN SOYULDU

1 Mayıs Taksim kutlaması sırasında gözaltına alınan Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticileri yaptıkları basın açıklamasıyla, kendileri gözaltında bulunduğu gece Genç Ekin Sanat Merkezi'nin polis tarafından, kapısı kırılarak basıldığını, Marx, Engels ve Lenin'e ait olan bez posterin duvardan indirilerek yere atıldığını, kitap standının dağıtıldığını, yönetim odasındaki evrakların ve dolapların karıştırıldığını ve faks, dia makinesi ve minolta, porst, 3 adet zenith marka fotoğraf makinasını çaldıklarının anlaşıldığını açıkladılar.

Açıklamada, devrimci sanatın karşısına çıkamayan, ancak sanat faaliyetlerini engelleyebilmek için talancı TC'nin hırsız polisleri aynı mantıkla bu tür kurum ve kuruluşlara yaptıkları hayasız saldırılarını yaygınlaştırıyor denildi.

DİL TARİHTE FAŞİSTLERİ BARINDIRMAYACAĞIZ!

Sınıf savaşımının iyice boyutlanıp bir iç savaşa dönüşmesiyle köşeye sıkışmaya başlayan faşist TC bu savaşa yedek güçleri olan sivil faşistleri de sürerek topyekûn bir saldırıya geçti. Bugüne değin besleyip silahlandırdığı karşı devrimci faşist kitleyi işçilerin memurların öğrencilerin ve de Kürt halkının karşısına çıkarmaya başladı. Faşist TC bundan iki taraflı kazanç içerisinde olacağını hesabını yapıyor. Nedir bu hesaplar? Birinci olarak devrim güçlerini ezmek, ikincisi de yıpratıp iyice teşhir olan yüzünü yenileyip 80 öncesinde yapılan demagojiyi gündeme getirmek istiyor. Sağcılarla solcular çatışıyor diyerek devlet "tarafsız" imajı yaratmaya çalışıyor. Daha önce bu sivil faşistler devlet tarafından Kürdistan'da Kürt halkına karşı kullanıldı. Özel Tim adı altında silahlandırdığı faşistleri Kürt halklarına karşı kullanıyordu. Ve şimdi de Türkiye'de işçilere, memurlara, öğrencilere ve halka karşı kullanmaya başladı.

İstanbul ambarlarda bir işçi faşistler tarafından kurşunlanarak yaralanıyor. Direnişteki Expres Kargo işçilerinin direnişini kırmak amacıyla faşistler çalıştırıldı. İzmir'de direnişteki Expres Kargo işçilerinden üçü faşistler tarafından bıçaklanarak yaralanıyor. Pendik'te direnişteki belediye işçilerine saldırıyor yine bu faşistler. Ankara'daysa işten atılan belediye memurlarına saldıran yine bu faşistler. Nerede yükselen bir muhalefet, nerede direniş orada karşımıza çıkıyor bu faşistler.

Peki ya okullardaki durum çok mu farklı? Yine bu besleme köpekler çıkıyorlar ve saldırmaya başlıyorlar. Marmara, İstanbul, İnönü Üniversiteleri, ve okulumuz Dil Tarih Coğrafya fakültesinde yine faşist devletten aldıkları bir işaretle iplerini kopartmış kuduz köpekler gibi saldırıyorlar faşist çeteler.

Okulumuz Dil Tarih Coğrafya Fakültesinde de saldırdı bu faşist çete. Olayın gelişimine geçmeden önce kısaca okulumuzun genel durumunu anlatalım size. Okulumuz

DTCF faşistlerin yoğun olduğu okullardan birisidir. Yıllardır yapılan yanlış uygulamaların sonucunda örgütlenip palazlanan bu faşistler sık sık devrimci-demokratlara sıradan insanlara yani kısaca kendisinden olmayan herkese saldırırlar. Okulumuzun gündemini önemli ölçüde bu faşist saldırılar kapsamaktadır. Okulumuzun merkezi bir yerde bulunmasından dolayı bir faşist üs haline getirilip diğer okullara yönelik saldırılar için sıçrama tahtası durumuna getirilmeye çalışılıyor.

Çatışmanın çıktığı gün faşistler provokasyon kokan davranışlar içerisine girdiler yine. Kimse kendilerini dikkate almayınca bu kez bir arkadaşımıza sudan sebeplerden dolayı saldırdılar. Bu saldırıya anında yanıt verildi ve faşist çete püskürtüldü. Böyle bir saldırının olabileceği bilindiği halde hazırlık yapılmamıştı. Hazırlıksız bulunduğu için karşı saldırıya geçilmeyip savunmada kaldı. Bunun ne kadar yanlış bir davranış olduğu az sonra görüldü. Toparlanan faşistler ikinci saldırıya geçtiler. Taş sopa ve demir çubukları ile saldıran faşistlere karşılayabilecek yumruklarımızdan başka hiç bir şeyimiz yoktu. Yumruklarımızla karşıladık ellerindeki araçları alıp hak ettikleri dersi verdik onlara. İkinci saldırıdan sonra sloganlarla orta bahçeye geçildi. Bu arada olayı izleyen öğrenciler arasından sürekli saflara katılmalar oluyordu. Orta bahçede toplanıldı. Bizim dayak yiyeceğimizi hesaplayarak ortada gözükmeyen faşist TC'nin kolluk kuvvetleri beslemelerinin cezalandırıldığını görünce beslemelerine yardıma gelmekte gecikmediler. Korumucuları da gelmişti artık kim tutabilirdi bu kez faşistleri? Polisten de güç alarak üçüncü kez saldırmayı denediler. Bir kez daha dövülen faşistler taş ve sopa yağmuru altında çareyi kaçmakta buldular.

Biz ise polisin saldırdığını hesaplayarak Dil binasına girerek kapıları tuttuk. (Burada dil binasının işgal edilmesi gerekirken inisiyatif eksikliğinden dolayı bir işgal

olayı gerçekleşmedi.) Tekrar saldırmayı göze alamayan faşistler çareyi okulu terk etmekte buldular. Çıkarırken de polislerin gözleri önünde bellerindeki silahları gösterip infaz yapacaklarını birkaç kişiyi öldüreceklerini söylüyorlardı. Tabi ki biz açık infazlarda pişmiş olan faşist polislerin müdahale etmesini beklemiyorduk, etmediler de...

Yaklaşık bir saat kadar Dil binasında kaldı. Daha sonra okuldan çıkılarak İnsan Hakları Derneği'ne kadar sessizce yüründü. Saldırı hazırlığı içerisinde olan polis önce beslemelerin halini ve karşılarında kararlı bir kitleyi görünce saldırmaktan cayıp sadece izlemekle yetindi. Saldırıda taş, sopa ve demir çubuk darbeleriyle 8 arkadaşımız yaralandı. Tüm hazırlıksızlığımıza rağmen faşistlerden 15-16 kişi cezalandırıldı.

Bizim en büyük eksikliğimiz böyle bir saldırının yapılabileceğini tahmin ettiğimiz halde hazırlık yapmamamızdır. Oysa okulda milisler şeklinde örgütlenilmiş olsaydı ilk saldırıdan sonra faşistler tamamen imha edilebilirdi. Yaşanan olaylar bir daha gösterdi ki, öğrencilerin birleşmesinin birlikte mücadele etmesinin yolu, daha radikal, sisteme ve faşistlere yönelik eylemlerle gerçekleşiyor. Yoksa reformistlerin dediği gibi akademik sorunları tartışarak değil. Daha öncede belirttik bugün faşistler karşımıza sadece hedef şaşırtmak amacıyla konulmuş birer barikattirler. Geçmişte olduğu gibi mücadele sadece faşistlerle sınırlı kalmayacaktır. Doğrudan hedefe, faşist TC'ye yönelecektir. Devrim dalgasının önüne çıkan tüm barikatlar devrimci şiddet ile dağıtılıp, esas hedefe, devrime doğru kararlı ve sağlam adımlarla yürünecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM,

YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN

MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN HALKLARIN

MÜCADELE BİRLİĞİ!

Ankara DTCF DÖB

GAZİ'DE KATLEDİLENLER MÜCADELEDE YAŞIYOR!

Gazi Mahallesi'nde katledilen Zeynep Poyraz'ın cenazesi Alibeyköy'de yapılan cenaze töreni ile gömüldü Alibeyköy Pir Sultan Abdal Derneği'nin önünden alınarak Gazi Mahallesi'ne götürülmek istenen cenaze jandarma tarafından kaçırılarak Alibeyköy mezarlığına gömüldü. Alibeyköy mezarlığına giden kortejinde Mücadele Birliği Platformu, "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!" pankartı ile yerini aldı. Mezarlık önüne geldiğimizde işbirlikçi ajanlar İşçi Partililer teşhir edilip kortejden atılarak onlara gereken cevap verildi.

Kortej Alibeyköy'e geldiğinde kitlenin önüne geçen Pir Sultan Abdal Derneği Başkanı yürüyüşü durdurmak isteyerek bir konuşma yaptı. Sonuçta kortejden kopma meydana geldi. Buradan kararlı bir tavır olarak Gazi'ye gidilmek istendi bu sırada kortejin yanına gelen İkitelli halkı da MBP pankartının altına girdi. Bu sırada kitlenin önünü kesen askerler kitlenin dağılması yönünde konuşma yaparken MBP "12 Eylülü unutmadık!", "Barikat Aşılacak", "12 Mart, 12 Eylül, İşte Asker İşte Devlet!" sloganı ile askeri teşhir etti. Kitlenin zorlaması sonucu asker barikatları çöktü. Gazi'ye doğru yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Gaziye girilip Cemevinin önüne gelindiğinde devrim savaşçıları için yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor 13 Mart GKB Savaşıyor!", "Faşizme Karşı Silahbaşına!" sloganlarının atıldığı duyuldu, daha sonra kitle marşlar söyleyerek dağıldı.

Bir Leninist

İKİTELLİ'DE ZAMLARA KARŞI EYLEM

Devletin içine girmiş olduğu ekonomik bunalım etkisini toplumun tüm tabakalarında hissettiriyor. Gün geçmiyor ki gıda maddelerine zam yapılmasın. Bu zamlardan en çok etkilenen emekçi halkımız oluyor.

İkitelli'de 05.02.1995 Pazar günü protesto gösterisi mahiyetinde bir basın açıklaması yapıldı. 60 civarında insanın katıldığı basın açıklaması Pazar pazarının başlangıcında yolun "Zama zulme karşı ayağa kalk" pankartı ile kesilmesiyle başladı. Alkışlarla toplanan insanlar "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalk!", "Ya Devrim Ya Ölüm!", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak!" sloganlarını attılar. Basın açıklamasının okunmasından sonra Yaşasın Halkların Mücadele Birliği ve Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği yazılı kuşlamalar yapıldı. Daha sonra insanlar pazarın içine doğru yürüyüşe geçtiler pazarın içinde "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalk!", "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği!" sloganları atıldı. Pazarın sonuna kadar yürüyen topluluk "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak!" sloganını attıktan sonra dağıldı.

SAFLAŞMA NETLEŞİYOR

11 Mart'ta Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi vardı. Emekçi Kadınlar Birliği ve KÇSP'nin yürütmesinin aldığı GOP dağınkılık yaratmak üzere her zaman başvurulan yöntemle İstanbul emniyetince son anda iptal edildi ve Özgürlük Dünyası'nın Abide-i Hürriyet başvurusu kabul edildi. KÇSP son dönemlerdeki tavrına uygun olarak çekildi kitle kendi inisiyatifine bırakıldı. Sendikamızda gözlenirse KÇSP'nin tutumundan pek farklı değildi. Pankart açmaya bile yanaşmadılar. Böylece işçiler ve emekçilerin dağınkılığı burjuvazi ve basının olayı çarpıtmak, anlamını boşaltmak bakımından bu yıl daha bir olayı sahiplenmesiyle sonuçlandı. Miting yaklaşık 3 bin kişinin katılımıyla yapıldı. Pankart açılmadığından gelen arkadaşlarla birbirimizi bulamadık. Diyarbakır yürüyüşünü gerçekleştiren ancak il sınırından geri çevrilen EKB temsilcileriyle ilgili söz hakkı verilmeyince büyük bir grup protesto ederek alanı terk etti.

18 Mart'ta Ankara'da TİS'e çağrı mitingi var. İyi örgütlenmesi gerekiyor. Son dönemde KÇSP yönetimlerine egemen olan ılımlı ve uzlaşmacı tutumun da protestosu anlamına gelmeli bu miting.

TV'lerden 12 Mart akşamı bant halinde bir haber geçiyor. 4 Kahvehane, bir pastane kurşunlanmış, 2 ölü, halk polis karakolunu taşıyor. Protesto büyüyor. Saldırının anlamını bilmek için artık falci olmaya gerek yok. Sivas'ta, M.Ü. Göztepe kampüsünde, daha bir çok yerde tezgâhlanan oyunun bir devamı. Hayatımızın her alanında karşılaştığımız iç içe yaşadığımız ve gittikçe cüretlenen, yoğunlaşan, devletin terör yüzünü açığa vuran olayların bir devamı. Sendikamızın karşısındaki binalarından bize kurt işareti ya-

pan, iğrenç marşlarını pervasızca çalan, asker uğurlarken kudurganlaşan, Göztepe kampüsünün eli satırlı, Sivas'ın eli kanlı kundakçı sermayenin, CIA'nın itleri MHP'li faşistler. Kürdistan'daki vahşetin metro-pollere taşınması, oluşmuş öfke ve isyanın bastı ile, sindirme ile susturulma çabaları. Tüm bu olaylar merkezidir. Devletin uzun süredir oluşturduğu ve uygulamaya geçtiği halka karşı topyekûn saldırı politikasının bir parçasıdır. Önceden planlanmış ve organize saldırılar açık infazlarda, gözaltında kaybetmelerde, faili belli cinayetlerde hep uygulamadadır.

Alevilere yönelik bir saldırıyımsı aldatmacasına gelmeyen halk karakolu taşıyor. Somut olarak bugün olanlar halkı kurşunlayıp elini kolunu sallayarak gidenlerin devletçe korunduğunu haykırıyor.

Gazi mahallesinin elektrik ve telefonları kesiliyor. Yöre basına kapatılıyor. Havada katliam kokusu var. Tedirginiz. Yüreğimiz ağzımızda. Pazartesi gün boyu halk taşlarla sopalarla polise karşı direniyor. Gece ilan edilen sokağa çıkma yasağına kadar ölü sayısı 3 olarak açıklanıyor. Kemalistler, uzlaşmacılar, sermaye sözcüleri sözleşmiş tek bir ağızdan Alevi-sunni çatışması ve birlik beraberlik edebiyatı yapıyor. Devletin halkın karşı karşıya geldiği, halk devlet çatışması gizlenmeye çalışılıyor. Halk çok açık biliyor. Hiçbir devlet görevlisi yöreye sokulmüyor. Ecevit ve Livaneli taşlanıyor. Halk o güzelim sabrıyla biriktirdiği öfkesini direnişiyile destanlaştırıyor. Kürt halkı üzerinde sürdürülen haksız savaşta, devrimcisine yönelen infazlarda, memuruna inen copta, öğrencisini doğrayan satırda yaşadığı devlet terörüyle bugün kendisi de iç içe. Sonuç, 38 ölü, 300'

den fazla yaralı. Sermayenin itleri halkı rastgele tarıyorlar. 1 asker ölüyor. Ülke ayakta. Ankara, İzmir, Bursa diğer il ve ilçelerde protestolar yoğunlaşıyor. Kirli zalim saltanatları tehlikede olanlar Ankara'da halkı dağıttılar halk orada da direndi taş ve sopalarla.

Tüm halk direnişi desteklemek için İstanbul'un çeşitli semtlerinde yoğun gösteriler yaptı. Çağaloğlu, Okmeydanı, İkitelli, 1 Mayıs, Dudullu, Ümraniye, Sarıgazi, Kartal, Maltepe, Tuzla, Avcılar, Çağlayan, Bahçelievler, Alibeyköy, Gazi mahallesi direnişini selamladı. Cadde-ler devrim sloganlarıyla sarsıldı. Sloganlar devrim özlemiyle sözleşti. "Venseremos, Yaşasın Devrim!, Yaşasın Sosyalizm!, Faşist Diktatörlüğü Akıttığı Kanda Boğacağız!" diye sözleşti emek. Sokağa çıkma yasağına rağmen, barikatlar terk edilmedi.

14 Mart Salı günü DİSK genel merkezindeyiz. Demokrasi Platformu ve yerel örgütlenmelerin temsilcileri ayrı ayrı toplantılarda. İş durdurma kararı bekliyoruz. Kuşatmanın kaldırılması yaralıların tedavisi gerekiyor. İHD'den cenazesi olan bir arkadaş gelmiş. Kayın babasıymış. Ölen sadece omzundan yaralanmış ve nasıl öldüğünü aklı almıyor. Ailenin izni alınmadan otopsiye alınmış bu yetmiyormuş gibi organlarına da el koymuşlar. Cenazelerin toplu alınması ve kitlelerle gömülmesi için bir komiteye gerek var. Toplu gömülmelere göz yummayacakları açık.

Gazi mahallesinin oluşturduğu halk komitesi geliyor. Tutuklanma korkusuyla hastanelere gidemeyen çok sayıda yaralı var. Komitedeki genç kız saatler süren toplantılara isyan ediyor. "Orda kan durmuyor, zaman geçiyor, acil yardım götürül-

meli, bu kadar uzun konuşacak ne var yapılacak olan çok açık değil mi?" DP toplantısı bitiyor sözcü yerel örgütlenmelerin toplantısında bir komite oluşturulduğunu ve vali/emniyet müdürü ve askeri yetkililerle görüşüleceğini söylüyor. Oluşturulan komitede Livaneli gibi yaldızlı isimleri de koymuşlar. Radikal çevreler itiraz ediyor. Böyle maskaralık olmaz!" Biz diyoruz ki, Türk-İş, DİSK ve KÇSP'nin gücü yoksa kimin var kitle ile gidin ve bu ablukayı kaldırtın.

Sevgili işçi ve emekçi yoldaşlar, sendikalarınız güçleri ve yetkileri olmadıklarını söylediler. Uzlaştırmaktan söz ettiler. Emek cephesi halkın yanında değil, efendilerinin kaygısındaydılar.

Genç kız şaşkın, solculuk adına keskin söylemlerle aramızda dolaşan bu ikiyüzlü sermaye uşaklarının tavırlarını izliyor. "Devrimcilik bu mu?" diyor. "Yok yavrum" diyorum. "bunlar sol görünüp sağ vuranlar, bunlar dost görünüp düşman olanlar! Senin devrimcin iki gündür seninle aynı safta, taşla, sopayla direnendi. Onları bir daha kaybetme. Akla karanın ayrıştığı bu günü hiç unutma!"

15 Mart Çarşamba, GOP Eğitim-İş'leşen Eğitim-Sen'deyiz. DP platformu dönüyor. Devlet yetkilileriyle görüşmemişler. Sermaye kendi köpeklerine ehemmiyet vermemiş. Onca âciliyetin içinde 2 günü boşa geçiriyoruz. Bir arkadaş artık dayanamıyor. "Sizin Kozakçıoğlu'ndan, Menzir'den ne farkınız var? Haydi arkadaşlar cenazeleri almaya!.." diyor. Bir de alınganlar ki sorma... Arkadaşa saldırıyorlar haklı diyoruz. İstemiye istemiye takılıp topluluğa Alibeyköy'e geliyorlar. Her adımda zorakilik ve isteksizlikleri ortada. Önde radikal gruplar var kitleyi hep onlardan ayrı tutma çabası içindeler. Bu aşağılık revizyonist ve uzlaşmacılar yüzünden

devrime ulaşamadık yıllar boyu. Halkın acısı, yoksulluğu üzerinde kanlı, adaletsiz düzenin koruyucuları oldular yıllar boyu. Fanatik diyorlar halkı uğruna canını koyalara. Ben de onlara burjuva fanatikleri diyorum. Kana ve haksızlığa fanatikçe bağlı olanlar, köle onlar, güzelliğe, gelişmeye inançsız. "Bizi devrimcilerimizle korkutamazsınız", "Bizi devrimcilerimizden koparamazsınız" diyoruz. Bu tartışmalar 2 cenazenin kaldırılmasından hemen sonra yoğunlaşıyor. Kortejden pankartlarını alarak ayrılıyorlar. Büyük çoğunluk kaıyor. Kararlı ve direngen bir kitle ile gazi mahallesi önüne yürünüyor. Kitle barikatları aşıyor. Halkla devrimcisi kucaklaşıyor. "Gazi Halkı Yalnız Değilsiniz!" diyoruz. Halk "Gazi Halkı Yalnız Değildir!" diye cevap veriyor.

1 Mayıs mahallesinden haber geliyor, 4 kişi polisin açtığı ateş sonucunda katledilmiş. Kitle daha bir öfkeli "1 Mayıs ve Gazi'nin Hesabı Sorulacak" Tüm Türkiye halkları kortejde. Kürtçe ve Türkçe sloganlar birbirine karışıyor. "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganlarıyla selamlaşıyoruz tek bir yürek. Ordu kordonu içinde zafer şarkılarıyla geçiyoruz. "Devrimciler Ölmez!, Bir Gider Bin Geliriz!" Cemevi ve barikat önünde bu halkla sınımsız beraberlik, coşku gözyaşlarına dönüşüyor. Devrimde düşenler için saygı duruşu yapılıyor ve ant içiliyor. Sloganlarla zafer yürüyüşü tüm sokaklarda halkla kucaklaşıyor. Bu ne Kürt, ne Türk, ne Alevi, ne Sunni çatışması. Bu devletin ordu, polis, özel tim, MHP ve diğer tüm kurumlarıyla örgütlediği faşizme karşı direnen yoksul halk, işçi-emekçi, öğrencinin sınıf savaşı, bu devrime doğru evrilmenin sancıları. Bu bir iç savaş! Devrim ve karşı-devrim safları keskinleşiyor. Gazi direnişini selamlıyoruz. Yorgun ama mutlu vedalaşıyoruz. Ve "Kurşun elle tu-

zulmaz!" diyoruz. "Bul Devrimcini Örgütlü Ol!" "Kayıp Verme, Kayıp Verdir!" "Silahlan!"

16 Mart, 1 Mayıs mahallesinde sokağa çıkma yasağı sürüyor. 3 cenaze morgdan alındı toprağa verilecek. "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Kahrolsun MİT, CIA, Konr-gerilla!", "MHP'nin İpleri Sermayenin Elinde!", "Sustukça Sıra Sana Gelecek!" sloganlarıyla 3 can toprağa verildi.

KÇSP, 18.03.95 mitingini iptal kararı veriyor. Sermayenin uşakları saflarını bir defa daha gösterdiler.

Sevgili işçi ve emekçi yoldaş, bunlar senin öz örgütlerin değil, sana yabancılaşmış, senin üzerinde güç olmuşlar. Daha ne kadar göz yumacaksın onlara! Sen kendini örgütsüz say. Senin onurlu tavır koymanın önünü kapadılar. Ağzını bağladılar.

Sustukça sen, bu hep böyle olacak

İşçi ve emekçi yoldaş onurlu savaşımına sahip çık!

Geleceğini al o öpülesi ellerine
Gerek Demokrasi Platformu, gerekse KÇSP'nin tutumları bize sürpriz olmadı. Tüm örgütlenmelerin içinde bizi sizden uzak tutmaya çalışanlar, bu uzlaşmacı revizyonistlerdir. Kolay sendikacılıktan yana devrim perspektifinden uzak, emek örgütlerinde; emeğe ihanet eden bu iki yüzlü alçakların safları senin safin değildir!

Ey halkım günlerdir senin için dökülen timsah gözyaşlarına kanma! Seni kurşun yağmuruna tutan polise tetiği çektiren sermayenin devletidir.

Kurşunu Elle Tutamazsın, Örgütlen! Karşı devrime karşı, devrim saflarında mücadele ver. Gerçek demokrasi için, insanlığın için bu onurlu direnişe sahip çık! Yaygınlaştı!

Bir Devrimci Emek Okuru

ÇEÇENYA NOTLARI

Partimizin Merkez Komitesi benden, Çeçenya'nın başkenti Grozni'ye gıda ve ilaç yardımımızı götürmemi ve ihtiyacı olanlara teslim etmemi istedi.

Yeltsin rejiminin "reform"ları Rusya'daki işçileri son derece yoksullaştırmış olmasına rağmen, 40 milyon rublelik ilaç ve 10 bin ekmek toplamayı başaramıştık. Grozni'ye ayrıca, komünist gazeteler Molnyave Veçernye Leningrad'dan 15 bin nüsha götürdük.

Rus ordusunun Mazdok'taki komuta merkezine ulaştığımızda, Yeltsin karşıtı subaylarla temas kurduk. Emirlerine rağmen, bu subaylar yardım kamyonumuzu Grozni'ye gitmekte olan bir konvoyu dahil ettiler.

Grozni'ye yaklaştığımız bir sırada konvoyumuz roket saldırısına uğradı. Bazı araçlar tahrip olduysa da bizim kamyonumuz isabet almadı. Geceyi şehrin yakınlarında geçirdik. Şafak sökerken, araçlarımızdan birinde dalgalanan kızıl Sovyet bayrağıyla çarpışmaların sürdüğü yere doğru yola çıktık.

Grozni'ye girdiğimizde aç ve üşüyen insanlarla karşılaştık. Isı sıfırın altındaydı ve bu insanların ne yiyecekleri ne de barınakları vardı. Otomobil ve kamyonumuzun önünde yardım malzemeleri için kuyruğa girdiler. Kısa sürede sayıları 6000'i buldu. İki kuyruk yapmıştık; biri çalışma yaşındaki yetişkinler için, diğeri ise çocuklar, yaşlılar ve Büyük Yurtsever Savaş (İkinci Dünya Savaşı) gazileri için. Ekmek, giysi ve ilacın yanında, komünist gazetelerimizi de dağıttık.

Bir askeri birlik yanımızdan geçerken subaylardan biri durdu ve benim kim olduğumu sordu. "Volga'dan bir halk temsilcisiyim" diye cevap verdim. Subay aracımızdaki Sovyet bayrağına bakarak gülümsedi. Babasının bu bayrak uğruna savaştığını ve kendisinin de

bu bayrağı savunmaya and içtiğini söyledi. Ardından askerler kızıl bayrak onuruna silahlarını ateşlediler.

Subaya, "Lütfen henüz üç aydır orduda olan bu gencecik askerlere iyi bakın. Bu savaşta öldürülmesinler. Ve sizler de Çeçenleri öldürmeyin" dedim.

Grozni'de Rus subaylarıyla bir toplantı düzenleyip onlara "Grozni'de insanları kim öldürüyor?" diye sordum. Bana şunları söylediler: "Biz savaşmıyoruz. İnsanları öldürenler, yüksek ücretler alan ve Yeltsin'e sadık olan Özel İçişleri Bakanlığı birlikleri. Ekim 1993'te parlamento binası katliamını gerçekleştirenler de bunlardı." Bu özel birlikleri finanse etmek için ordunun fonlarından kesinti yapılmış. Ben de subaylara, emekçilerin iktidarını, Sovyet iktidarını restore etmek için bize katılmaları gerektiğini söyledim.

Yardımanın dağıtımı sırasında, Rusya'da akrabası bulunan insanlardan en az 1000 mektup topladım. Askerlerden de bize mektuplarını verenler vardı, ordu, ailelerine mektup yazmalarına izin vermiyordu.

Bir subay beni şehirde süren çarpışmaları görmeye davet etti. Her yerde yanmış ve parçalanmış cesetler vardı, hem Çeçen hem de Rus askerlerinin cesetleri.

Bir tarafını Çeçen güçlerinin öbür tarafını ise Rus birliklerinin tuttuğu bir cadde üzerindeydik. Yanımda bin tane Molnya gazetesi vardı. Bu gazeteleri savaşçılara dağıtacağım dedim. Yanımdaki subay ise benim deli olduğumu söyledi.

Önce Çeçenlerin tarafına gittim. Herkesle tek tek tokalaştım ve onlara gazetelerimizi verdim. Burada yalnız Çeçenler değil, çeşitli milliyetlerden savaşçılar vardı. Onlardan ben karşı tarafta Rus asker-

lerine gazete dağıtırken ateş açmalarını istedim. "Ateş etmeyiz, çünkü Molnya ve RKİP de Yeltsin'e karşı savaşıyor" dediler.

Sonraki gün Mozdak'taki hastaneyi ziyaret ettim. Donanımsızlıktan dolayı bütün yaralılara bakılmıyordu. Morgta 450 ceset saydım. Subaylardan, bizim şehrimizden olan cesetleri bize vermelerini rica ettiysem de reddettiler. Yine de Belokovalı bir askerinin cesedyle döndük.

Sözüm ona demokrat medyada Çeçenya delegasyonumuza ilişkin tek kelime haber çıkmadı.

Belokova'da Çeçenya'da ölen askerler için bir anma toplantısı düzenlenmişti. Ordudan bir konuşmacı onların vatanımız için öldüklerini söyledi. Toplantıda ben de konuştum. Ölenlerin vatanımız için ölmediklerini, vatan haini Yeltsin'in yönettiği bir katiller rejimi için öldüklerini söyledim. Sosyalizm ve Sovyetler Birliği restore edilmedikçe bunun gibi daha çok savaşlar olacak.

Geçen yaz partimizin ABD askerleriyle Yeltsin'in ordusunun ortaklaşa düzenledikleri tatbikatı protesto etmek üzere Tomsk'a gönderdiği delegasyonda yer aldım. Amerikalı bir subaya "Rus askerlerini kendi halklarını katletmeleri için eğitiyorsunuz." demiştim.

İşçi sınıfı güçleriyle komünist güçleri âcilen birleştirmemiz gerekiyor, ancak böylelikle Yeltsin rejimini yıkıp sosyalizmi restore edebilir, bu savaşlara son verebiliriz.

Anatoli Kalaşnikov*

* Anatoli Kalaşnikov, SSCB Yüksek Sovyetinde Volga bölge temsilcisi olarak bulundu. Bugün Rusya Komünist İşçi Partisi Merkez Komite üyesi ve Belokova'nın İşçileri hareketinin başkanıdır. Bu notlar, Amerika'da yayınlanan haftalık sosyalist gazete Workers World'un Rusya muhabiri Bill Doares'in Kalaşnikov'la yaptığı bir söyleşiden derlenmiştir. (Workers World, 30 Mart 1995)

SOVYET SUBAYLARINDAN ASKERLERE ÇAĞRI ÇEÇENYA'YA KARŞI SAVAŞMAYIN

Eski Sovyetler Birliği'nin halen görevde olan ya da emekli olmuş subaylarının örgütlü olduğu SSCB Subayları Birliği, eski Sovyet ordusunun halen Çeçenya'da savaşılan askerlerine yönelik bir çağrı yayınladı. Newyork'ta yayınlanan haftalık sosyalist gazete Workers World, bu çağrıdan parçalar yayınladı. Gazetenin 16 Şubat 1995 tarihli sayısından çevirerek sunuyoruz:

Amerikan yanlısı Yetlsin rejimi, Kafkaslarda iç savaşlar kışkırtmaya çalışıyor. Amacı halkların dikkatini kendi durumlarından başka yerlere çekmek ve bugünkü rejimin anayurdumuzda kapitalizmi kurmaya kalkışarak yarattığı felaketi gözlerden saklamaktır.

Eski SSCB'nin ve komşumuz Çin Halk Cumhuriyeti'nin toprakları üzerinde bir üçüncü dünya savaşına hazırlanıldığı gerçeğini görmezden gelemeyiz.

Kremlin kliği eski Sovyet ordusunu -şimdiki Rus ordusu- tasfiye etmek için elinden gelen her şeyi yaptı; malzemelerini yeni teknolojilerini, stratejik sırlarını sattı. Bütün teknoloji ve silahlar daça, araba, dış bankalardaki hesaplar ve başka ülkelerdeki yazlık evler karşılığında yabancılara satılmaya devam ediliyor.

Bu tuzağa düşen bazı subaylar, anayurda bağlılık antlarına ihanet ettiler. Silahlı kuvvetlerin "Amerikanlaşmasını" ve bugün ve gelecekte emperyalizm için ölümüne kullanılmasını kabul ettiler.

Ordu yönetimi, Çeçenya'daki savaşın nedeninin Rusya'nın çıkarlarını korumaktaki "gücünü" ABD'ye göstermek olduğunu söyledi.

Gerçek şu ki, Rus halkı için "Çeçen Sorunu" diye bir sorun yoktu. Varolan bütün çelişkiler, tıpkı Sovyet döneminde olduğu gibi, tartışma ve anlaşma yoluyla çözüme kavuşturulabilir. Rusya'nın ABD ve Batı Avrupa petrol kartellerine Çeçen halkı karşısındaki gücünü "göstermek" gibi bir ihtiyaçları yoktur.

Yeltsin kliği hiçbir sorunu barışçıl araçlarla çözme niyetinde değildir. Denizaşırı efendilerinin ve yeni dünya düzeninin planlarını gerçekleştirebilmek için onların daha fazla toprak ve petrol gasp etmeye, daha fazla kan dökmeye ihtiyacı var. Bu ise yal-

nızca çok uluslu şirketlerin karlarına hizmet edecektir.

Yoldaş subaylar ve askerler: Para için savaşma ve öldürme ahlakının insanlık önünde, ana babalarınızın ve çocuklarınızın önünde mantıklı bir savunusu olamaz.

Sizleri, SSCB subayları Birliği'nin ahlaki ve yurtsever idealleri etrafında birleşmeye çağırıyoruz. SSCB Subayları Birliği, gelecekteki Halkların Kızıl Ordusu'nun tohumu ve çekirdeğidir.

Sizleri, masum insanların öldürülmesi anlamına gelecek her türlü planı sabote etmeye çağırıyoruz. Sizlerin gerçek düşmanı olmayan kardeşlerinizi vurmayın. Bunun sorumluluğu Kremlinli provokatörlerin omuzlarında kalsın!

Rus halkının emperyalizm yararına Kafkaslarda ki kardeşlerimizle savaştırılmasına hayır!

Yaşasın İşçilerin Kızı Ordu'su!

SSCB Subayları Birliği
Kuzey Kafkasya Şubesi

Devrimci Emek Kitap Dizisi

1 - DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

DEMOKRATİK HALK İKTİDARI

2 - TKEP/LENİNİST BELGELER

3 - MARKSİZM VE İÇ SAVAŞ

4 - SINIF SAVAŞINDA ZORUN ROLÜ

5 - DEVRİMİ NASIL ÖRGÜTLEMELİYİZ
(Çıkacak)

6 - YENİ SOL HAREKETİN ELEŞTİRİSİ
(Çıkacak)

Kitap isteklerini adresimize veya telefonumuza bildirebilirsiniz.

KÜBA, DEVİRİM ve ÖNDERLİK*

ABD emperyalizminin Küba üzerindeki baskıları arttıkça yaşamın tüm alanlarından hep daha fazla sayıda insan onu savunmak üzere harekete geçiyor. Niçin? Çünkü Küba dünya hakları için büyük bir esin kaynağı olmuştur. Yoksulluk ve sömürü Latin Amerika'nın ezilen kitlelerini ve ABD'deki şehirleri sürekli öğütürken, Küba bütün toplumsal ve ekonomik alanlarda sürekli yükselen gelişme düzeylerine ulaşmıştır.

Küba'yla ilişkilerin normalleştirilmesi ve uygulanan ablukanın şartsız olarak kaldırılması taleplerini yükseltmek âcil görevidir. Bu, geniş bir birliğin temeli olabilir. Ancak Küba devriminin temellerini uzlaşmalara açabilecek güçlere karşı tedbirli olmak gerekir. Koşulların baskısı altındaki Küba hükümeti, sosyalist inşayı şimdilik kesintiye uğratabilir. Ama ABD'de, Küba'nın sosyalizm ve devrimci önderlik hakkı savunulmalıdır.

Bu hareketi örgütlerken öncelikle Küba'nın savunulmasını bu denli yaşamsal kılan kazanımların temeli olan şeyi gözden kaçırmamak önemlidir: Bu, Fidel Castro ve yoldaşlarının önderliğinde 35 yıl önce gerçekleştirilen devrimdir. Bu önderlik, savunulmaya değer her şeyin yaşatılmasında kararlı olagelmıştır.

"YARIKÜRENİN UMUDU"

Fidel Castro'nun önderliğindeki asiler ordusunun 1 Ocak 1959'da iktidarı ele geçirmesinden sonra, Küba geniş kitleler tarafından "yarıkürenin umudu" olarak tanındı.

Devrim, Latin Amerika'daki en nefret edilen diktatörlerden biri olan Fulgencio Batista'ya devirdi. ABD'nin türettiği bir yaratık olan Batista, adayı ABD'li şeker şirketleri, madencilik şirketleri, gayrimenkul kralları, otel sahipleri, gansterler ve pezevenklerin cenneti haline getirmek için bir terör aygıtı oluşturdu.

Küba'da devrimle darmadağın olan katil çetelerinin havaalanına koşmaları, her yerde devrimci ve an-

ti-emperyalist harekete güç vermiştir.

Ve bütün dünya kısa zamanda gördü ki, bu yaşananlar sadece yeni bir burjuva reform hareketinin görüntüleri değildi. Kısa bir süre içinde kiralar yüzde 50 oranında düştü, köylülerin büyük toprak sahipleri tarafından topraklarından kovulmaları dönemi sona erdi.

Plajlar halk kitlelerine açıldı. Irkçılık yasaklandı. Bir toprak reformu yasası hazırlanarak yürürlüğe sokuldu. Bu yasayla hem Amerikan şirketlerinin hem de Kübalı büyük toprak sahiplerinin toprak sahibi olmalarına sınırlamalar getirildi.

Washington çıldırmıştı. Toprak reformu yasasının çıkmasından neredeyse bir hafta sonra küçük CIA uçakları şeker kamışı tarlalarını bombalayıp yakmaya başladı. ABD, Küba için yaşamsal önemde olan şeker ihracını sınırlama tehdidinde bulundu.

Devrimci önderlik bu sabotaj ve gözdağlarına nasıl karşılık verdi?

Devrimin şiddetini daha da yaygınlaştırarak...

Hepsi de ABD malı olan petrol rafinerileri, elektrik santralleri ve telefon şirketi kamulaştırıldı. 36 Amerikan petrol şirketi de aynı akıbete uğradı.

En büyük 383 sanayi işletmesi ve bütün bankalara el kondu.

Küba ABD tehditlerini savuşturdu ve SSCB ile ticari ilişkilere girdi. Sovyetler Birliği yıllık 700 bin ton Küba şeker karşılığında petrol, makine ve başka mallar verecekti. Çin de Küba'dan büyük miktarlarda mal aldı.

Küba sosyalist kampla ilişkileri geliştirdi ve bütün dünyadaki ulusal kurtuluş mücadelelerinin de bir savunucusu ve destekleyicisi oldu.

Küba önderliği kukla Batista ordusunun ve polisinin yerine halk iktidarı organlarını getirdi: Ulusal Devrimci Milisler ve Devrimi Savunma Komiteleri.

Fakat kitleler yalnızca silahla donatılmış değillerdi. Önderlik kitlelerle arasında kopmaz bağlar kurdu ve onları aynı zamanda devrimci bilinçle de donattı.

Yüzbinlerce kişiyi bir araya getiren yürüyüşler, günlük olaylardı -bugün de öyle.- Daha yakın zamanlara kadar Sierra Maestra dağlarında olan Fidel ve öteki önderler şimdi devrimin gidişatı üzerine doğrudan kitlelere hitaben konuşuyorlardı.

Domuzlar Körfezi müdahalesi ve füze krizi gibi daha sonra gelen kriz dönemlerinde, önderlik durumu açıklıyor ve emperyalizme karşı halkın desteğini alıyordu.

DEVİRİMİN KAZANIMLARI

Eski iktidarın yıkılışının ardından, ekonomik ve

sosyal kazanımlar hızla gerçekleşti.

Eğitim Yılı ilan edilen 1960'ta, gönüllü öğretmenler 700 bin yetişkine okuma-yazma öğretti. Bu, Küba'nın kısa sürede Latin Amerika'nın en yüksek okur-yazar oranına sahip ülkesi olmasını sağladı.

İşçi ve köylü çocukları tıp okullarına gönderildi. Kırsal bölgeler ilk kez sağlık hizmetleri ile tanışıyor.

Küba Kadınlar Federasyonu kuruldu. Sendika üyeliği yaygınlaştı. Katılımın artık bir hak olduğu, kültür ve spor, gelişme gösterdi.

Yılın dokuz ayını işsiz geçirmeye alışmış 400 bin şeker kamışı işçisi tam günlük işgücüne aktarıldı. Ve saire...

Devrim öyle kazanımlar elde etti ki, emperyalizmden bağımsız olmak isteyen ezilen ülkelerin çoğu Kübalı doktorların, eğitimcilerin ve teknisyenlerin peşine düştü. Bu ülkeler, gerçek hedefi onların kaynaklarını ve emek güçlerini sömürmek olan emperyalizmden asla ede edemeyecekleri yardımları Küba'dan sağladılar.

ABD ticaret ambargosuna, Guantanamo'daki

ABD deniz üssüne, ** CIA'nin süreklilik arz eden girişimlerine ve politik yalıtma çabalarına karşın devrimin daha ilk günlerinden itibaren kazanımların sürekliliği sağlandı.

SSCB'NİN ÇÖKÜŞÜ VE ABLUKA

Gorbaçov önderliğinin gelişile Sovyetler Birliği, ABD'ye bir rüşvet olarak Küba'yla ilişkilerini gerilettili. Ve işte bundan sonra, sağlam bir doğrultuda bulunan Küba ekonomisi ciddi biçimde sendelemeye başladı.

Yeltsin'in burjuva karşı-devrimci zaferiyle Küba ekonomisi daha da büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı. Bu karşı-devrimci zaferle zamandaş bir biçimde ABD de Küba'ya -zaten uygulanmakta olduğu- ambargoyu Toricelli yasası ve başka araçlarla daha da yaygınlaştırmaya başladı.

Ekonomik ambargo gerçekten de Küba'nın politik olarak abluka altına alınması anlamına geliyor. Bu ambargo Küba'yı çok büyük zorluklarla karşı karşıya getiren bir savaş biçimidir.

Buradaki (ABD-çn.) tekelci medya ne zaman Küba'nın ekonomik zorluklarını ele alsın, bunların nedeninin sosyalist ekonomi olduğunu ilan ediyor. Ama gerçekte, bunun tam tersi doğrudur. Küba'nın sorunları, ABD emperyalizmi tarafından gerekli kaynaklarından yoksun bırakılan sosyalist inşanın geçici olarak askıda kalmasından doğmaktadır. Küba'daki zorluklar sosyalizmden değil, tersine sosyalist gelişmenin kesintiye uğramasından kaynaklanmaktadır. Ve sosyalist inşayı ilerletmekten alıkoyan da ABD ablukasıdır.

Sosyalist gelişimi içinde Küba, en büyük zorluklar karşısında kendisini kanıtlamıştır. Ambargo olmasa bile, yüzyıllar boyunca sömürgecilik ve emperyalizm tarafından geri bırakılmış küçük bir tarım ülkesi için sosyalist inşaya girişmek zaten zor bir şeydir.

Ama abluka sosyalist gelişmenin üzerinde dayanılmaz bir yük yine de.

Küba önderliği, hükümeti dolara izin vermeye, yabancı yatırım ve turizm için çağrı yapmaya ve başka geri adımları atmaya ambargonun zorladığını açıkça söyledi. Ve kuşkusuz mülteci krizi de bütünüyle ambargonun bir sonucuydu.

Washington'u ambargoyu kaldırmaya zorlamak, Küba'yı savunma hareketinin temel politik görevidir. Bu görevin yerine getirilmesi için mümkün olan en geniş birlik sağlanmalıdır.

DEVİRİMCİ ÖNDERLİK

ABD egemen sınıfı içerisinde birçok unsur, ambar-

gonun kalkması beklentisini Küba'nın devrimci önderliğinin altını oymak için bir araç olarak kullanmak istiyor.

Bu unsurlar Küba devrimine karşı Wall Street'le aynı düşmanlığı beslerler. Onlar da zorbadır ve yöntemleri ticaret umudunu olta gibi sallandırarak Küba'da devrimci rejimi yıkmak ve sosyalizmi tasfiye etmektir.

Bunların istediği, eğer Küba halkı devrimi tasfiye eder ve devrimci önderliğinden vazgeçerse ambargoyu kaldıracaklarını söyleyerek Kübalıları birbirine düşürmektedir. "İnsan hakları" ve "demokrasi" kişileri altında emperyalistlerin yapmak istedikleri kendi iradelerini küba devrimine kabul ettirmektir. Buna karşı yapılması gereken işse, ekonomik ve politik ablukaya şartsız ve tümden son verilmesi için mücadele etmektir.

Küba'yı gerçekten savunmak için böyle oyunları teşhir etmek ve yanlış düşünceleri çürütmek gerekiyor. Kübalı kitleler, kendi devrimci demokrasilerine sahiptirler. Her tarafa yayılmış bulunan Devrimi Savunma Komiteleri ve Halk İktidarı Meclisi bu demokrasinin araçları.

Emperyalistlerin neden bütün güçlerini şimdiki önderliğin gitmesine yoğunlaştırdıklarını anlamak zor değildir. Küba başkanı Fidel Castro, Angola'da düşen Kübalı başkanı Fidel Castro, Angola'da düşen Kübalı başkanı Fidel Castro, Angola'da düşen Kübalı askerler anısına 7 aralık 1989'da yaptığı ve "Ya Sosyalizm, Ya Ölüm" başlığını taşıyan konuşmasında, devrimci bir perspektifle her şeyi ortaya koyuyordu. Söylediklerinden bazı bölümler aktarıyoruz.

"Küba'da, halkımız meşru ve kahramanca bir mücadeleyle sosyalist toplumu yaratmıştır. Devrimimizi yıkmaya uğraşan dünyanın en güçlü imparatorluğu karşısında 30 yıldır ayakta kalmamız bizim politik ve moral gücümüzün kanıtıdır.

"Biz ülke yönetiminde bulunanlar, sorumluluk konularıyla ilk kez karşılaşan beceriksiz yeni yetmeler topluluğu değiliz. Bizler anti-emperyalist savaşın safından geliyoruz; Mella ve Güterras'ı izleyen, Moca-da'ya saldıran ve Granma'yla gelen, Sierra Maestra'da, yeraltı mücadelesinde ve Domuzlar Körfezi'nde savaşan, ekim füze kriziyle yıkılmayan; emperyalist saldırı karşısında 30 yıl ayakta kalan; büyük çalışma kahramanlıkları gösteren ve entemasyonalist görevleri başarıyla yerine getiren saflardan geliyoruz.

"Üç kuşaktan Kübalı kadın ve erkekler bizim savaşçı partimizde, öncü gençlik örgütümüzde, güçlü kitle örgütlerimizde, muzaffer Silahlı Devrimci Kuvvetlerimiz-

de ve İçişleri Bakanlığımızda hem üyelerdir, hem de görev ve sorumluluk almaktadırlar.

"Küba'da devrim, sosyalizm ve ulusal bağımsızlık çözümler biçiminde birbirine bağlıdır.

"Bugünkü varlığımızı, her şeyimizi devrim ve sosyalizme borçluyuz. Küba kapitalizme dönecek olsaydı, bağımsızlığımızı sonsuza kadar kaybederdik."

SINIF İKTİDARININ EL DEĞİŞTİRMESİ

Emperyalistlerin susturmaya çalıştıkları ses, işte budur.

Fidel Castro ve yoldaşlarının -Küba için devrimci bir perspektife dayanan- önderliği, devrim ile kapitalist restorasyon arasında bir set olarak durmaktadır.

SSCB ve Doğu Avrupa'nın deneyimi göstermektedir ki, uyanık bir işçi sınıfı ile sıkı bağlar kurarak işleyen kararlı bir önderlik olmadan, emperyalizmin yoğun ve uzun süreli ekonomik, askeri ve politik baskısıyla bir işçi devletinin altı oyulabilmektedir.

Küba'da bu olmamıştır. Küba devrimi sapasağlam ayakta kalmıştır., çünkü şimdiki önderlik emperyalist karşı-devrime karşı uzlaşmaz bir tavır içindedir ve kitlelerle de en elverişsiz koşullar altında bile kopmaz bağlar kurmuştur.

ABLUKAYI KALDIRIN

Küba'yı "yarıkürenin umudu" yapan her şey Batista'nın silahlı güçlerinin dağıtılması, emperyalistlerin ve yerel kapitalistlerin ellerindekilerin kamulaştırılması, köylülerle ittifak halindeki işçilere dayanan bir devletin kurulması ve sosyalist inşanın başlatılması ile gerçekleşebilmiştir.

İktidarın devrimci yollarla emperyalist-kapitalist egemen sınıftan işçilere geçişi, Küba'nın bağımsızlığının ve kitlelerce yararlanılan bütün politik, sosyal ve ekonomik kazanımların temelinde yatan olaydır.

Küba halkını ablukadan ve kendi yollarında ilerlemeye devam etmelerinin önündeki bütün engellerden kurtarmak için verilen mücadele sürüyor. Küba hala yarıkürenin umududur ve dünyanın bütün işçileri ve ezilenleri için bir ışıktır.

Fred GOLDSTEIN

«Cuba the revelation and leadership» Liberation and Marxism, kış 1994-1995, Sayı 24

**Guantanamo, Küba sınırları içerisinde bulunmakta birlikte devrim öncesinde uzun bir süreliğine ABD tarafından kiralanmış bir yerdir. Halen ABD'nin elindedir. (Çevirenin notu.)

YA KAPİTALİZM YA SOSYALİZM ÜÇÜNCÜ YOL YOKTU!

Aşağıda çevirisini sunduğumuz Cezayir konulu yazı, New York'ta yayınlanan üç aylık sosyalist teori dergisi *Liberation and Marxism*'in Aralık ayında çıkan Kış 1994 sayısında yer aldı. *Liberation and Marxism*, WWP'nin (*Workers World Party - İşçi Dünyası Partisi*) merkezi teorik yayınıdır. WWP, ABD'de 1950'li yılların sonlarından beri sosyalizm mücadelesi yürüten yasal bir partidir. Aşağıdaki yazının başlığı da tarafımızdan değiştirilmiştir.

Bundan kırk yıl önce 1 Kasım günü Cezayir halkı Fransız sömürgeciliğine karşı sekiz yıl sürecek ve zaferle sonuçlanacak kahramanca bir savaş başlatmıştı. Bugünlerde Cezayir'den yine savaş haberleri geliyor, fakat bu kez ne sınıfsal ne de ulusal bir perspektif yok.

Şöyle biraz gerilere gidip Cezayir devrimine bir bakmak, bugün olup bitenlerin anlaşılmasına yardımcı olacaktır.

1950'li ve '60'lı yıllar, bütün dünyada, uzun yıllar sömürgeci boyunduruk altında yaşamış halkları ayağa kaldıran bir devrimci kabarışın yılları oldu. Ancak elde ettiği saygınlık ve dünya yoksullarına verdiği heyecan yönünden pek az başkaldırı Cezayir'inki ile boy ölçüşebilir.

Cezayirlilerin özgürlük savaşına girmek için pek çok nedenleri vardı.

Emperyalistler, sömürgeci dönemin, acımasız olmakla birlikte, birçok "geri kalmış bölge"nin gelişmesini sağlayan bir dönem olduğunu öne sürerler. Bu katıksız bir masaldır. Fransa 1830'da Cezayir'i ele geçirdiğinde oradaki eğitim düzeyi Fransa'dakinden daha yüksekti. (John Ruedy, "Modern Algeria, the Origins and Development of a Nation") Fakat bu durum kısa sürede değişti. 130 yıllık işgal boyunca Paris, Cezayirlilerin hem sosyal hem ekonomik yaşamlarını talana uğratarak ülkeyi yoksullaştırdı.

Cezayir "Fransa'nın bir parçası" ilan edildi ve ülkenin en güzel yerlerine bir milyon Fransız yerleşimci gönderildi.

1954 ile 1962 yılları arasında Ulusal Kurtuluş

Cephesi (FLN) önderliğinde bütün bir Cezayir toplumu baş kaldırarak ağır silahlarla donatılmış Fransız birliklerine karşı sopa, taş, el yapımı patlayıcılar ve bulabildikleri her türlü silahla savaştılar.

BİR MİLYON ŞEHİDİN ÜLKESİ

Fransa, halk ayaklanmasını bastırmak amacıyla yarım milyon asker kullandı. Bu askerler bütün köyleri bombalayarak üç milyon insanı evsiz bıraktı. İki milyon Cezayirli toplama kamplarına hapsedildi. Fransızlar yenilgiyi kabul ettiklerinde, dokuz milyon Cezayirli'den bir milyonunu öldürmüşlerdi.

Dünyanın dört yanındaki ezilenler bu zor kazanılmış zaferi bir umut ışığı olarak görüp, kutladılar. Bu ışığın Afrika kıtasından geliyor olması, ABD'deki ezilenler arasında daha güçlü bir etki yaratmasına neden olmuştu.

Cezayir'deki yeni yönetimin başında, Fransız hapisanelerinde yıllarını geçirmiş tanınmış bir militan olan Ahmed Bin Bella bulunuyordu. Yeni yönetim ateşli bir anti-emperyalist çizgiye sahipti; o yıllarda emperyalist kuşatmanın en yoğun olduğu ülkeler olan Küba, Filistin, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Vietnam'a yardım vaat ediyordu.

Vietnam ve Çin'de mücadeleye devrimci bir işçi sınıfı partisi önderlik etmiş ve koşullar da uygun olduğu için eski düzen yıkılarak sosyalizme geçiş başlatılmıştı.

Ancak Cezayir'deki savaşın önderliği orta sınıftan gelip kendisini Cezayir'in bağımsızlığına adan aydınların oluşturduğu bir koalisyonun elindeydi. FLN önderleri kuşkusuz Cezayirli köylü ve işçilerin geleceklerini de düşünüyorlar, onların acılarını da içlerinde hissediyorlardı. Ancak, Vietnam ve Çin'de'kinin tersine paylaştıkları hiçbir tutarlı, ortak ideoloji yoktu. Bağımsızlıktan sonra ülkenin nasıl yönetileceği konusunda birbirlerinden keskin çizgilerle ayrılan çeşitli gruplara bölünmüşlerdi. Yeni yönetimdekilerin çoğu sosyalist bir yönelime karşıydı. Kalanlar ise Cezayir kurtuluş mücadelesine gereken desteği vermediği için sosyalist kampa yabancılaşmış durumdaydı.

Uluslararası komünist hareket içerisindeki pek az parti Cezayirlilerin mücadelesine destek verdi, özellikle de Cezayirli devrimcilerin Fransızları ülkeden atmasından önceki dönemde. O sıralar yeni kurulmuş bulunan WWP, komünist hareket içerisinde bu açıdan kayda değer bir istisnaydı. O dönemde ABD emperyalizmi açık bir nükleer üstünlüğe sahipti ve bu yüzden SSCB batı ile çatışmaktan kaçınıyordu. Sovyet partisi ne Cezayir bağımsızlık mücadelesini desteklemiş, ne de dünyanın dikkatini Fransız askerlerinin Cezayirliye yönelik kitlesel kıyımlarına çekmişti.

Bununla birlikte, devrimin Fransızları ülkeden atmasının ardından Moskova Cezayir'e ekonomik ve askeri yardım vermeye başladı. 1966-72 yılları arasında Cezayir'in askeri teçhizatının yüzde 90'ını SSCB verdi.

Fransız Komünist Partisi Cezayir'in bağımsızlığına –en azından 1958'den sonra– programatik anlamda destek veriyse de, eylemleri potansiyelinin çok gerisinde oldu. FKP Fransa'nın Naziler tarafından işgalinde o güçlü direnişi örgütlemiş ve savaştan sonra da Fransız işçi sınıfının öncüsü olarak kalmış bir partiydi. Bu deneyimini kendi ülkesinin Cezayir'i işgaline karşı yürütülecek bir mücadeleye aktarmakta başarısız oldu. Kitle gösterileri düzenlenebilir, hatta daha aktif eylem biçimleri bulunabilirdi.

Resmi dünya Komünist hareketindeki bu destek eksikliği Cezayir'de gerek Arap ve Berberi Komünistlerinin, gerekse Sovyetler Birliği'nin imaj ve saygınlıklarını zedeledi.

BAĞLANTISIZLAR HAREKETİ

1962'de, bağımsızlığına yeni kavuşan Cezayir SSCB önderliğindeki sosyalist kampa değil, bağlantısızlar hareketine yöneldi. Bu hareket, sömürgeciliğin boyunduruğundan yeni kurtulan, ulusların ülkelerini "kapitalist batıdan da, sosyalist doğudan da bağımsız olarak" başarıyla geliştirebileceklerini iddia ediyordu. Hindistan, Mısır ve Endonezya yönetimleriyle birlikte yeni Cezayir yönetimi de "kapitalist olmayan gelişme yolu" diye bir yolu savunan bu hareketin önderlerinden oldu.

Yeni Cezayir yönetimi, yaşamın standartlarını geliştirmeyi amaçlıyordu. Ama Cezayir'den kaçan Fransız yerleşimciler giderken tarlaları yakmış, ya gıda stoklarını, kütüphanelerini, hastaneleri, hükümet binalarını, fabrikaları ve makinaları tahrip etmişlerdi. Ekonomi mahvolmuştu.

Gıda üretimini geliştirmeye ve maden zenginliklerini işletmeye çalışan Cezayir'in hali hazırdaki belli başlı kaynakları petrol ve doğal gaz rezervleriydi. Afrika'daki üçüncü büyük petrol varlığına sahipti, doğal gaz varlığı ise dünyadaki en büyüklerden biriydi.

Petrol kaynaklarını işletmek için bir "üçüncü yol" yoktur. Ya Sovyet ya da batı teknolojisi seçilecekti. Cezayirli petrollerini çıkarmaları için batılı şirketlerle anlaşılmalı. Bu şirketler arasında Mobil ve Standart of New Jersey de bulunuyordu.

DÜNYA KAPİTALİST PAZARININ ETKİLERİ

Cezayir yönetimi 1960'lı yıllarda ülkeyi yeniden kurmak için petrol ve doğal gazdan elde ettiği geliri

kullandı. Ancak Cezayirliler ekonomilerini bağımsız bir devletin ihtiyaçlarını karşılayabilecek düzeye getirecek planları uzun bir süre uygulayamadılar.

Nerede yüksek kâr varsa orada yatırım yapmaya can atan batılı banka ve şirketler, Cezayir'in sanayiini ve gıda üretimini geliştirmek için ihtiyaç duyduğu ileri teknolojiyi ve parayı ondan esirgediler. Emperyalist banka ve şirketler Cezayir'i tek kaynaklı bir ekonomiye kilitlediler: Ülkenin dış ticaretinin yüzde 98'ini petrol ve doğal gaz oluşturuyordu.

Bu durum, kapitalist dünya ekonomisinin gelgitleriyle de oluşmuştu. Örneğin, Cezayir zengin bir demir varlığına sahiptir ama dünya pazarındaki çelik bolluğu yüzünden bunları işletmemiştir.

1962'de gıda üretiminde kendi kendine yetebilen Cezayir, kısa süre sonra kendisini sürekli artan oranda petrol gelirini gıda ve diğer ihtiyaç maddelerinin ve elektronik eşya, ev gereçleri, otomobil gibi tüketim mallarının ithali için dışarıya akıtır buldu. 1978'de gıda maddelerinin yüzde 65'ini dışarıdan aldı.

FLN yönetimi, ülkenin dünya kapitalist-emperyalist sistemi ile ilişkilerini kesmemişlerdi ve bu sistemin ne Cezayir'in ne de yeni kurulan başka devletlerin gelişmesinde bir çıkarı bulunuyordu.

YEREL BURJUVAZİ GÜÇLENDİ

Ana çıkarı Cezayirli işçilerin sömürülmesinde olan genç Cezayir burjuvazisi, batılı banka ve şirketlere dayanması sayesinde güçlendi. Cezayir yönetiminde önce 1965'te daha sonra da 1978'de gerçekleşen büyük değişiklikler, bu burjuvaziyi daha fazla temsil eden FLN gruplarını iktidara getirdi. Yeni rejimler hem iç hem de dış politika da sürekli sağa doğru gittiler.

Örneğin, bağımsızlık mücadelesi sırasında yığın ve kahramanca bir rol oynayan kadınların toplum yaşamına her düzeyde katılımları 1976 anayasası ile güvence altına alınmışken, 1984'te kabul edilen gerici bir aile yasası kadınların hukuki konumu ergin olmayanlarınkıyla aynı düzeye indirdi; kadınlar kocalarına, erkek kardeşlerine, ya da oğullarına bağımlı sayıldı.

Berberi halkıyla sorunlar baş gösterdi. FLN Cezayir'in sadece Arapların ülkesi olduğunu açıkladı

ve Arapça'yı da tek resmi dil kabul etti. Bu, Arap olmayan, kendi dil ve kültürleri bulunan ve ülke nüfusunun yüzde 30'unu oluşturan Berberileri kızdırdı.

Yoksulların yaşam standartlarındaki iyileşmeler çok yavaştı. Kurtuluş için onca acı çeken işçi sınıfı, maddi zenginlik anlamında çok az şey elde etti. İşçi sınıfının maddi zenginlikten daha fazla pay alma mücadelesi gelişti. 1969'da 72 grev vardı, 1977'de ise çoğu daha yüksek ücret talebiyle 500 grev gerçekleşmişti.

1980'de Cezayir emperyalist ülkelerle politik bir barışma süreci başlattı. Bunun sinyali, Cezayir'in 1980-81'de Tahran'daki Amerikalı rehineler olayı sırasında rehinelerin serbest bırakılması ve ABD'ye güvenli bir şekilde dönüşleri konusunda görüşmeler yapılmasıyla verilmişti.

Dünya kapitalizminin 1980'lerdeki ekonomik durgunluğunun Cezayir üzerindeki etkisi, kafasına düşen bir ton tuğlanın bir insan üzerindeki etkisi gibiydi. 1983'te ham petrolün dünya pazarındaki fiyatı varil başına 30 dolardan 10 dolara düştü. Aynı yıl Amerikan doları birçok Avrupa para birimi karşısında yüzde 40'lık bir değer kaybına uğradı. Bütün petrol üreticileri gibi Cezayir de petrolünü dolar üzerinden satıyordu. İthalatının üçte ikisini ise Avrupa'dan yapıyordu. Bu yüzden Cezayir ekonomisi harap oldu.

15 milyar dolara yakın dış borcu olan Cezayir 1983'te Wall Street'in egemenliğindeki IMF'nin kemer sıkma isteklerine teslim oldu.

1989'a kadar Sovyetler Birliği dünya emperyalizmi önünde bir karşı güç olarak hareket ediyordu ve ABD'nin özellikle Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki ekonomik, politik ve askeri saldırganlığına karşı zorlu bir engeldi. Sovyetler Birliği dağıldığında, ABD emperyalizmi dünyanın ezilen halkları üzerindeki vidalarını serbestçe sıkmaya başladı. Cezayir de mengeneğe yakalanmıştı.

1988 AYAKLANMASI

1988'de, Cezayir'in döviz gelirlerinin yüzde 87'si Wall Street bankalarına olan borçlarının ödenmesine harcandı. IMF'nin ısrarıyla Cezayir'de devlet işletmeleri satıldı ve sosyal harcamalar kısıldı.

Rejimin bu kemer sıkmayı dayattığı işçi sınıfı ise, zaten yüzde 25 işsizlik ve iki basamaklı enflasyon oranlarının altında ezilmekteydi. Birçokları bu

son önlemlerle artık nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Cezayir'in yoksulları, kendileri sıkıntı çekerken yanı başlarında -çoğu resmi görevli olmak üzere- küçük bir ayrıcalıklar tabakasının yükselişini de görüyorlardı.

Ekim 1988'de kitlesel bir ayaklanma ülkeyi sardı. Polisle çatışanlar arasında sendikacılar, öğrenciler ve köktendinciler vardı. Devletin cevabı çok sert oldu; 500 insanı öldürdü, kitlesel tutuklamalara gitti ve Cezayir'in bağımsızlığını kazanmasından sonra ilk kez olmak üzere yaygın işkenceler uygulandı.

Halk FLN'yi önce kurtarıcı sonra devrim bekçisi olarak tanımıştı. 1988'de ise FLN'nin Wall Street'ten Paris borsasına kadar bankaların çürümüş ve baskıcı maşası olduğunu gördü. Cezayir'li işçiler için hayat hep daha kötüye gitti. New York Times'ın 23 Ekim tarihli Week in Review ekine göre, **ortalama Cezayirli, akrabalarıyla tıka basa dolu olan bir ya da iki odalı evlerde yaşıyor, çünkü ev için yeterli parayı kazanamıyor.** "Cezayirli, yokoluşun sınırlarında yaşıyor."

1990 yılında İslami Selamet Cephesi yerel seçimlerde ezici bir başarı kazandı. İki yıl sonra ise gene seçimler ordu tarafından iptal edildi. Çünkü seçimleri köktendincilerin kazanacağı anlaşılmıştı. O zamandan beri de ordu ile köktendinciler arasındaki savaş artarak sürdü.

İSLAMİ KÖKTENDİNCİLER

İslam bir ezilen halklar dinidir. (Çevrenin notu: Yazar burada, Müslüman nüfusunun yoğun olduğu ülkelerin genellikle uluslararası emperyalist-kapitalist sistemin ezilen halkaları olmasından yola çıkıyor) Bu özelliğinden dolayı sık sık batıdaki emperyalist medyanın hedefi olmaktadır. Birçok ülkede etkin olan köktendinci hareket sayesinde bu medya bütün İslama yönelik bir ırkçı iftira kampanyası başlattı.

Köktendincilik muhalif politik akımlardandır. Bunların bir politik hareket olarak ortaya çıkışı, emperyalist egemenlik altında halkın temel ihtiyaçlarının karşılanamadığının işaretidir.

Başlarda hem emperyalist güçler hem de Müslüman ülkelerdeki anti-komünist rejimler köktendinci grupları rejime yönelik işçi sınıfı muhalefetine karşı bir güç olarak kullanmak amacıyla desteklediler, ya da en azından elverişli koşullar sundular.

Cezayir'de FLN yönetimi dini gericiilere televizyondan süre bile ayırdı. Ama yönetimin ekonomik krizi çözememesi, aşırı yoksulluk içindeki birçok insana çekici gelen köktendinciliğe elverişli bir zemin yarattı.

Köktendinci hareketinden en gerici unsurları uluslararası arenada ABD yönetimin desteğini almışlardı. 1970'li ve '80'li yıllarda CIA bunları Afganistan'daki sosyalizm yanlısı yönetime karşı örgütlenmişti. Bugün Cezayir'deki en sert ve geri köktendinciler olan Silahlı İslami Grup'tan (GIA) birçok kişi Afganistan'da savaşmaları için CIA tarafından silahlandırılmış ve Pakistan'daki kamplarda çok iyi bir eğitim almışlardı.

Bu hareket Cezayir'in sosyal ekonomik sorunlarına karşı hiçbir çözüm getirmiyor ve açık ki buradaki burjuva sınıf iktidarını devirme amacı gütmüyor. Köktendinci hareket tarihin saatini 7. yüzyıla çevirmeye çalışıyor ve yönetime saldırırken kadınlara ve aydınlara da saldırıyor. Cezayirli'lere bu hareketin yine de çekici gelmesi, laik yönetimin ve batı bankalarının ekonomik çözümsüzlüğünün işaretidir.

CEZAYİR DENEYİMİNİN DERSLERİ

1962'de sömürgeci egemenliğin politik zincirlerini kıran Cezayir, 1988'e gelindiğinde uluslararası finans kapitale tamamen bağlanmış ve yenisömürgeciliğin ağına düşmüş durumdaydı.

Cezayir deneyimi gösteriyor ki, ekonomik ve politik bağımsızlık için bir "üçüncü yol" yoktur. Kapitalizm, her zaman egemenlik, yağma ve sömürü peşinde olan güçlerin yönlendirdiği vahşi bir dünya sistemidir. İşçiler ve tüm ezilenler, ancak kapitalizmin ve emperyalizmle tüm bağları kopararak özgürlük ve bağımsızlık elde edebilirler.

Cezayir işçi sınıfı 1962 mücadelesini iyi hatırlıyor ve dünya emperyalizmine olan nefretini hala içinde taşıyor. Her yıl sayıca büyüyen bu sınıfın, kapitalizmden tam kurtuluş ve sosyalizm için kendi adına bir savaş yürütmesi zorunludur. Bu mücadelenin emperyalist ülkelerdeki işçilerden de büyük destekler beklemeye, hatta istemeye hakkı olacaktır. Böylesine etkin ve militan bir destek gereklidir de; çünkü tek tek ülkelerdeki mücadeleler, dünya çapında burjuva sınıf iktidarını yıkma savaşının parçalarıdır.

Joyce CHEDIAC

1 MAYIS GÖSTERİSİNDE TAKSİM'DE GÖZALTINA ALINMALAR BAĞCILAR'DA PROTESTO EDİLDİ

1 Mayıs'ta Taksim'de yapılan 1 Mayıs gösterisi sırasında orada bulunan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) gösteri sırasında gözaltına alınan 17 kişinin gözaltına alınmasını Bağcılar'da yapılan bir gösteriyle protesto etti.

DÖB tarafından Bağcılar'da yol kesilerek ve DÖB pankartı asılarak yapılan protesto gösterisinde 1 Mayıs'ı sadece Leninistlerin Taksim 1 Mayıs alanında kutladığını ve bu kutlamaya polis azgınca saldırdığını, saldırı sırasında içinde DÖB'lü öğrencilerin de bulunduğu 17 kişiyi gözaltına aldığı belirtilerek, gözaltına alınan arkadaşlarının derhal serbest bırakılmasını istediler.

"Baskılar Bizleri Yıldırılmaz", "1 Mayıs 1996'da da Taksim 1 Mayıs Alanında Olacağız." diye bitirdikleri basın açıklamasından sonra dağıldılar.

GENEL YAYIN YÖNETMENİMİZ K. ÖNDER İL TUTUKLANDI

28 Nisan'da İkitelli'de minibüsten indirilerek gözaltına alınan Fatma Yıldırım, Muharrem Yılmaz ve Ferhat Coşkun 8 Mayıs'ta çıkarıldıkları İstanbul DGM tarafından Ferhat Coşkun hariç tutuklandılar.

1 Mayıs'ta Taksim'deki 1 Mayıs gösterisinde gözaltına alınan Dergimizin Genel Yayın Yönetmeni K. Önder İl'de aynı tarihte çıkarıldığı DGM tarafından tutuklandı. Arkadaşlarımız Bayrampaşa Cezaevine gönderildi.

Polis ve DGM savcılığının işbirliği farklı zamanlarda farklı yerlerden alınan insanları göstermelik gerekçelerle aynı davalara dahil etme ve bu tür hayali toplu davalar yaratma girişimi ne ilk ne de sondur.

Genel Yayın Yönetmenimiz K. Önder İl ve diğer okurlarımız derhal serbest bırakılmalıdır.

NOT: Haber dergimiz baskıya girerken elimize ulaşmıştır.

6 MAYIS BAYRAĞI LENİNİSTLERİN ELLERİNDE!

6 Mayıs üç karanfilin gecenin karanlığını yırtarak güne durduğu, ölümsüzleştiği gündür. Faşizmin işkencileri, cellatları karşısında sloganlarını haykırarak, şiarlarını doğan güne yazdırarak tarihin burçlarına bayrak bayrak çekildikleri gündür.

Bugün pekçok insan, dağlarda savaşmış sokakları, okulları faşizme daretmiş, bu üç insanın anısını, adlarını ve kavgalarını, aczin ve ihanetin içine düşerek burjuvazinin izin verdiği sınırlarda anmak, salonlara hapsedmek istemiştir.

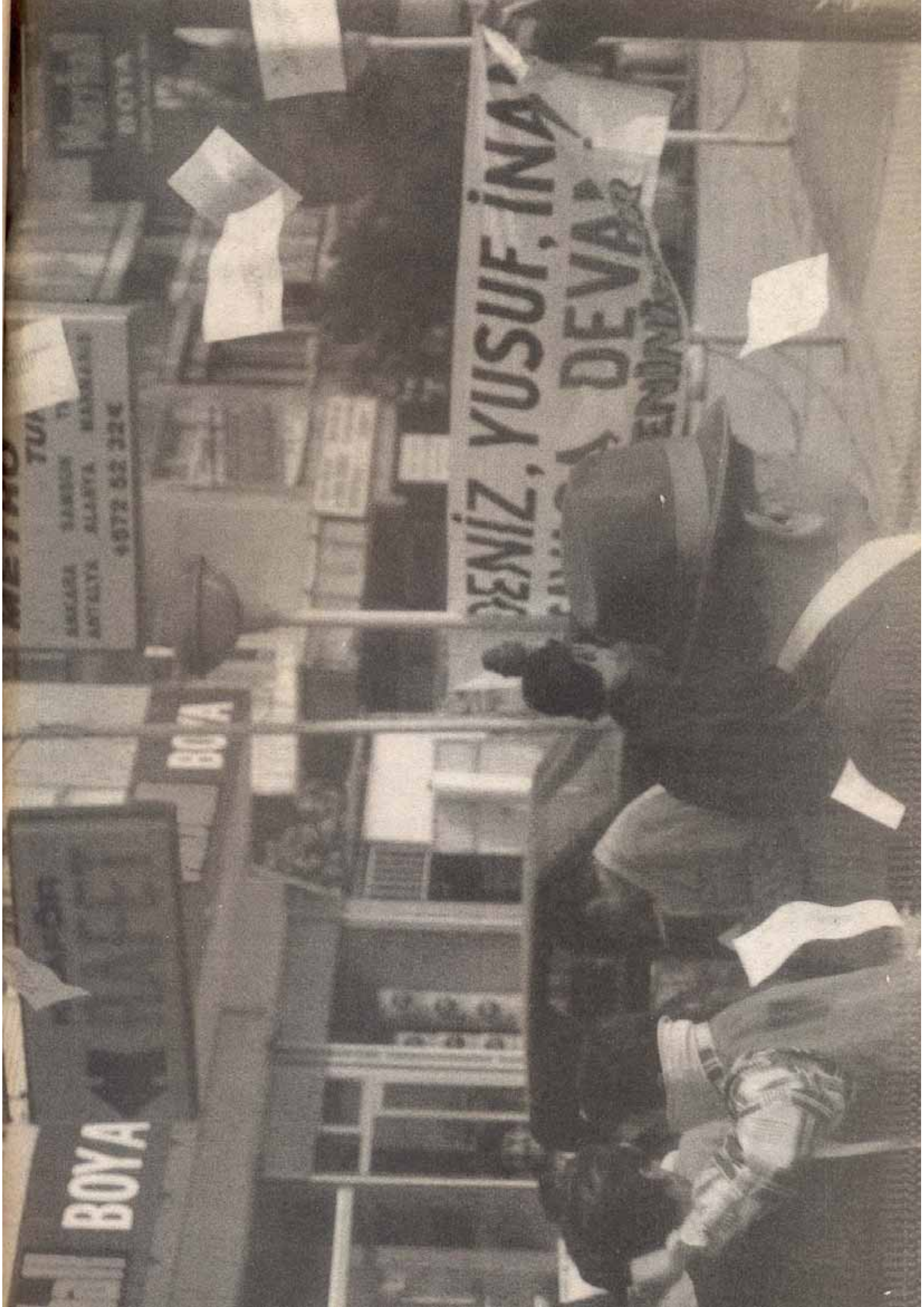
Gazi'de yükselen devrim bayrağını Taksim'e dalga dalga taşıyan Leninistler 6 Mayıs'ı da şanına uygun andılar. Bakırköy İncirli'de toplanan 50 kişilik topluluk yolu sloganları ve pankartları ile keserek Nurhak'larda Kızıldere'de ve 6 Mayıs'ta bayraklaşanları "Deniz, Yusuf, İnan Savaş Devam! - Leninistler" imzalı pankartı ve sloganlarıyla selamladılar. Arka arkaya "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!", "İdamlar Bizleri Yıldırılmaz!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!", "Fabrika-

lar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak!" sloganlarını atıp kuşlamalar yaparak dağıldılar.

6 MAYISIN HESABINI SORACAĞIZ!...

ZENİZ, YUSUF, İNAN
DEVAR
ERİNDİ

NETRO
TUA
SİMİZE SİMİZE
ARTIYA ALIYA BİRİNE
4872 52 324

BOYA

BOYA

LENİNİSTLER TAKSİM'İ ZAPTETTİLER!

Milliyet